

ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΗ

ΕΤΟΣ 69 ΟΜ
Γαργελος Ε.
Πλικάνη
1957

ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αναστατώδης Ανατολή. Το ράδιον.
Βασιλική Χρ. Από τα κύρια.
Βουτζέντης Φωκίωνος. Δέος Ελλήνων Αεροπόρων.

Βούτζελλος Γεωργίου. Από τα ανέδοτα πουμάτα των.

Δευτέρη Εμμανουήλ. Πόθεν το δυνατό Γραπτό.

Διαμαντούδης Ιωάννου. Πνευματική υπερβόλασις.

Εμμανουήλης Εμμανουήλ. Πολυτελής Ερος.

Ζέρατα Μαρίνη. Η γέννησης της Αρροδίτης.

Ζερμπίνη Γεωργίου. Ποιημάτια.
Κέρτσοντζηλη Μαρίνου. Μόνη.
Λέοντος Ιπποκράτους. Ευχή.

Λυτζεροπόύλου Κωνσταντίνου. Μέθοδος πρὸς παραγόντην χρωστοῦ.

Μπενάκη Νικολάου. Η μητριά της λαρικής.

Νικολαΐδης Ν. Δ. Μόργαν.

Νικολαΐδης Ν. Μ. Μετά τις δύο Ολυμπίου Ιωάννου.

Τὰ ελληνικά γράμματα.

Παπάζογλου Αναστασίου. Εἰς ράσσες στρατηγοῦ.

Παρανίκα Ματθίου. Η παράγνη την έκπλιδευσις.

Ρόκκου Σ. Αἱ ἔξεις ἐν τῷ βίῳ.

Σεφερίδης Στέλιου. Αἴ τού στόσικη.

Σημετρίωτος Γεωργίου. Στίχοι.

Σέρου Αγριαρέου. Η ιατρική.

Σολομωνίδης Σωκράτους. Πόσ

γράφεται η ιστορία.

Σολομωνίδης Βάλτης. Το πρωτοχρονιάτικο θέρον (επιγραφή).

Στάτη Αγριαρέου. Διφρονιδώρων.

Σωτήριδης Λευτερίδημαρος. Πάς τίμος πλανώσεις τέλος μέλλουν.

Ταξιαρχούλου Μάχητη. Ο πραγματεύοντας εν τῇ κοροπατσικῇ Σύροντος.

Τηνερίδης Γεωργίου. Λι πρώται λέογνα τῆς Σύρουντος.

Τηνερίδης Θεοφίλου. Δέος πρώτης.

Τόρος Σπ. Συρονικαίας Απολογίας

Φωτιάδην Αλεξίνδρο. Τὸ φωνό.

Χρητοπούλη Σωκράτους. Φύλλη τῆς Λαϊκῆς ρού.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΜΑΤΑ ΑΜΑΚΕΙΔΙΑΣ

ΕΙΣΙΓΗΣΗΣ ΚΡΙΤΟΝ

Κατακρούζης Σέρλενος. Ο κίνδυνος καὶ οἱ γνώμαις.

Ταρνάκη Χρυσήνος. Εὐστρέπτης.

Θεοφανίδης Επαντί. Νέας Πάσχα.

Ασήμανος Ηπέρου. Ήπελασσού.

Σαμαρητών Σπύρου. Θύλασσα.

Φωτεινός Μ. Δέος παραχειραρχίας.

Νικολαΐδην Αλέξ. καὶ Νικολά

δην Ε. Παράδρομος ἐπιγραμμάτων.

Γνώριμοι ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Περ

ράσου υπὸ τῆς καρτούς Ε. Κ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΜΠΡΥΝΗΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Θαλασσογάδηντη Σταύρο, Εποντίδη Σταύρο.
Η Κοκκινά Κυριακούλια Θεοχρήσιου. Χαροίς πανελεύ Ρήγη.

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΙ

Η Α. Γ. ὁ νομόσοργος Κλαυδίας πατέρας.

Η Α. Θ. Η οικοτεμενίδης Παρασκευής ζηγανίας.

Η Α. Ε. ὁ θυρογύρης τῆς Ναϊδείας Λαζανίου πατέρας.

Η Α. Ε. ὁ διευθυντής τῶν γραφείων τοῦ τετραπόλεως Καπούλας Ζεύς.

Η Α. Ε. ὁ άρρων τοῦ Βαπτορίδης.

Η μέλη τῆς οικοδόμης Αι Α. Σ.

Η Κυζίκηνα κ. Αθανάσιος. Ο Ικονίου κ. Αθανάσιος.

Ο Νικομάδειας κ. Φιλόθεος. Ο Ηλιαγονίας κ. Ιουκείμη.

Ο Μαΐκηνης κ. Σάερνον. Ο Χιού κ. Κονσταντίνος.

Ο Σελιβρίας κ. Διονύσιος. Ο Μαροντίας κ. Νικόλαος.

Ο Σιδηρίου κ. Σεργίους. Ο Γερένας κ. Αγαθίηγελος.

Ο δημότης κ. Λουκάς. Ο Δημήτριος Λουκάς κ. Λουκάς.

Ο Καλονίκιας κ. Πολλίτης.

Ο πατέρας τῆς Ελλάδος κ. Εύγενης Καύτη.

AMMAGEIA

ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ Α' ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΣΜΥΡΝΗ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ 30 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1906

ΕΤΟΣ 67

APIΘ. 859

ΣΤΥΡΝΑ Ι·ΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΣΜΟΣ ΕΝ ΤΗ ΚΟΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ ΣΜΥΡΝΗΣ

Αγυμνισθέντως ή Ελληνική αρχαιότητα έλάτρευε μετά πάσους τὸ καλόν. Ήρωες μέγας καὶ θυμαρχοῦς ισχύος πρὸς τὴν φύσιν ἔπειται καὶ εξέπουε ταῦτην πανταχοῦ· οἱ καλλιτεχνοὶ δὲ οἵτινες εἶναι οὐ τίποτας ἀνθρώποις ὑπῆρχεν. ἐν Ελλάδi τὸ Ιδεῶδες τῆς τέχνης, μάτη δὲ προσεπέλθει νὰ διεμρύσῃ διὰ τῆς θλῆς, τοῦ μεριμνῶν, τοῦ κλασσοῦ, η τοῦ πηλοῦ, σε μονάδεσσι καὶ μαγαλοποτεῖς η νὰ περγάγῃ συνθέσεις, η νὰ να επιπλεγεί έκφρασις εύσταθείας κατεύθυντος καὶ ἔνεκα τούτου περήργαζε ουκαρίατα τὰ οὖν ἀπεικονύζαται ἀπεραμίλλα ταῦν καὶ ἀνέφεντα.

Αἱ εἰσιτοική τέχναι, εἰδίκωτερον ἡ γυγραφική, ἡ γλυπτική, ἡ χαλκοπική, ἡ περαμική, ἐν τῷ στενεύσκειν τῆς κοροπάχ στοιχίῳ, ἀπέδιψαν θεοὺς καὶ ἀπέστησαν σκοτιώς τὰ τέλειον, συμφόνως πρὸς τὴν τάτε ποποιεῖσθαι σολαργὸν παραπλανῶν πλανήτην, διέβασαν τοῦ Ι. Μισθοῦ, ἐν ὧ ανευρέσθη περὶ τὰ δέκα τοιάστα ἀντικείμενα, ὃν ἐν μάγνη εἶναι τριβολημένον, τῶν λιτών μὲν κατατάχθεντον(1).

Ούτως, όπως οι αναπτυγμένες φρεσκάδες στην εποχή της καταπράξεως τῶν μυθικῶν θεότητων απέτι πίενε θεατούς της καροτσαλιών τόπου.

Ο λόγος τέλος ἀποκαλείταιν διπλά περὶ τῶν γελοιογράφων, grotesques, καὶ τῶν ἀπομιμήσιων υστερῶν αλλασσόστων καὶ ψυχικῶν παθῶν, τῶν κατὰ συνθήκην κληρούστων πειθολογίων.

Τά της τελεγυπτίας κατηγορίας ταῦτης εἰδώλια περιττώσιν ἐν πρώτης διάρροες τύπος έθνολογικός, ΑΙθιοπικός τε καὶ Αἰτια-
τικός.

Εἴτε δυστρίψις τοῦ χρυσοῦ κατ' οὐχαν
καὶ σύμην, ἵνα μαρφαρίζωσι, μαρφαρίζωσι,
λαύρια, σικερονεφρίδους δολιγοχρεώσους, βραγ-
κεράλια καὶ πάντας σύλβιον τὰς λοιπὰς ποικι-
λίας.

Επίσκεψης τοῦ πρωτόποτο καὶ πα-
τριλλής μῶν φίδιος, στοχατος.

Νέσσες τῶν ἑττῶν παραμορφώσεις, γένος, εὐρυμάχικαν τοῦ ανωμάτος καὶ ὑπόπτηδονες εἰς τὴν δραστικὴν περίοδον ἐν ταῖς εικαστικαῖς τάγμας καὶ δὲ τῇ μαρκαροπλαττικῇ. Τέλος
πλαισίου.

Ἵστο τι συγχρωμένον πρὸς τὴν τεχνικὴν ἀ-
σφρούν τὸν καλλές περὶ τοῖς ἀρχαιοῖς. Δι-
τεῖτο ἐπίγονοι μὲν τὰς τοιοῦτα προειδοποίησ-
σται τοῖς λατρεῦσιν πατέρων Ἰπποκράτης ὁ
πατέρας τῶν Ηπακενίων, εἰς Δελφοὺς ἤρθεις ἀ-
ντακτονικός πραγματεύεται εἰς χλεύεις,
εἰκόνων σοφῆρος, οὐτενὸς αἱ σφραγίδες διελύ-
θησαν ἀπομνηνύντας τὴν ἑστῶν μάρν. Οπο-
δήποτε τεῦθις ὅτι ἀσφαλῶς εἴς τῶν πρώτων
δειπνησάντων τοῦ πραγματισμοῦ, φρειόδεμνον εἰς
τὸν πρακτικότερον τῶν κλεψύν τῆς ἱερείας,
τὴν ανταπομνήσην.

Εξαρχείου έπισκης τού Ιωάννου τῆς Τάγης
απετέλεσεν δι γονιών ανέρες τού Πατριάρχη
ρου τού Ρηγίου, τού Ενθουσιώτου τῆς γης
πατήσικης, ο περιστῶν τού Φελλοκάστρου ἀλεγού-
τε τό σπέλαιο, οὗτοντος διμείου μη χωριτή Φή-
φη δεκανούς απαρχείου τού προτόντου χειροτονη-
τού έπιβατος τῆς αγίανης. Επίστες παρατη-
πίκη εῶν κανόνων ὑπῆρξε καὶ ἡ εἰρηνικὴ γε-
λαστογραφία τοῦ δυστεῖδον πατούντος Ιππονικούς
οὐδὲ τού Βουτανού καὶ Αἴγανους καὶ τέλος ἡ
εἰρηνικὴ πατερούμην προτομή τοῦ μαρτυρού
Αἰτωλού κατεῖ, ἐντίγραφην πειθῶντος κατὰ
τούς εἰδήμωντος, ἥργαν τού διοικήσου Λαζι-
παίου.

Καὶ ταῦτα μὲν, ἐπειδὴ καὶ τινὰς ἄλλα, τὰ
εἶλγε καὶ μακρινάνεα εἰδῶλα, καίτοι ηὔτη
ἔργα ἀριστερῶν τῆς γλυπτίδος. ἐπειδὴ θη-
σαν ἐπὶ τῶν ἀρχέων αὐτῶν καὶ ἐποκληθεῖσι
ὡς προτότατα τύχεια πεπονθεῖσι· πρᾶτος μάκρην γέ-
γέλη, πρὸς τούτην ἀντιγράψῃ τῆς σύζητος δι-

(1) Τὸ ἐπι τούτων, τῷ φέρον ἀριθμὸν 5065 παριστη-
νόντων ὀχτηδεκάταις λινῶν, πάνον καθ' ὃν πρὸς ἁ-
κείνους, οὓς ὑπαγέρσουν οἱ τῆς ἀναγνησθείας Ιτα-
λοί τετέλεσαν. Επειδὴ δύο ἔτεσσι νάυας, (οὐαπέπε-
ισμέναι ἀντί μελέτη πάνω, 21, 11—15). Τὰ κοπά-
τα εἰρηνών χωρίσουν. Νοστήσαντες προτεικαὶ

* Πρηγματεία αναγνωστικής εν τῷ Αρχαιολογικῷ πυνθάνει τοῦ 1905 εἰς Αθήνας.

περὶ τῶν Ρωμαίων Ἀὐτοκράτορων γράψουμεν
εἰς ταῖς τέχναις καὶ τῇ παιδείᾳ. Τὸ δὲ πάν-
τα σπουδαίατον διὰ τὴν Ἡ Σωρόν εἴκητο
τότε δῆλος σχελᾶς Ιατρικῆς, ἔτεράς τοιστῆς ὑ-
παρχούσης ἐπὶ πολεῖς μερογενεῖτέρᾳ, τῇ Λαζι-
κῇ. Εἰν τούτῳ σχελῷ τούτῳ τούτῳ διεβλή-
θενταί εἰς τὸ τόπον πολλαπλαῖς αἱ Ιατρικαὶ
γνώσεις, κτίνεις ἐμπρόκειτος ἀπεκρυπταλλο-
θησαν ἐν τοῖς σπουδαῖς καὶ μὲν ἐποφίην πλα-
τιστήσας καὶ πελεγμήσας ἀντομίας πολυτί-
λοις ιανοτήτῃς κεραυνίσσεις.

Λαγκάσουτι λοιπόν, ὡ. ἀποτέρω ὑπεμνήσα-
μεν, πάντα μάται εἰ πρεγματική ἀπεμνήσα-
μεν εἰς ἐποχὴν τροπῆς τῆς τέχνης, μεθ' ἣν
ἥρετο καὶ η παρακή. Πλύν καὶ αὐτὸς πα-
λαιώντι εἰστὸν δι πρεγματικός, ὁ ἀπότοκος πε-
πλανῶντας στοιχειώδη θεωρίων δὲν είναι ἐν
πεπλαισίοις κατιστώσαντες καὶ περιμέρες τῆς
τέχνης, ως τέχνης;

Είναι γνωστόν ταύτις πολλάς ότι τινές τῶν αυτοκρατορών φιλοτεχνητών περὶ τέχνης ἀριστούντων οὖτε μαντόντων καὶ οὐ φίστατον ἐν ταῖς εἰδοποιήσεσσι τέχναις καθὼν καὶ ἐν τῇ ποικιλείᾳ, ἡ πλήρης απομίνασση τῆς πραγματικότητος, ἡ ἀληθής αντίγραφή τῆς φύσεως, ὁ πραγματισμός.

Συμμαχουμένων πληρέσταταί ἀλλὰ μεταξὺ τῆς θεοσοφίας ἔκεινης τῆς τέχνης, καὶ ἡν διατάξις πληρεύει τὴν ἱερωθείαν τῆς ἀμυνόμεσας καὶ τοῦτον τὸν πλάκα, προσδοκούμενην τὴν ἐποντανόμενην πλήρη, τοῦτον δέ ποτε οὐ διετίθεται.

της ουρανοπολιτείας, επέσκεψε τον θεόν την πεπονιά
του τόπου λήψης πρωτηματισμού, (όποτε βεβίωσε
οδειγός λόγος ότι θα δυνατόν να γίνει περι τά-
χην), και τα πρώτα σε πυκνότητα συδέμενα άξιαν
αποτελευτικήν ήμερην να έγινεται μεταξύ της
ποιητικής έκπληξης θίτας Λέγομεν αὐτή της ά-
πολειώδους έκπληξης υπεροχή το πλάκι
της Βασιλέως σε διάφορα πρωτηματικά
της ζωής του, η Ιωνική Αγριεπλαστική, έζιωσ-
κόν την περι πέρα από το λόγος Σημαντική κοροπά-
την.

Αὕτη τοις οὐρανοῖς φέρεται ἀπό τῆς παρεκχύης
τοῦ λόγου απομνήμων παρεκκειμενωντων, τὰ ὅποια
χρησιμεύειν εἴτε ως συμβάλλαντα λογοτεχνικούν πα-
ραπτάσσοντα, εἴτε αριθμούμενα, εἴτε καὶ ως πρό-
τα πρότερον, πρότερον παραπτάσσοντα, καί τοι
τοι η γνώμη ἡδαν, περὶ τῆς ἐπανεντέρερον ἐν
τῇ μελέτῃ μεταξύλλημαν, εἰλεῖ κανῶν
εποικόληπτον. Εἴτα αὐτὸρες φέρεται βαθύτατον εἰς πα-
λαιολογοντάρας παρεπατοῦσαν συμμαχιῶν παθήσε-
ων δεκινούσιν γνῶσιν καὶ ἐμπειρίαν κατεχόν-
τας ἀντοχήμας καὶ τέλος ἀφίνεσίας εἰς τὴν
πατεροποιεύσαν ζευγατικῶν καὶ ἔργων πολὺν
καὶ αἰσθημάτων ἀριστοτεχνικῶν διὰ τοῦ τε-

ετρου τοῦ καρπολάθου ἐν ταῖς μικροῖς ἐξαι-
χις κεφαλῆς ἀποτυπωθεῖσσαν.

Εἶναι λοιπὸν ὡς τῶν πλαγγόνων τέχνη
πραγματιστικὴ κυριολεκτικῶν· ἐν τῇ πρώτῃ
μηλίδι, ἀποτυπωθεῖσα δὲ μικρὴν κατέ μι-

τον τοι πραγματισμόν, ἀλλα σωκή ἐντελού
ν τοῖς θυσεροῖς, καθ' ἂδην ψυχή, η ὑποκίνη-
τη καὶ ἡ φαντασία τοῦ περιγόνου υπενέργε-
ται εἰς τὴν ἔξεργασίαν τοῦ πηλοῦ.
Ἐδὲ οὐκέτι εἴρη ἡ μετάβολις τεχνοτροπίας ἐπί-
τετρας καὶ αὔριστης τῆς κοινωνίας ἐποχῆς, ἀλλ'
αγονεῖ εἰς τὴν ἀρχικότερην. Ανεπιτίκτεται
τοῦ πρέπετον ἐν Αιγαίῳ περὶ ἡμαζεν ἡ
τεχνομορφική σχέση τῆς Μίαριος καὶ ταύ-
της ἀσύλληψις ἡ Ελληνική τέχνη. Αὕτη δὲ
ια τῶν φυσικισμῶν συχνάσκει καὶ ἐπέρπον
προτίθενται τούτοις, ἀτικαὶ ὀμαλογήγητοι μὲν
περιεργοῦνται, παρέχονται επιμόλιος πολιτι-
κούς εἰς τὴν ιστορίαν τῆς ἀρχαίας Ιστορίης
καὶ ἐπικανεῖν ταχ σημεῖα, οἷς ἔγουστι οἱ δύο
ποτηρίαι, ιστρική καὶ πλαστική ἀρχικο-

Μ. ΤΣΑΚΥΡΟΓΛΟΥ

ΔΥΟ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ

(EK TON NEAI IKON MOUT ANAMKHZEON)

A'

Εύρισκονται, ως πρός τοῦτο, έκαστην καταγγελίαν ἡ ἀλλήλην ιστορίην ή δυνατολίαν ἐχούσῃ, πους λέγουν σι Τάγματα. Εγουν ον πρωτότοποι λέγονται αὐτῶν τῶν Res rive, πολεύτελεστον παράλιον θεμαθεσίου, θνητωτόν εἰδία; Στα
lymphatico, καταγγελίαν η οποίαν παραπομπή
αποτελεῖται, ἀληθερονήσιον δὲ διὰ τοῦ; Καταγγελίαν
έπεισται αὐτὸν. Η εὖ διάδημα τοῦ γενεδοχείου
εἰσινειν ἀποτελεῖται τις φυτικής πατέρα κατόν
τον πανεργατικήν οπίστειν: μήτ αὔτη θε-
λατούσιον κυανὸν έθοινον, μή τοι φέρει τοῦ
Planter, νυζθύμην παραγγέλλει οὐδέποτεν
ταπειλάντων καὶ ἐπικλέόντων ἀποτοπίων καὶ
ταπειφέρων δεξιόν δὲ τοῦ Château d'if, i-
ατερικήν νῆσον, ἐν τῇ ὑπερὶ σι θυμαστεῖ τοῦ
Alexandre Dumas, Αγγλος πρὸς πάνταν,
ταπεινώσιν καὶ σῆμαρεν ἔτι, πους ἀνέμενον
γηγ τῆς φύλακες τοῦ Εδέμνου Δαντή, ήρωες
Μοντεκρέπεν καὶ ἀρτετέρεν την γε-
στασαν ἀπέκτη τοῦ Mont Gardon παταλε-
τουσαν εἰς ἀποτήτουν, προσφύτης ἐπωνυμίαν
τοῦ Λεποῦ τῷ σύμπατῳ, ("Re de l'Angle").

καὶ τοὺς αὐτούς κατὸν σχημάτος;
Εγράψαν ἀπόκλιθον τὴν Εστὶ· οὐε-
κολέσιν πρὸς θεραπείαν τῆς Μαστούς νεκρέννη,
προτὸν παρέβαν ἐπίστης τοπεῖσαν, περιστερο-
κένην ὑπὸ λέρων διενέργουσσαν καὶ προδι-
κούσσαν εἰς ἀπόβασιν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀμ-
φορένην δὲ πρὸς τὴν Κέρκυραν διὰ τὸ ἄκε-
τον τῶν ἔργων καὶ ἀστραποδεμάτων της,
πρὸς πάντας τῶν ἔργων αὐτῆς. Τοιών δὲν
τοπεῖσαν προτείνει τὸ ικετὲον δεξιούσιν καὶ κα-
ταβούσιν τούς ἀετούς ματανύσσοντον, ἀπὸ τοῦ
τερζοῦ τοῦ ζευσοῦ ιοῦ θεμάτιν τὴν ἀγρυ-
πνευσταῖς εἰπεὶ παρούσαις αὐτῶν ἦ, τι τὸν θεόν
τροπισμὸν διεπιτίθεται καὶ; Εἴ τρο-
πον ἀπέτιθενται καὶ περιτίθεται ποτούσιν τὸ

II Επειδή τοις και αλλα πλευράτηρας
πάντα τις; Ρέσ-εν, διά, σιν το ίδιον
το, τό είναι γνωστότερον πράγματα και
τό μη εύπορων Μαρτυριών και Σκοτών,
το γένερο επειδή πολλα πλευράτηρα

Τάξις γαλαδίων ἀλίγον ἀπώ-
τρον καὶ πρὸς τὸ ἄντερον μέρος, θυμη-
τον τοποθετεῖν, σύγι ταράντων ταχύτην, ἐν
τοῖς καταρρόντος δεσμῶν, περισσωμένον δὲ διὰ
καρδίας, ἀσθετά, καὶ μεταξὺ ἀλλήλων,
ἐπειργόντων γιρουστὸν τε. Διότι ἔκαστον
τῶν μερῶν τούτων καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ζεῦ-

ΜΕΘΟΔΟΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΧΡΥΣΟΥ

(Διηγήμα).

Α'

— Είσαι εἰς ἐκνηρός, διεθερμένος μέχρι μελούς ὄστεών. Εἰς τῷρα κατεσπατάλησες μέχρι ποσόν γρήματος, τὸ δέσιον δὲν ἔτοιδικόν σου, ἀλλὰ ισχυρόν μου. Διάτι τοῦτο μὴ ὅμοιασθαι τῷ μελαρίτῃ πατέρων σου, ἀνθρώπῳ ἐργατικῷ ὡς τὸν μύρμηχα, σύτε μὲ ἐρήστις ἀπὸ τὸ τίποτε κατορθώσα νὰ σχηματίσω μέχρι πετρούσιν, τὴν ὄστεαν δὲν σὲ ὀρίνα οὐδὲ ἐκμετάσεις εἰς μίαν μόνον ἰδιότητα; Μάθε λοιπὸν δὲν εἴτε τὸ μέλλον δέν οὐδὲν περί τὸ μέλλον πλέον. Θὰ σὲ ἀποκληφώσω.

— Αλλά, θέτε μου!....

— Νομίζεις δὲν σὲν δὲ γνωρίζω ἀρέτα, καὶ δὲν οὐδὲν παρατίστες νὰ μὲ ἀπατήσῃς πλέον; Σὲ προειδοποιῶ δὲν μετάποιος οὐδὲ προσπαθήσῃς. Δὲν οὐδὲ τὸ κατορθώσῃς.

— Λαζαρός δὲν μὲ φύνεται νὰ ὁμιλήσῃ, δὲν οὐδὲνθινοῦ νὰ σὲν εῖπον, τίποτε.

— Καλά, τί θέλεις; Λέγε. Χρήματα; Δὲν σὲν δίδω εἶτε δεξιόν. Πήγαινε εἴτε τέλεους νὰ ἐργάσθῃς.

— Οὔτε σκέπτομαι πλέον νὰ σᾶς ἡγητήσω τίποτα. Ήλθος μόνον νὰ σᾶς ἀποχωριστήσω. Αναγορού αὔριον.

— Σύ;

— Βεβαίως ἔγω.

— Απτεκέσαι; Νὰ ἀναχωρήσῃς δίκως ἐν φράγκον εἰς τὸ θυλάκιον;

— Λαζαρός εἶναι τὸ μετιόν μου.

— Τὸ μετιόν σου! Τὸ εἶδος αὐτὸς τῶν μετιόν τὸ γνωρίζουμε πλέον πολὺ καλά.

— Θὰ γέρες κατένα εὐθῆ δὲν οὐδὲν πρόσθετο δινεκά.

— Δὲν τὸ ἐμαντεύστε.

— Τότε θὰ ἴστραγητες μὲ τὰ ἀγκυλωτά μετιόναρχα σου καμψίαν γρασσούς εἰλαρστούς, ηγίας οὐδὲν γέρεις γίλανδες καί...

— Οὔτε! Επειδὴ δὲν οὐδὲ τὸ εὔρεται καὶ διὰ νὰ μη κυριάσεις εἰς μάτην, μάλιστα δὲν ηλλαγής εντελεῖς. Δὲν είμαι πλέον ὁ πελάτης Κωστίκας.

— Τόρος πλέον σὲ εἴπασσαν! Εἴπει μάλιστας δὲν ὁ πύργος Κέλτος εὐρίσκεται ἀκόμη εἴκεντος ηγετού πρὶν τὸν καταδασθείσαν, ἢτι τὸ Διμοτίσιον φέρει ἀπό τὸν πρώτον τηρός της, διὰ τὰ φύρια τοῦ Φερεύου τῷρα ετοικού τυγχανούμενον, έτοις εὐτὸς οὐδὲ τὰ τίποτες τηρήσαντας, έτοις εὐτὸς οὐδὲ τὰ τίποτες τηρήσαντας, τὸ ηλλαγής!... Ξι! Ξι!, αὐτὸς δὲν οὐδὲ τὸ πιστεύοντας ποτὲ, τὸ μέμφευμα μεν τὸ γνωρίζω εἴων πολὺ καλά.

— Τότε σπως θέλεις, θέτε μου, βεβαίως διὰ τῆς μίας δὲν οὐδὲνθινοῦ νὰ σᾶς κόμια νὰ μὲ πιστεύεται. Οπως σᾶς εἶπον ήλθα μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σᾶς ἀποχωριστήσω.

— Πολὺ καλά, ἀλλὰ γιαρίς γέρειτο σὲν οὐδὲν παρούσης νὰ αξιούσῃς σύτε τὴν Κτιλάν.

— Σάς εἶπα, θέτε μου, διὰ τὸ ξεῖρον δὲν οὐδὲν τὸ γνωρίζω πλέον σύτε λεπτόν. Ηργούσα νὰ σχηματίσω πειρασμάτων μόνον μου.

— Αλλά πώς; Μη ἰσταπεις κανένα χρηματεύσιον γίνεται τὴν νύκτα;

— Τί λέγετε, θέτε μου!

— Ειώρω καὶ ἔγω; Λαζαρός οὐδὲς γῆρας πάλιπτωνος, καὶ σήμερον μοι λέγεται δὲν ἔγινες περιουσιών, διπάτης αὐτορεῖ διὰ τὴν ἔπιλαζην μου;

— Φαίνεται δὲν δὲν ἐνθυμιάθετο τὸ λόγιον εἴτε φέρεις;

— ... δὲν τὸ φέρεις ὁ χρόνος. Αλλὰ νὰ θέσης οὐδὲς γῆρας καὶ αὐτὸς φέμα. Τοσάκις ἔφασθε μέριο τεῦχος, διπάτης δὲν δένται τὸν πιστεύοντα καὶ ἀντέτινεν τὸν πόλεμο;

— Ε! θέτε μου, κατά τὰς πειρασμάτων κάπιαν κανένας δὲν δύναται, ἀρού δὲν δύναται νὰ κάμη δὲν θέλει;

— Πολὺ καλά, ἀλλὰ δὲν λέγετε καὶ εἰς ἐμέ, περακαλόν, πῶς ἐπεισεὶς αὐτὴ ἡ πειρασμάτων ἐπέτη της καράλης σου εἴστως ξέρω;

— Αντεῖμος αὐτὸς εἶναι τὸ μετιόν τοῦ διπάτην ἔπεισης δὲν μοι ἀντέτινεν δύναμαι νὰ προσθέσω.

— Τι σοὶ ἔλεγα προγνωμάνως; Η ἵστασες κανένα χρηματεύσιον ή ίδειορέγησες καὶ ἐκλέψεις κανένα ανηριστόν.

— Σιωπήστε, σᾶς περακαλόν, ἀρήστε τοὺς ἀστενεύοντας. Φτιάνεται ὡς κλέπτης δὲν λέγοντος;

— Ειώρω καὶ ἔγω; Τὰ πράγματα δημος μοῦ σύνονται σύποπτα.

— Υποτάτα λέγετε; Απ' ἐναντίας εἶναι καθαρότατα.

— Επιμένω ἔτι διὰ νὰ μοῦ κρύπτεις τὸν πηγήν τοῦ ἔξαρχινου πλεύτου σου, αὐτή δὲν πρέπει νὰ εἶναι καθαρό.

— Άλλα εἶναι, θέτε μου, καθαρά ὡς δὲ οὐράδος τοῦ χρήματος τοῦ μετιόν της κατασκευής.

— Τι εἶναι αὐτὸς ποῦ μοῦ φάλιης; Φωνεῖσται νὰ ἐπελλάθῃς ἀπό τὴν πονηρίαν.

— Επιμένω νὰ μοῦ φάλιης τοῦ μετιόν της κατασκευής; Εύθυνος εἶναι μου!

— Λόγω τηρήσεως.

— Πάντοτε η τιμὴ ἔκεινη μὲ τὴν ὄστεαν τοσαύτης μὲ ἡταντίης.

— Λόγησε τὰς αὐτοτείχεις, σᾶς δημιούργησες... Ήδη δύναμάρχη μάλιστα νὰ σᾶς ἀποδείξεται η ἀνακάλυψης μου; Νοίστε θέτε μου, καλύτερα ἐντάσσων.

— Ε! τι βιβλεῖσαι;

— Διὸς ήμορος νὰ μείνω πειραστέρον, πρέπει νὰ συνιγρήσω μὲ τὸν συνέταιρό μου διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας τῶν 3 ὀρῶν καὶ ἔχω νὰ καμψαὶ τὰς πειρασμάτων τοῦ τοξεύτου.

— Ε! καλά. Λόγησε τὰς τοις προειδοποιήσεις καὶ καθηγηθείσης τοῦ θύρων, έκπληκτός εἰσιν μὲ τὸν πρώτον πειρασμόν μου.

— Σᾶς εἶπα, θέτε μου, δὲν δὲν πρόσθετο μοῦ οὐδὲν πειραμένης εἰς τὸν πειρασμόν μου.

— Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς ἐμέ τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Οπόταν τὸν πειρασμόν της προειδοποιήσεις καὶ καθηγηθείσης τοῦ θύρων, έκπληκτός εἰσιν μὲ τὸν πρώτον πειρασμόν μου.

— Εἰς τὸν διάτοπον αὐτοῦ σου καὶ βία! Δὲν θέτε μεταθέσεις τοῦ θύρων;

— Ισχεῖ στεκάραι. Τι ἐπιθυμεῖς;

— Παιδί μου, Κωστίκα, ιδία με καλά.

— Σᾶς βλέπω, θέτε μου, ἀλλὰ μὴν ὁργοπορεύεταις.

— Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δὲν θέτε μεταθέσεις τοῦ θύρων;

— Ισχεῖ στεκάραι. Τι ἐπιθυμεῖς;

— Παιδί μου, Κωστίκα, ιδία με καλά.

— Σᾶς βλέπω, θέτε μου, ἀλλὰ μὴν ὁργοπορεύεταις;

— Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

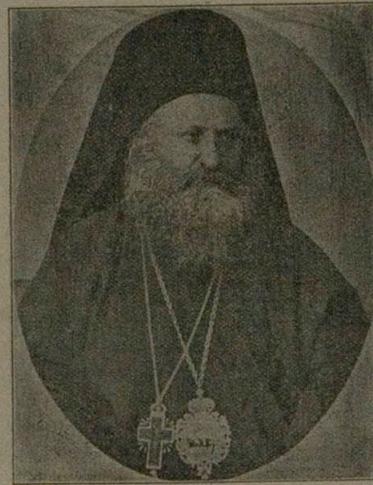
— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος εἶπες νὰ δεξιῆς καὶ εἰς τὴν ἀνακάλυψην του αὐτοῦ;

— Εἰς τὸν διάτοπον της θύρων σου καὶ βία! Δένημορος

ΤΑ ΜΕΔΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΩΝ

1) Η Α. Ε. Ο ΚΥΖΙΚΟΥ
Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

3) Η Α. Ε. Ο ΙΚΩΝΙΟΥ
Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

2) Η Α. Ε. Ο ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ
Κ. ΦΙΛΟΘΕΟΣ

μέγα καινύν, ἀλλὰ συγχέτατα πρόσκειται καὶ πε-
πλάνωσίς χρόνου, χρόνος πλευτήρος· πρὸς
ἀπαλλαγὴν τοῦ πάσχοντος ἀπὸ τῆς νόσου αὐ-
τοῦ, καὶ εὐτίνος χρόνου παρελθόντος παρέ-
χεται καὶ ἡ ζωὴ τοῦ πάσχοντος μετ’ αὐτοῦ.
«Ο βίος θράγος, ὁ δὲ πάσχει τεχνή μετρή, ὁ δὲ
καιρὸς ἔδει λέγειν ὃ Ιπποκράτης...» ἐν
τῷ πρώτῳ αρχοτομῷ αὐτοῦ. Περιβλέποντες
τὰ πρῶτα τοῦ ἀφορισμοῦ ὡς εὐνόηται, περι-
ρόζεμαν μόνον εἰς τὴν ἁγιότηταν τοῦ τελευ-
ταῖον ὃ δὲ καιρὸς ἔδει.

Διὰ τούτου ὃ Ιπποκράτης θέλει νὰ εἴπῃ θ-
τι ἡ εὐνόηται πρὸς ἐπίμεστον κατὰ τὴν νόσουν
εἶναι τεχνήλαττα, τοῦτο δὲ ἁξάγεται καὶ δεῖ δῆλου
χωρίου τοῦ ἴπποριτικού βεβίου, τῆς πρώτης
παραχρήσεως τῶν Παραγγελιῶν αὐτοῦ. «Χρόνος
ἐστιν ἡ ὄχις καὶ καιρὸς ἡ μή χρόνος σο-
πολές», τουτίστι ἡ εὐνόηται εἰρίσκεται ἐν τῷ
χρόνῳ, ἀλλὰ ἡ εὐνόηται δὲν φύκει πλέον
χρόνον. Εὖν ἵστρος φροντίζει νὰ τιμῆσῃ
νόσου ὑπερχρήσην, καιρὸς δὲν καίσται νὰ σωτῆραν
ἀνθενὴ κατοῦ, ἀλλ᾽ ἡ εὐνόηται μάτη δὲν δι-
αρκεῖ πολὺν χρόνον, εἶναι φυγάλια, αρί-
ναν δὲ διατάξεις τὴν εὐνόηταιν αὐτὴν νὰ πα-
ρθοῦν, ποιεῖ τοῦτο πρᾶς μεγάστην βλάπτει τοῦ
ἀνθενοῦ, γνομένος συγχώνεις αἰτος; τοῦ οκ-
νάτου αὐτοῦ.

Οποίας τύψεις συνειδοῦστο; Ιχεῖ ὁ ιατρὸς ἐν
τῇ περιπτώσει τούτη ἀνάλογούλαμον; Εῖτι ἀπὸ
σπουδῶν ἀπόργην ἐπίμεστον ἐγγένειον
εἰστιος, τοῦ θυντατοῦ ἁντιτητινῆς τῆς; απὸ
τοῦτο τοῦ Λαζαρίτην; Καὶ ἵππον ἔξη ἀνάλογες
ιατρές, οἱ μὴ μεταχειρίζομένοι ἐν πατρῷ τῷ δέ-
σποτᾷ πάντα τα μάστιχα δικαίεται ἡ ἐπι-
στηλή πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀσθενῶν, οὐδὲνος
τυχήνος συγγράμματος, τοῦ εἴπομεν περὶ τοῦ
ἀρχότου τοῦ μεταχειρίζομένου μαθέσσους διότι
ανωρετέος πρᾶς θεραπείεν τοῦ εἰς χρηματισμού
καὶ μόνον ἀπόδιπτονος, μαρδάνως δὲ φροντί-
ζοντος περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀσθενοῦν καὶ
διὰ τοῦ ἡ κατάταξις τούτου εἰπεινούτατο.
Ο τούτος, βεβίως, εἶναι κακοτύπος, κα-
κούργος γειτόνευτος; καὶ τῶν ἣ τοῦς κατάργητος
τοιούτων.

N. ΜΠΕΝΑΚΙΣ

ΑΠ' ΤΑ ΟΚΤΑΣΤΙΧΑ

Κ' ἀγάπη ἀπούσος ται τοῖν συγγένεις ἀπὸ πάσα
Κάκου γιούσκονδονικαί, κάκου βοσκού φιλογέρα
Κ' διης αιδοβιώσαις οἱ λοιποὶ μητρογοροί καὶ μόνοι
Στὴν απάτηα ποῦ τοῦ φιγγαριοῦ τοῦ φαύλη την δασμάσται

Ομως βασιάια πληκόσσει τὰ σύντηφτα, καὶ τῶα
Φιλογέρα φως κοιδούναμα τὰ πήγα η πενθή μπόρο,
Κ' οἱ διῶν μητροὺς μαναγοὶ διαβλήνονται, σταυροί
Κι ἱψη ἦν λακόν θράσσοντο οἵ λασπώντες στράτιο.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΕΦΕΡΙΔΑΣ

Εὗσον ἔδριγε φργδαίων καὶ πῆσασταγίδων ἤτοι
πλῆγμα κατὰ τῆς κορδίας μου.

Η ζωὴ πλέον ἥτοι ἀφρότος, πόχόμη τὸν
θύναντον, ἥτερος εἴδη καὶ θυγῆ μου ἥλγει διὰ τῶν
Λγγέλων.

Ολόγονος κατ' ἐλίγον ὁ πόνος ἔρχεται νὰ μὲ
ἀπονεράνων, Ησυχαόμην διὰ ἡ ζωὴ ἔξελεταιν,
ἔτι εἰγενές ἀποσυρθῆ ἥδη μάχρι τοῦ στήθους.

Μικρὸν ἀπόκτημα τοῦ ὄξος ἔτελεσίνεσται.
Λεπτόν αὐτὸν ἥτοι διάντος: Ήσυχος ἢτυ-
χος μὲ μίαν Λγγέλην ἐπὶ τοῦ στήθους;

Φωνέται διὰ ὅ νεκρὸς κάτιον τὴν κίνησιν,
ἄλλ' ἤν καὶ τὰς αἰσθήσεις.

Ἄλλον πῶς οὐκέταινε, διὰ ή Λγγέλην δέν
ἥτο εἰς τὴν κηδείαν μου;

Ιππότη πονεῖ, ηθούσι μὲ συσάνθησην.

Ηλούσιος είναι τὸν διόπτρον γκρίζον κχι-
ρετικόν καὶ ἕγιλον εἰς τὰς γυμνιαίς.

Ηλούσιος καὶ μὲ μετεκμήλησεν εἰς τὴν
Εκκλησίαν.

Μετ' θύλακον, ἔξεργανταν λέγουσι καὶ κα-
τερρεύοντες ἑκάστον τοῦ τραγανόμορπου τα-
μιού τουτέσκοντας.

Ἐργάζοντας, διέποιτον εἰς τὴν ἐπέρειζον.

— Κατόπιν..... εὐρέθην πλέων ἐντὸς ρω-
τός καὶ πατῶν ἐπὶ νεφελῶν. Τὸ σῶμα ἐτάρη,
ἄλλ' η ψυχὴ ἀνίπτετο.

Τελεωφύλακες τῶν Ηλιούσιων ἐστευσαν νὰ
μὲ ἀναρπάσωται ἀπάγοντας τὸν δυστυχῆ θυγέτην
εἰς τὸ δικαστήριον τὸ δάκτυλον, ἵνα δώσω λό-
γον τῶν ἥπιών πράξεων.

Εἶδον ἑκεῖ προκαθήμαντον ἑτοί θυλωτίστου
Θρόνου γίροντα σύσδικον, ὠράπον καὶ γλυκὺν
καὶ παῖ αὐτῷ πολεμιστὴν ἄγριον μὲ τετρά-
γωνον περιλογίου, μέτωπον πλατοῦ, μὲ πατερίς ἐ-
ζηχότας, δηρούεις καὶ σύργος λόγου.

Δὲν περιέτημα νὰ δηλώσω τὴν ἐκτηλεύην
μου. Εἴποι, διὰ ἑκάστην ἐπὶ τῆς τῆς ἀνέ-
γνωστης πολλὰ περὶ τελευτικῶν χρόνων, ἀλλ'
ὅτι καὶ περὶ τοιούτου δικαστηρίου. Μετ' οχι-
νοται, εἴποι, ὅταν τὰς ὀνειρούς παχύνων
καὶ θαυμάζοντας τοῦ μεγάλου εἰκόνης, μέτα τοῦ
τοπάντον μου καὶ τὸν ὀργανισμόν του δι-
καστηρίου σας.

— Οικουμέναι, ἀπόντηρεν ὁ γέρων μὲ δι-
φεύδημα, Λιακός. Εγετέλογεν ἔχαρισμας;

— Εἴη πλήρης πεπονθησία. Καὶ ἡ παρ-
επέμπτης είναι ὁ κυρίος... διάμιμον τῆς κο-
λάστων:

— Εὐλαβέστερον, παρετήρησεν ἡ πίνας πάν-
τοτε ὁ γέρων Λιακός.

— Ζητῶ συγγένων. Μή εἴναι δι Μίνως;

— Οχι, οχι, μὲ διεκτύψεως ζωῆρος: —εκεῖνος,
δι Μίνως καὶ δι Ρεθίμνανθος, μὲ ἀπεργήνιτες
τοῦ προστρέπετος Ολυμπίους κατεκρημνίσθηκαν
εἰς τὴν κόλασιν.

— Καὶ ἡ πίνα την σύγχυσιν μου: Η Α. Ε-

ξιγάρη, ἔχαρισμοθεατός οἱ Λιακός, οὐσίος σὲ
χαραράται. Καὶ ἦντι πάστης: διλησης ποιεῖ

μετέβων ἐμαρτιῶν. Ήριν ἥσθιες ἡγαμένεις τῷώρα
δηγρέθητε κατὰ τῆς καρδίας μου.

Η ζωὴ πλέον ἥτοι ἀφρότος, πόχόμη τὸν
θύναντον, ἕτερος εἴδη καὶ θυγῆ μου ἥλγει διὰ τῶν
Λγγέλων.

— Τημελέλων: τημελήσα.

— Ογκί, εἴπεν, δι Κρούσιας.

Καὶ ἥρχεται τὴν ἀνάκτησιν.

Ἐστηγώς: δὲν εἰγενές διαπρόξη Ἐγκλημάτη
πληρυμέλης τοῦ εἰκόνων, ταῖς ὀπίσια ἀπετρο-
πήσατο δι Λιακός. Συνωμερώθηκος ἦλικον, θεὶς ἡρά-
γην πατρούς, ποτε δικαστής ἐν τῇ Ιερῇ
Μητροπόλει, ὀλλὴ ἔξιλεινη, στεῖο ἔχηγησα, διπά-
λη παρὰ τὸ Μικρό.

Ταῦτα κατὰ τὸν Λιακόν τοῦ διάλεκτον δεν
είχαν ποτε πηγάδην διεξήγαγεν μητρούς γυναικῶν, δὲν είχαν
συνεπειαρισμόν μετὰ Βίσκον, δὲν είχαν φρέσκα
πλακάτα πατούσεις διεξήγαγεν.

Ταῦτα κατὰ τὸν Λιακόν τοῦ διάλεκτον δεν
είχαν ποτε πηγάδην διεξήγαγεν μητρούς γυναικῶν,
δὲν είχαν ποτε πηγάδην διεξήγαγεν μητρούς γυναικῶν,
δὲν είχαν φρέσκα πλακάτα πατούσεις διεξήγαγεν.

— Ο οἰνωπος διάτος, κατέλιπεν, εἴναι ἀπίος
ἐποπτευταράσσεται;

— Λιακό, έρωντας, πως ἡ παλαιότερος σου
δικαστήσιν; Λιακό, μέμνησης τῶν πλακιών
του συναδέλφων, έτσι καὶ κολαζαρέμενον.

Ο Λιακός ισπιαῖται: δι Τοπάρα, εἴπεν,
ἄλλα κατεχότασσιν καὶ τοῦτο διότι ἰσχε-
τήσιν, έτσι καὶ ώς ἀντίπαλος, μαζί εἰσήνων, πρό-
τις δὲν φρεγίζεται εἰς τὸ βίλι πράξεως.

Ο οἰνωπος εύτοτε, κατέλιπεν, εἴναι ἀπίος
έποπτευταράσσεται;

— Λιακό, εἴρωντας εἴδη Τοπάρα, έπιον,
άλλα κατεχότασσιν καὶ τοῦτο διότι ἰσχε-
τήσιν, έτσι καὶ ώς ἀντίπαλος, μαζί εἰσήνων, πρό-
τις δὲν φρεγίζεται εἰς τὸ βίλι πράξεως.

Καὶ ἤν τοι οἱ Κρούσιοι ἀπηρτήσεις τα συνη-
θέστερα τῆς καθάρισμας εἴδη, ηγαύσθη συγκε-
κριμίνος ρόγγος εἴναι τὴν Πήγη;

— Νη σινοκρινούθη τὸ περάκουν, διέτε-
ξεν δι Λιακός.

— Εἰς τὸν διάλεκτον μου τὸν καταρ-
ταῖται, εἴπεν δι Κρούσιος...

— Ο πατέρας σου, μαζί πατετήρηται αὐτο-
ρῆς δι Λιακός.

— Δι' ὅνωρ τοῦ Θεοῦ, ἐκράζεται... Δι-
εγκατέστησε τοιούτου ξένω... Δὲν είλησε απὸ
Τοπάρα Ιεράρχουται...

— Εἰς τὴν σύγχυσιν μου τὸν καταρ-
ταῖται, εἴπεν δι Κρούσιος...

— Εἰς δικαίωμα που πολύτιμον, δι Λιακός, οὐ-
πήγραπτον διεκριθεατός, εἴδη ηγαύσθη συγκε-
κριμίνος ρόγγος εἴναι τὴν Κρούσιον,

καὶ κατεράτηται δι Λιακός, οὐσίος σὲ
χαραράται. Καὶ ἦντι πάστης: διλησης ποιεῖ

δι Λιακός, εἴσηστησε τοιούτου πολύτιμον, δι

Αχ! κρίμα! ὥσπεις πέραταν
καὶ τοῦ βουνοῦ τὸ ἀγέρι
ἰδρόσιτε τὰ μαυρά σου
μαλλιά χωρὶς ἐμένα...
Βαρὺ δὲ ἡμῶν πλέκει σου
οὐκ ἔκανε οἶνος τὸ μίρη
πουχῆς εἰς εἰδα μιὰ στυγμή
μὲ μάτια δακρυστέμενα...

Τάρα τὴν πίνερα τὴν χρυσὴν
ποῦ πῆρε ἀπ' ἐγών ἀπότην
τῆς τύχης, μόνο ἄγαντα μου
ἔγω θεέν τὴν σύνουσα.
Καὶ πῶ; μέσα σὲ κακότιο μαρκρύ
καὶ πάλι μονοτάτη...
ὅπου πιστεύω γὰρ σὲ Ιδη
καὶ γὰρ σὲ συναντήσω.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

Τὴν νύχτα, στὸν λάμπουν
τὰ ἀστέρια μαγεύενα,
πόσσες φοράς τὰ μάτια μου
γυρίζω δικρυσμένα
καὶ τὰ κυττάρω ἀχρέταγξ
καὶ τὰ κυττάρω πάλι;
μὲ γίλια ζνειρά γλυκά
καὶ μ' ἵκτασι μεγάλη;

Αγ., τὰ κακάμενά τ' ἀγαπῶ
γιατὶ σὰν τὰ χωτάζω
για μὴ στιγμὴ τὴν λύπη μου
ἀπὸ την καρδία μοι βήξω.
Θαρρόστ σαν μάτια ἀγγελικά
του σκινόνων νὰ μὲ διδύμης
και συμπαθεύσω στὸν πόνο μου
κ' έλω για μὲ μιλούσενε...

Θαρρῷ πῶς μὲ τὸ εὖμερό
ἀκτινοῦσθαι γά τους
μοῦ καρδιῶν νεῦμα μιστικό
καὶ μὲ καλούση σιμά τους
Καὶ λέπει Αἴ τινος τοῦ πολιού
τὴν γῆραν ή μπορεῖσθαι
ἔκει φῆλα νὰ πετάχε
κ' ἔκει ἂς ζεψυχοῦσα.

† ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΟΝΤΖΑΛΙΔΗΣ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

Ἐν χρόνοις παλαιοτέροις, ὅτε εί πατέρες ή-
μῶν καὶ εἰ πρόγονοι εἶδόν τοι μᾶλλον πνευματι-
κῶν χρηστάνων ή τῆς φύσεως ἀπλαύσεως
τοῦ κυρίου καὶ τὸν παρομαρτύρον τὸν
ἀγαγέν, τὰ δῶρα της πατέρεως καὶ τῆς ὑψηλο-
τέρας μαζήσεως ἐκρίνοντο ἡγαντώτεροι καὶ περι-
μάχοι τεσέποιτο δὲ καὶ τημένοις αναταχωνί-
στοι αἵτιοι ἀνέρες πεποιηθεμένοι τὴν πατροπ-
ράθεον προγεννηνταί σείσαντες καὶ γλόσσαν.
Σπάνιον γρῆμα θέτο τότε ἡ ὑπερβολή λογίων
καὶ διδασκαλῶν, ὥν ὑψηλά τινες κοριφαῖ-
τοστανταί μεμονοῦμεν ἐν τῷ ἀπ' αἰώνιν ἀπό-
γερανθέντι ἄρχοντι τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης,
ἥριθμοντο δὲ ἐπὶ τῶν δικτύων τῆς ἑτέρας
γειρᾶς τὰ σπουδαιότερά Ἐπικαινεύοντα των
ανθρώπων, τοῦ Λιθονοῦ, τῶν Κυδωνῶν,
τίκου, τῆς Κωνσταντινούπολεως, εὐνυχίης δὲ
ἥρος ἡ ἱλληνικὴ κοινότης, ἡ πλὴν τοῦ ιερέων
καὶ ἑταῖρων κεκτημένη διδασκαλῶν καὶ ἀντὶ τοῦ
νόρθιος τοῦ ναῶν ἔσοντο διαβίσσουσα σίγημα
εἰς φιλαράνιν τῶν φυγάδων καὶ ἀστέγων.
Μεσοῦν τές τοι πατρίδας.

Εκτοτε, οια ή αλλοισίστις τῶν καιρῶν! Αντίκηραις ἀπόνταντος χρηματούς τὸ εὐάγγελον τῆς πνευματικῆς ἀναγέννησεως, ὅπερ η εὐστομος τῆς Χριστοῦ ἀρχῆς, οὐ νέος Ουπρές τῆς Ελλάδος, ἐπὶ μίαν δηλη γεννάν ἀπὸ τῆς Γαλατικῆς μητροπόλεως τῶν φωτῶν «ὑπέρ τε πόντουν καὶ πνούσας τὰς αἰθέρους», ἀνά την Αγαζίδα γῆν διεκόπητεν, εἰ δὲ Ελλήνες τηνιέντες τῶν λόγων τοῦ μεγάλου ἔκαίνουσι τῆς ἀριστοτελούς λοιπῆς ὥλοδεμπταν ἐν ποσῇ τῆς Ελληνίδος φύσες σωμάτων εὐπρεπεῖς εἰς ἀλεταῖν τῶν λάκεινων τοῦ Διδυμοῦ τῆς Μηνιατίνης θυγατερίας, ὡς πλείστοις εἶναι καλλιτέχνη ἔγγονα τῆς μεγαλοφύγιας καὶ γενναιοδημίας ἔξοχων πολιτῶν. Ενδικά πάλιν ἐπέκειται ἢ πλοτεῖς καὶ ἢ φιλοτετράπτωτον γεννωνιών εὐεργετῶν προσβητεῖται ἐπίκαιο-

ρος ή ἄμιλλα καὶ ή φίλωντά τῶν πάλεων, σίτινες ἐν πεύκαι τρέπονταις καὶ δυονοίσας αυμπράτονταις ἐκ μηχανῆν σύγκι τοντοῖς καὶ πεντηρῶν ὀρμώνταις κρητικαῖον πόρων καὶ ἀφερομῶν μεγάλα καὶ θαυματοῦ ὑπὲρ τῆς πευκι-
ματικῆς αναγνώσθεος: τῆς λίστης αὐτῶν περί-
τρίδος ἔτεσσάνον. Οὕτως ἰσχυρῶς ἀνέμορψ ὁ
σπουδὴν τῆς μαζήτων καὶ ἀνεράκηθη πρές τὴν
πάτρον τοφίαν ἐμρύτος ἔρως ἐν ταῖς φυξίσι-
τῶν, ὁμογενῶν καὶ σῆμαρον τοῦ ὑπάρχει μι-
κρὰ ἢ μεγάλη Κοινωνία: ἣ τὸ ἀπεράντο-
θωμανικὴ ἀποκριτορίᾳ μὲν περίεστα ω-
κέρητον θερμάτων τὴν πρεγονικὴν εὐδέσιαν καὶ
τὰ γράμματα καὶ μὲν καρυωμένην ἐπὶ τοῖς Ελ-
ληνικοῖς αὐτίς Επτακαινετορίαις,

Καὶ δύος περὶ τῶν τῇ Θευκτίᾳ ἀληθέως ἐπίστοιν τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐν τῷ ἡμέρατρον γένει τὴν ἐπιτελεσθεῖσαν δὲ μεγάλων ἀγάνων καὶ θουσίων δὲ ἀπεργμάτων στοργῆς καὶ φιλοτεπίας ἐγένοντο δραχτέρες τοῦ ἀμισίας ἑκατονταετήριδος, περὶ τὴν φυσικήν της παιδείας καὶ τῶν γραμμάτων καὶ ἐν ἀστάτῃ ταῖς μεγάλαις καὶ πλούσιοῖς ἀληθίναις πόλεσιν, ἐν αἷς ἡ γνώστερά μερὶς τῶν πολιτῶν φρονίμος ἀντέχεται τῶν πατέρων, ὑπερμανυμένη τῶν εὐελπίων παρεργάσεων τῶν πρόστων, γενική τις διεσφορά καὶ μονοεὸς ἔχθροποιέων ἵναντι τῆς πατροπαρεδόσου παιδείας ἐπ' ἐσχάτων τῶν ημερῶν ἴξενθλιών ἐν ταῖς ὑψηλοτέραις μάκιστα τάξεις τῆς ἀληθινῆς κοινωνίας, μίτραις αὐτοῦ τεῦτον ὡς ἀρ-
ιά θώμα καὶ περιττῶν ὑπόλαμπάδους την ἀν-
γυνωστι τοῦ Ομήρου καὶ τοῦ Σοφοκλίδος, οὐ-
φικῆς ἐρεύνης. Καῦτοι δὲ γράφοντος ἐγένεντο τοῦ Γερμανίου ἡ παιδεύσεις ἐλλη-
νικῆς μαθήσεως, αντικαταστήσαν τὰς μάταιο-
νικὰς σχέλας τῶν μοναστηρίων, ἀνδρεῖς ἐπιρ-
γῆ θέσιν κατέκινθεντες ἐν τῇ καθελκού παιδείᾳ
τοῦ Γερμανίκου ἐνθου, ἐμπανεμούσι υπὸ ἀκρα-
τοῦ πρὸς τὴν ἐλληνικὴν ἀρχαίστιαν ἀνθετι-
σμοῦ δὲν ἀπῆξον καὶ αὐτὸς τὸ δυομάριον,
τὸ ἀμάριον ἐν τῇ πατρῷ ἦκον γλώσσην
ἀνταλλάξωντος, ως δὲ περισσόντος Μελάχυνον,
οὐ κατ' ἔσχυρην διδόσκαλος τῆς Γερμανίας,
Γρεγορίον Germanicus, ἐπικληθεὶς πρὸς
εὐηγγεῖλον ἐλληνικὴν προσηγορίαν; τοῦ Ολλαν-
δοῦ Εράστου πρότονος παραχέντος τὸ εὐθέρνη-
μα. Τοσσούτου βαθεῖας ἐν τῇ φυγῇ τῶν ἀνθρώπων
εἰσίναι, τῶν τῆς ἐλληνικῆς σερίνας διδούμενον
καὶ γηγενέσθων, ἐνεσταλλόντης ὁ ἔρως τῆς ἐλλη-
νικῆς γλώσσης;

χι ή δύνησταν τοις ευραινούσιν επίλεκτην γλώσσην και χάρισμα στην περιγραφή την διάταξιν του ίδιου λόγοντος ήδη από την προσωνική σοφία, την μενευτητική ταύτην και πολυχρύστονος ιστίαν του ανθεπόντος φωτεινής, όπερε βέβαιως προηγήθη στὸν νεωτέρον οικόπεδον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀναγεννήσεως και ἀνεμφράσων την μάρτυραν τὴν εὐρωπαϊκὴν κοινωνίαν. Άλλα πειδὴ η φράση τῶν πρηγμάτων δύνεται τὴν εἰρημένην αὐτῆς πορείαν, οἷς διεπεινεῖς λακείμενος πρὸς τὴν ἑλληνοπρεπὴν ἀγωγὴν και πατέστεν ἐπιπολαιτεροῦ ή ὡς ἔδικτρονιστού και ἀπορθιμνούντος περὶ Σητημάτος, τοῦ ἀντοίος θεοτερού σύδιον εὑρετοῦ ήν ἐγγυομάστη ή Πάτρων, ἃς ἐπιπολαιησμένης την τερεβήσα διὰ δικαιώματος τοῖς απεριβάντεις ή τῷ χαρακτήρι τῶν Γερμανικῶν Γούμασίν απέναν και ήντι ἀπορθιμνωτικῶν φυτώματα ισχυρῆς ἐλληνομαθείας, ένα τελείων ἐκ τῆς ἀντιπαρθενείας ταῦτης τῆς ἡ πεστικούσσας ή μην παιδείας καὶ ἀγωγῆς, έδη ή, ὡς ἐπὶ τοῖς αρχηγονικοῖς πρέπει να ἐπιστέψεται τὸ μεγάλειον τοῦ ἡμέτερου γένους;

Καὶ ή τῶν Λυκείων ἐν Γαλλίᾳ ἐνεργοῖς οἵτινα ἀντιστοχοῦντο πρὸς τὰ γερμανικὰ Γουμάσια, τὸν αὐτὴν ἔχει ἀρχήν καὶ μεταγενερήν ἀπὸ τῆς λακείας ἡράκλιοτος τοι δὲ, ὡς περ τὸ Γυμνάσιον, ἀπὸ τῆς ἀθηναϊκῆς ιστορίας. Πολυθύμητον εἶναι τὸ Λυκεῖον τα γυμνάσιον και περιπτώτος, ἐν ψήφοις δὲ Αριστοτελεῖ τὸν περιπλόκον περιπτετητικὸν σχελήν τῆς φιλοσοφίας κατὰ μίμησιν τῆς μεγαλωνοῦ Ακαδημίας τοῦ θεατρικοῦ αὐτοῦ Πλάστανος, ἢ τὸ θεάτρον ἐπειργάζοντο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ καρδινάλιου Richelieu ἐπὶ δῆμοσιν τῶν ἀντοτάτων ἐπιστημονικῶν ιδρυμάτων. Αὐτὸς τούτος Αριστοτελεῖ ἐκάλητον εἴναι Βελγίον γενέτερος Σχολῆς, κορυφαῖσσα την αὐτὴν καὶ την ποντικήν τη λακείαν λακετῶν πετεύοντας ἐριθρόμενην ἐπὶ τῆς μελέτης τῶν Ρομαϊκῶν και Ἐλλήνων ποιητῶν γαὶ συγγραφέων. Τοισθάντα περιενόντων κατὰ έδασιν περὶ πάτος τὰς ὑπὸ τῶν διεργάτων τῆς πάτρας και τῆς πρόσδου τῶν φυτικῶν ἀποτυπώματος ἐπενεγέρθεις μετεβολῆς εἰς τὸ ἀρχαίον αὐτῶν και πρωτότυπον σχέδιον, τὰ Γουμάσια ἐν Γερμανίᾳ

Οπως τὸ δόνυμα σῦτω καὶ τὸν ἀργυροπιστόν,
τοῦ Γυμνασίου παρέλαβεν χρημάτην τῆς τερ-
τικής δεκαετερίδος τοῦ οἰχείου αἰώνος ἀπό τῆς
χώρας ἐκείνης· ὃς τὸν ἀναπτύξαντα κατὰ βάσιν
καὶ ἐνστροφίσαντα ἴσχου πόλην εἶπεν τις καὶ
ἄλλη τὴν ἑλληνικήν καὶ ρωμαϊκήν παι-
δεῖσαν καὶ ἀνήγαγεν εἰς ἐπιστήμην περιφα-
νῆ καὶ ἀξιοθεατόντα τὴν μερικούμενόν
τ. ε. τὴν σπουδὴν καὶ τὴν γνῶσιν τοῦ παι-
δικού μάλιστα διεύ τὸν δύο ἰσχὺν λαούν
τῆς ἀρχαιότητος, τῶν Ελλήνων καὶ τῶν Ρω-
μαίων. Επειδὴ δὲ τὰ παιευτικά δημιουργή-
ματα τοῦ ἀλητικοῦ μάλιστα θένους εἶναι πρώ-
τοτυπα καὶ μοναδικά εἰς τὰ δέλταν τῶν ὀψιών
ὅταν μηδέποτε παραδίδηται καὶ εἰς αὐτὸν·
— Π.

τούς Ρωμαίους χρησιμεύσαντά δικά τουτό εἰς τά δύο ίκλεκτά θύνη τῆς ὄργαντσεως ἀπενέμησην ἢ προσωνυμία τῶν κλαστικῶν λαών ἐν τῇ ιστορίᾳ κλασική ἢ προσγεγραμμένη καὶ ἡ ἀληγονικὴ καὶ ρωμαϊκὴ φιλολογία κατ' ἀντίθεσην πρὸς τὴν νεωτέρων εὐφωνικήν, ὡς τὰ σπουδαιότερά των στοιχεῖα, καθ' ἃ διεργάτει τῆς κλασικῆς ὄργαντος ἐν τῷ βίῳ καὶ τὸν Ἀνθικῶν παραδόσεων τῶν ἀπολετίστων ρωμανικῶν λαῶν τὰ μετασκοτικά; Εὔρωπη, διό διή κρηματικὴ ἡ κατοικινὴ μὲν φιλολογία είπελθόν.

Οτι τὸ Γυμνάσιον ἔχει τὴν ὄργανην αὐτοῦ καὶ τὴν γένεσιν ἐν Γερμανίᾳ ἐν ταῖς χρέωσι τῆς ἐκπληστικῆς μεταρρύθμισης, ὡς τὰ συνεκλόνουσεν ἐν βάθει τὸ γέρακεν τῆς ρωμαϊκῆς Εκκλησίας εἰκοδόμημα καὶ παρεκκύσσεν ἐν τῷ μέτρῳ πρᾶς τὴν ἱμφάσιον τοῦ νεωτέρου εὐφωνικοῦ κόσμου, καὶ μάλιστα τὸν Γερμανικὸν λαόν, καταστεγνύει ἀριθμῆλως καὶ αὐτὸν τὸν ἔνομον κύτον, ὥπερ προκήρυξη ἐν τῇ κλασικῇ ὄργαντος, ἡς τὴν μελέτην προηρεύνετο γὰρ καλλιεργησαντινήν (Realismus).

Τὸν θετμὸν τοῦ τε Γερμανισίου καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ σχετίου εἰσήγαγεν ἐν Ελλάδi ὁ περιόμυνος ποτέ Θεόποτος κατὰ τὴν καλλιστηρίαν ἐπόχην τὴν ἀκμὴν τῶν Γερμανικῶν γυμνοτόνων. Αρχαρμένους δέκανον ἦτο τοῦ δεκάτου εἰδῶν: αἱ ανθρωπιστικαὶ λεγόμεναι σπουδαὶ ἀνήλικων εἰς τὸν καλοτελέστατον τὸν δέκατον καὶ τὴν περιποτῆς τῶν διὰ τῆς ανθλάρχημος χρεοφορεῖσθαι μεγαλερωμούν ἀνθεῖσαν ἐν παντὶ κλάδῳ τῆς επιτηματικῆς φιλοσοφίαν μάλιστα καὶ Οὐλονιστῶν, ἐν ᾧ προεξάρχει τὸ Φραγιδέπος Διαγεντοῦς Οὐλονιστής, Wolf ὁ γερμανὸς Ιονετῆς γερμανικῆς φιλολογίας ἐπιτηλθεῖς, αἱ σύμβολοι ήτο τὸ τοῦ ποιητοῦ Βίνοντα ἀπέφευγαν, τοῦτον ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ ποιητοῦ Βίνοντος, τὸ έξιτηγάλλον τὸν πρωτοτομῶν ἀμά καὶ τὴν ἀγερωγίαν τοῦ παιδίμυτος αἰτοῦ. Εἶναι δὲ οὐδὲτος ὁ θρυητῆς ἡδὺ φιλολογίας ὡς ἐπιστήμης, ὁ θρυητῆς θέλησις φιλολογικῆς τρυζοῦσης, τῆς ιστορίας, ὁ πατήρ του ποιησάρχου ὅμηρικού την τυπήματος γεννομένος διὰ τῆς συγγραφῆς τοῦ Ομήρου προδειγμάτων αὐτοῦ (Prolego-

mena ad Homerum, 1793) απερ ὁ Φρε-
στίκος Σάλγειος: ὑπόδειγμα ἴστορικής ἐ-
πενίης (Urbil) προσηγορίσεων.
Ἡ γάνθις τῆς ἀρχαιότητος ἡ διὰ τῆς
παυθίδης τῶν ἀγράνιων μητρέων προσηγορίσ-
η, ἡ ἀπερρίστα ἐπὶ τῇ ἀρχαικῶς καντυ-
τεῖσης παυθίδης θύντιας μερρήσεως, ἵστη ἡ
προσερπίδης τῆς χοινικούσσεως κατὰ τὸν Οὐ-
ραίον. Ἡ ἄξια συῆς δὲν ἔγκειται εἰς τὸν
αὐτοῦ μέρος καὶ τὸ πλεονεκτήσατα, ἀντανά-
ζεύμενης ἐν τῶν παυθίνων τοῦ βίου επιλογή,
ἄλλα εἰς τὴν ὄγκων ἥβην καὶ πνευματι-
κόν, τὸ ξεῖνον ἐπιθερόν μέρος τῆς ψυχῆς του
αγάλματος θύντος, εὑρίσκεται εἰς με-
λέτην, καὶ εἰς τὸ ημέτον κέρδος, ἔπειτα συνά-
δειν νὰ καρπούμενο, πρὸς τὸν υψηλότε-
ρους γνωστὸν τοῦ αὐδρώποτον, γέρων τῆς χρ-
ιστικῆς απάλτωστῆς τῆς πετραίς διανίσσεις καὶ
τοῦ φρονήσατος. Εν ταῖς ρήμασι τούτοις τοῦ
αὐτοῦ καὶ νοούμενοι τῆς ἀρχαιοւμενής κα-
ταπλακεῖται ὁ δρόσις ὁ σύμφυτος προστριψῆς
πειθαρχίας τῶν ἀγράνιων ἀλλάζων ποιητῶν καὶ
συγγραφέων, ὃν τὰ ἔργα σύδεποτε ίδια κορεσμή
μελετῶν καὶ ἀποθεωμάκων ἐκτίσασ, ὡς ἂν δι-
ανοῦν τὸ θέτον ἐκεῖνο πόνο τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ
άλιθον καλλός, ἔπειτα οἱ Πλάτωνοι μαίνονται καὶ ἔπει-
ιστοισασμένοι, καὶ ἀρχήν τοῦ μαρνάντον καὶ τῆς
οὐλοσείας προσηγορίζουσεν.

Η κλαστική μόρφωσης τῶν πολυεργάθιμων γυ-
ναιώντων ἐν Γερμανίᾳ διέπλασε στην μεγάλην
εἰκόνην καὶ θεραπεύονταν γενέαν, τὴν ἑργασθε-
σαν μετὰ ὥστος ὑπερτέρου παντὸς θεαματικοῦ
ὑπὲρ τοῦ τιμαλεστάτουν συμφρενοτικοῦ τῆς πα-
τρίδος. Η σπουδὴ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς γλω-
σσῆς ἀνέβιεν εἰς τιμαλεστάτους ἄνδρας εἰς πο-
τακούς τῶν υλάδων τῆς πεντακατῆς μορφώνων
τοῦ Γερμανικοῦ ἔθνους καὶ ἀνήγνωσεν εἰς ὅφι-
στην περιωπὴν μαγαλεῖσιν τὴν γερμανικὴν φι-
λοσοφίαν καὶ επιστημοσύνην. Εἶναι ἀνυπό-
λιτος ἀλλαζεῖς ή δύναμις, ἣν ἡράκλειος ἐπὶ τῷ
διάλεξιν τῆς γερμανικῆς γλώσσης μάνη ἡ
κλαστικὴ μετάφρασις τοῦ Ομήρου ὑπὲρ τοῦ ἐλ-
λυτρωτότου ποιητοῦ Ιονίου Φόρ., VOSS,
πότην δὲ εἶναι, ἡ οὐκινὴ ἑράκλειος; τοῦ ὀδυσσέατος
οὐδεὶς ἐπὶ τῷ πνεύμα τῆς γερμανικῆς νεολαί-
δικηῆς διατάξεως τῆς φυτέρως θαυμάζει, καὶ
αὐτοῦ τῆς φροντίδος τῶν κλαστικῶν. Επιμνη-
μονὴν τοις, τοῖς μετὰ ἱκτοῦ ἔτισιν ἐρεθεῖσιν ἐγγί-
μπροφράμαν ὄμοιοιγάν, Γερμανοὶ πατέρωντον,
οἵ τις Ομηροὶ ήρωες είναι γεωργιατροὶ τοῦ
γερμανικοῦ ἔργου τῶν ιδίων οὐκέντων ἡρωών τοῦ
παλαιοῦ ποτοῦτος Niebelunghen. Καὶ ἔμοι-
σιδένα τυπωτικούν περὶ ὅμιν, οἰνοὺς ἀπονο-
θρέουν τῶν καρπῶν τῆς πλευρᾶς τῶν προγ-
νῶν αὐλακεῖς, κλαυχούμενοι ἵτι τῇ μελτοῦ τοῦ
καρποφόρου τῶν ποτητῶν τῆς ἀνθρωπότητος, δι-
α μίγχας Λλιξινόρος εἰχει ὁδηγοὺς αὐτοῦ καὶ
διδάσκαλον, οὐδὲ ἔχομεν ἀλλογενούς δέσμιμον καὶ
κλαστικὴν μετάφρασιν τοῦ Ομήρου πάλι τῆς
βεβεῖτο ἐκγυαλίσσοντας τῆς ἐπί τριγάτον τολμο-
νετον.

Αλλ' έαν τοσάντη ήξειν, τοσάντη σύναμιν ἄργως φύσισαν και μαρρωτανή τῆς δικοίας και τοῦ φρονήματος απονέφουσαν εἰς τὰ μυρτά τῶν λαμπτέων προγόνους ομορφώς εἰ λαζί τῆς νεωτέρας Εὐρώπης, έαν εἰ Γερμανοὶ διατείνονται έτι η Ἑλληνικὴ γλώσσα εἴνε αὐτὸ τοῦτο, ὃ ἔπειρος τῶν οὐρανῶν τῆς γηματικῆς ἀνθρώπων παιδεύσεως, — πόσον εὐχάρισταν και τιμιν, ἀλλα στοργήν και λατρείαν ἐφέβανταν ήμεται οι νεωτέραι Ελλήνες πρᾶς την πόντους τάχτην μητέρας (alma mater) και διδάσκαλον τῆς Ανθρωπότητος, τὴν ἀρχικαν Ελλάδα; Η βαθεῖα γνώση τῶν Ελλήνων ποιῶν και συγγραφέων, ο ἴντερος έρως τῶν μυστῶν και τῶν διάδοχων τῆς Ἀνθρακικῆς σορίας ἐνέπνευσεν ἀπὸ τῶν ἄρχοντων δεκάποτον ἔνατου αἰώνος, εἰς τὰ στήθη τῆς γερμανικῆς νεύστοντο, τὸν ἀπόστολον πέλευ πρᾶς τὰς θυγάτικας ὁρτέας, τὴν ἀρρενίστην, τὴν οὐλέσκαντα, τὴν ἔπιπον πρᾶς τὴν κάρδια των, τὴν ὄμοικην ὑψηλαρχερρούνην, τὸ αἰσθητό τῆς τιμῆς, τῆς σταθερότητος, τῆς ἐγκαρπερήσεως και τῆς πειθαρχίας, δι' ὧν ἀδικαντίνοντο ἐστο ρηλαρχήν ο χρεωτικός, δύπος διὰ τῆς ἐλληνικῆς γηματικῆς τῶν Συλλόγων και τῶν παιδεύσεων Χαλδείωντων ιχαλεύοντη τὸ στήθος και ἵπατροντο τὸ φρονητικὸν διο γενεν, αιτινες εἰργόντωντο ανενθότων ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου τῆς προστριλοῦς γεμακτικῆς πατριδός;

Ιεν τοις ὑπορρήσαι τὸν πρεσβυτέρον τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὸν μαγαλὸν τῆς Λειψίας φιλάραγον, δι περιπολίας Μάλαγας τῷ Πατριαρχεῖος Ερυθροῖς, Εργεν τοῦ Πατριαρχείου εἰν πολ-

ΤΟ ΕΝ ΚΩΝΠΟΛΕΙ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΟΑ' ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΜΟΥ

(Επί τῶν τοῦ Οὐρανοῦ ποιητῶν Slaboleska)

Ολοὶ οἱ δικοὶ μου σπῆται μας
μικροῦλα λατρευμένη
Μὲ τὸ γλυκό σου ὄνομα
μὲ δίχονται εἰς τὸ στόμα.
Μόλις καὶ ἔσονται τοὺς
τὸ πόδι μου νὰ μπάνη
Γιὰ τὴ μαργή σου μὲ ειπούν
καὶ τὸ κομφό σου σῶμα.

Γράμμων κιβώτιον μάζεψε

Τὰ δυού μου ἀδελφάκια
Τὶ γράμμα τὸ τα μάκια σου
καὶ εἴτε εἴτε τὸ ὄνομα
Κι' ἄκουεις εἰς τὸ κεφάλι σου
πᾶς πλέκεις τὰ μελλόντα
Οπως εἰς τὸν τόπον μας εἴδη
τὰ πλέκει καθεῖ νέα

Επειτα οἱ πάτερες μου
καὶ ἐπίνοις μὲ ξέποδα
— Μα όχι για τα μάκια σου
που κάπιουν διασένει
— Πλέι μου σου δύνοντα πιπάτα
καθέλου πράκτη τέλει,
Πιπάτη εἶναι συστόλοι οι καρποί
τὰ γρανίδια ἀλλαγμένα.

Μή ἡ καλή μανισσά μας
τὸ τέλος περιμένει
Καὶ δέσπαι δέσποται
οι ὅλους περισσή
Καὶ μαίνουν ὑπερνάγεται,
εἰς τὸν δύνο μου γυμνένη
Ρωτά... Παιδί μου σ' ἀγαπά,
τὴν ἀγαπᾶς καὶ σύ;

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Επί τῶν τοῦ Uhland)

Τὸ φέδο ποὺ μοῦ γρύζεις τὸ μεσοχομούρισμό
Στοῦ ἥπιον τὸ βραζίλεια ἔγειται μαρσένο
Ο γιωρμένος σου ὁ πικρός, μικροῦλα λατρευμένη
Τὸ αρνίσσος τὸ σωτέρο και ὀργεμένο πομένο
Μή ἡ φυγὴ ποὺ κρύβουνται 'εταὶ τὸ λουσώνδι
Τώρα σ' εἶται γαρογοτάζη, μὲ πάντα μου τὸ τραχύσινο

(Επί τῶν τοῦ Οὐρανοῦ ποιητῶν Lau A.)
Διγιά δέ μὲ μάζεν οἱ γυνοὶ μου νὰ εἰσάδω
Οὔτε μὲ στέλλαν απὸ σγύλειρά μὲ τάλλα τὰ παιδιά
Μή τὸ γλυκά ματάντον σου δέσπαι καττάκω
Διαδέξω πάση λάπη ἔχεις μέσα σ' σήνα καρδία

Κι' ἀπὸ τὴν πόρτα σου ὑπερτεῖσα δειλά διαδίνω
Τὸ δευτερόν σου γιὰ νὰ τοὺς πάισω
Καὶ τάπτερο μακάλιδάκι ποὺ μαζί ἔχεις κανταρέμνο
Καὶ μόνον τὴν ἀπέλπισιά μου νὰ κρατήσω

Σημύρη 1898.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΡΜΠΙΝΗΣ

ΤΙΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΥΠΕΡΚΟΠΩΣΙΣ

(ΕΙΚΟΝ ΚΑΤ' ΑΠΟΜΙΜΗΣΙΝ)

Θρεύεις μεταξωτής ἔσθιτος, εἰνόδιας ἐκλεκτούν
μέρουν μέρην τὴν εἰσόδου ἀριστοκράτη-
δος, προσέσθιστος νὰ ἴγγραψῃ τὸ τέλον τῆς
κατο πρῶτον εἰς τὴν σύγκρηση, φύνετος τοῦ
μηρύδος ἐκτωρίου. Συνιστᾶ ἐστήν καὶ τὸ τέ-
κνον τῆς ἡ τένης:

«Η Κυρία Χατζῆ B., κύριε διευθυντά-
δο μέσος ματ Τοτές, νέας μακρήτης, τὸν δέσπο-
τος παρουσιάζω.»

Ο διευθυντής υποκλίνεται καὶ ἀστενεῖ τὸν
Τοτές, πάτησε ίνεαστη, εὔρωστον, ἀκριβό,
ἄλλα συμβατικά. Αγλάδια ἀδιχρόεις καὶ στε-
νογωρίεις σκάσει τοὺς χανούς εὐθυλαρίους του.

«Τὸ μηντήτρα ἔχουντος ἀρέτας προχρήση,
οὐ δρχεται ὁ διευθυντής, καὶ φεύγει μετά τὴν
ἡμέραν μέσον τοῦ τάξιδού μας.»

— «Ἀλλά, καὶ έσσον γνωρίων, τὸν πρῶτον
μῆνα δὲν γνωρίζουν τακτικοὶ μοδημάτοι: ἔπειτα
ἔχουν τόσους ωράδες, φύνετοντος ἔσθοτος. Δι'
αὐτὸν περιτίναν τὴν διευθυντή μας εἰς τὴν
ἔξοχην, χάριν μάλιστα τῶν παιδῶν. Κατ' αὐ-
τὸν μετακομίζεται εἰς τὴν πόλιν.»

— «Καὶ τὶ γνωρίων τὰς τέκνους ταῖς;»

— «Κύριε, ἀποκρίνεταις ή μήπορ, δὲ μίσος
μου ἰδιόδημη μέρχει τοῦσε κατ' οίκους υπὲ-
δουσακάλιστος. Άλλ' ἔχει εἶδητον μόνον προσκω-
ρήσην διότι. — Τοτές, πήγαντον νὰ θέσης
κατείνην τὴν εἰκόνα! — διέτη, ἀκούσκαμει τα-
πεινοτέρη τῇ φωνῇ, εἴτε τόσους εύρους ὡς
πάντοτε τὸν φεύγοντα μη πολὺ μηνιγγίτιδα.»

Ο Τοτές τὰ ἔκπαντα διάλογα πέπι-
σματικά ἐπένειπε:

«Ο μίσος σας, ὑπολαμβάνει διευθυντής,
καὶ εἴναι μὲ τὴν κατατάξιαν του.

ΣΑΡΚΟΦΑΓΟΣ ΜΕΓ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Η βρ. μεγάλη πλευρὴ πορτικοῦ βασιλικῶν θίαν ἡ μετέπειτα καὶ ὁ Μεγ. Αλέξανδρος

γηρὴ εἰς τὴν πρίτην τάξιν. Αλλὰ ἂν ἔμεινεν
εἰπώντα, διαρρέει τὸν ἀκέραιον τὸν περιτείχιον τοῦ
εἰδούσατος τοῦ ιερού. Αναγνωσταί εἰσιν
η Καταξή B., μετά τοὺς διστορίες. Λύ-
τον ἀκριβῶς είναι ἀδύνατος.

— «Οχι, δηλαδὴ, ἀλλά, ἀποκρίνεταις τοῦ
η Καταξῆ C., μετά τοὺς διστορίες. Αλλα-
δη τοῦ ιερού?»

— «Θά καλλιγραφῇ βασιλίων.»

— «Οχι καὶ τόσον ἀλλὰ διὰ τὴν ἥπιον
τοῖς... πρίπτε νὰ εἰσέσθη ἀποτελεσμή.»

— «Γνωρίζεις διδόνοι ἀριθμητικήν.»

— «Δὲν ἔπειρφα νὰ μάθη διότε εἰς πε-
ρίρροις οἵτινες ποιησιανώτερον μάρτυρες
μάρτυρες!»

Περιθλεῖν ὁ νομόριος. Πλησταίσει τοῦ Α-
γίου Νικολάου. Εἰς τὰ γεννίθεα του Γοτσοῦ καὶ
ἡσπερήτη τοῦ θεού του, διακοπούντος ἐν πάνταις τοῦ
εἰσιτηρίου. Απορρίζεται νὰ συνεργάσηται
οικογενειακῶς ἡ διπλή ιεροθή, ἔπειδεν δὲ νέα
εἰπώντα τῆς γνώμης σας. Κατατάξετο τον εἰς
τὴν πρώτην διάλ. ἡ διὰ τὸν σπράξουν ἐλύτην, ἐς
ἐνέδημον, καὶ τὸ δεύτερον ἑζάρην, τὴν
πορεύοντας στον περιστότερον. Επειτα μὲ τὰς ἀγρι-
νούσιας, τὰς ιερές, τὰς ἐπισκέψεις, τὰ συμπό-
σια, τὰ βασιλάρτερας οἱ μάρτυρες καράβηνται,
ἄλλος εἰσάγει τὰς διακοπές τοῦ ιερού. Οι μάρτυ-
ρες διασημοτάτοις κατατάξεις τοῦ ιερού γίνονται
από τοὺς μάρτυρες τοῦ ιερού, καὶ πατικοί καρό. Πάντα
ταῦτα εἰναι διακεκριτώτερά περὶ τὴν μελέτην τῆς
ιερότερης τοῦ ιερού. Ιεράρχεις τοῦ Ηρακλείου καὶ τοῦ
Θερμού, τοῦ Αγιαλίου καὶ τοῦ Εικτορού... Επειτα
μὲ τὸ περιστότερον αὐταὶ διακεκριτώτερες φέρ-
νονται καὶ τὸ σώμα καὶ τὰ πνεύμα τῶν μα-
ρτύρων.

Αι πάντες ἔτελοισαν, καὶ τὸ νέον σχο-
λικόν ἔτος ἐπανήρχεται. Η Κ. Χατζῆ B. ἐ-
νηρίστερον τῶν ἔργων πρέπει τὸν διευθυντήν.
Άλλ' οι βαζαλίς τῆς διακοπής τοῦ κατηγορη-
ματικοῦ ἀπορίουνται διά τοῦ μικροῦ Χατζῆ B.,
τοῦ καλύτερον μετὸν τῆς προστολῆς, καὶ πατικοί
τοῦ καλύτερον νέον τὸν διευθυντήν καὶ έργον τοῦ
τοῦ πατικού τοῦ κατηγορηματικοῦ τοῦ ιερού.
Αι πάντες καὶ τὸ σώμα καὶ τὰ πνεύμα τῶν μα-
ρτύρων.

Αι πάντες ἔτελοισαν, καὶ τὸ νέον σχο-
λικόν ἔτος ἐπανήρχεται. Η Κ. Χατζῆ B. ἐ-
νηρίστερον τῶν ἔργων πρέπει τὸν διευθυντήν.
Άλλ' οι βαζαλίς τῆς διακοπής τοῦ κατηγορη-
ματικοῦ ἀπορίουνται διά τοῦ μικροῦ Χατζῆ B.,
τοῦ καλύτερον μετὸν τῆς προστολῆς, καὶ πατικοί
τοῦ καλύτερον νέον τὸν διευθυντήν καὶ έργον τοῦ
τοῦ πατικού τοῦ κατηγορηματικοῦ τοῦ ιερού.

Η Κ. Χατζῆ B. μετά περιτροπήν της ἔγινεται
τὴν κατατάξιαν καὶ ἔξεργεται ἀκόλουθον μετὸν τῆς
διακοπής τοῦ κατηγορηματικοῦ τοῦ ιερού. Οι μάρτυρες
τοῦ κατηγορηματικοῦ τοῦ ιερού γίνονται διά τοῦ
πατικού τοῦ κατηγορηματικοῦ τοῦ ιερού. Οι μάρτυρες
τοῦ κατηγορηματικοῦ τοῦ ιερού γίνονται διά τοῦ
πατικού τοῦ κατηγορηματικοῦ τοῦ ιερού.

I. E. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Н. А. КОМПЕРМПАТЕ

ΠΕΝΙΚΟΣ ΠΡΟΞΕΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΕΝ ΕΜΥΡΝΗ
ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΞΕΝΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Ο έν τη πίλαι με τινάκια πρόξενος της Αγγλίας κ. Η. Α. Γουλιέλμος από την εγγανήθη τῷ 1858 ἐν Βεργίνισα/αγή τῆς Ρωτίκης, ἵνα ὁ μαραΐτης τοῦ ταχί τοι τὸ πρόξενος πρὶν ἡ ἀλητὴ Σκιάθου Πετρούπολις ἐν τῷ ἀπριλί του τῷ 1876 ως μαραΐτης μάνατος διεργάτης ἐν Λίλικι τοῦ 1876 καὶ πρωτοκαθήλων εἰς τὴν Αγγλίαν. Προσεισάν τὸν κανονισταν. Κατὰ τὸ αὐτὸν ἔτος ἐστάλη εἰς Βελγοράδιον ὡς βοηθός τοῦ σεβρ. Οὐδέτε τὸ ἀποτέλεσμα τούτου περιέσθετο ἐν πρόξενον καὶ διωρίσθη ἐν Αδριανούπολει τῷ 1888, ἐν Θεσσαλονίκῃ τῷ 1891, καὶ εῖτα ἐν Σμύρνῃ τῷ 1892.

Μετεῖδην εἰς Αγκυραν τῷ 1893 καὶ διηγήθησε τὸ ἐν Ερεβίνια πρόξενον, μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Χελμούτος μετεῖδην εἰς Σμύρνην προσβασθεῖς εἰς Γενικὸν πρόξενον τῷ 1900.

Τῷ 1896 καὶ ΑΜ. ἡ βασιλίσσας Βικτόρια προπέμψει τῷ κ. Κάλαμπερτος τὸ παράσταμα τοῦ κτ. Μιχαήλ καὶ τοῦ Γεωργίου.

Κατέτο 1897 δ. κ. Κομπερμότσι μετά τον συναξέλουν του Γαλλίας και Γαλικίας είλεν συναξέλει την προστατεύονταν Ελλά συμβούλων.

Ο Χ. Κόμπερμπατς είναι έπιτυμος πρέσβης Βραζιλίας των επί τη πάλι μας αγγλικῶν σωμάτων καὶ φιλανθρωπικῶν Ιδρυμάτων.

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ
ΛΕΣΧΑΙ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

Η Εύρωπαική Αγόρυ.— Η Λαζανγία
της Χιλιάδος.— Η Ελληνική Αρχαία.

Η Σμύρνη ἀπὸ παλαιτάτων ζεύκουν ὑπῆρξε τὸ ἐμπορεῖον τῆς Μικρᾶς Ασίας, ὡς καὶ τῶν πιον πλευρῶν καρδιῶν, εἰτοῦ δὲ ἐμπορεύματα τῆς Ταχαρίας καὶ τῆς Βαγδάτης, ὡς καὶ πόλεων ἐτί ἀπωλέσθαι ἀπεπτέλεσθαι ἐνταῦθα διὰ καρχηδόνων ἥπων εἰρωτών ἀγροκατάς ἢ ἀποτελῶντις εἰς τὸ ἔωτερικόν. Εὐηγέρτον εἰ-
σεις θεραπείων πατεινούν εἰχεν η Σμύρνη με-
χειρὶς τὴν μέστων τῆς ιερῆς Ἑπανταπετρήρης, ἀλλὰ
ἔπειτα διὰ λόγων μὲν ἐμπορικῶν, ἰδίων οὐκον,
ὡς εἰς τῶν ἐν Εὐρώπῃ πολιτειῶν μεταβολῶν
ἡ πρᾶξις τὴν Αντετοκούν μετανάπτευσις αὐξάνει
καὶ διὰ τὸ περιηγητῆς Ταχικούν θληματεῖς τὴν
πόλιν μας, περὶ τὸ 1812, εὔρισκεν ἐν αὐτῇ
εὑρωπαῖσκον πληγήσασμενον ἐν 5-
6000 νεκρῶν

ναι ὅτι διὰ τοῦτο επιτύχει κατόπιν τούς πρὸ ημῶν
τέσσαρα κίνησις τῆς προστοκήτην τῶν Εὐρωπαίων
αὐτοῖς αἴτιον ήταν ἐκτιρεῖσθαι συγκρατεῖσθαι
εἰς τὰ διάφορα χρήση ὑπὸ τῆς ἐπιδημείου τῶν
κατεργάντων των αποστελλούν θηρῶν ἀπόκοινος,
οἰνίνες καθ' ἔλα, τὸ χρυσοτύχο τοῦτο διέσπασται
ἥσσον οἱ κύριοι ἔλη; τῆς ἐμπορίκης κινήσεως
τοῦ τόπου μάτι.

Οι Εύρωπες ήταν Σμάργη δέν ψάχνει πολλοί, ἀλλ' έτσιν ἀπό τανες ἐράστηρια καὶ μεμόρισμαν μέλην εὐφρατικῶν οἰκουμενών, τὰ ἀπότελα ἔγγρωπαν καλλιτεχνικά τοὺς τρόπους τῆς ἐμπορίας καὶ τὰ ἐμποριώματα τοῦ τόπου, εἰς τὸν ὅπελον ἀποτελλόντα γὰρ ἐγκαταστῶσιν. 200 μάρον Εὐρώπαιος ἀπέτικες εἶδεν ὁ Γάλλος περιηγητής Τουρεψόφ, ἔτσιν απειλέσθη κατὰ τὸ έτος 1700 τὴν πόλιν μας καὶ ἴσχριθμος ὁ Σουλέλ Γκουστέ, ὁ διελθόντας ἐντεῦθεν ἐν ταῖς αποικίαις ηὔπειρος καὶ αἱ καυσανακαὶ καταὶ αγάγκαι μεταβόλασην, ὃ δὲ τέως οἰκουμενικὸς αὐτῶν ἄνθρωπος ἐγένετο εὐρύτερος καὶ κοινωνικότερος. Συνεπὸς πρὸς ἀναστροφὴν ἦρξαντο θηριούργιμαν γενεντερά καὶ μαζλλανὶ ιδωτικά κεντρά, ἔτσιν δὲ ὁ Σταυρούριαν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 10^{ου} αἰώνος ἔλαβον εἰς Σμάργην, ὁ ἀκόλουθος αὐτοῦ Σουλέλ, ἔτσις κατὰ μίμησιν τοῦ κυρίου του μῆς ἀργῆκεν ἐπίσης τὰ ἀπομνημονεύματά του, εὑ-

ΕΥΓΕΝΙΟΣ Κ. ΕΥΓΕΝΙΑΔΗΣ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΟΞΕΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΟΣ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

Διδάχτωρ τῆς Νομικῆς τοῦ Εὐγενίου Πανεπιστημίου εἰσήλθε ἀπὸ τοῦ 1877 εἰς τὴν πρωτείαν Ἐλληνικῆν ὑπαρχίαν διορισθεὶς ἐν τῷ 1878 γραμμάτειον· Αὗται τέσσερις τοῦ ἐπί τῶν Οἰκουμενικῶν ὑπαρχίασι.

Εν έτει 1880 εισήλθην εἰς τὴν παραπομπὴν ἀρχαιογνώμονος, τῷ πρώτῳ οὐπότερον τῶν διαδόχων τῆς Ελλάδος εἰς Σουλινά, ὅποιαν κατέστη μετεπέθη εἰς Γάνταν τὴς Αίγυπτου. Ήταν έτος 1885 ποσούθινον εἰς προξενεῖον β' τῶν εἴναι Ἐπτή-Σκιάδη, όπουν ποσούθινον εἰς προξενεῖον α' τάξιδιον ἐν Καΐρῳ τὸ 1890, ἀνάπτυξες αὐτῷ κατόπιν τῆς διευθύνσεως τοῦ ἁγίου Αλεξανδρέα ιδρύειντος τόπει Γεν. Προξενεῖον

Εις Γεν. προσέεντος προσήκη ή το 1896 διε-
πεύθυνε την Καπελλάρια στην οποίαν είσ-

Θεσσαλονίκην ὡς τοιοῦτος. Μετὸν ἐξετῆ
περίου ὑπηρεσίαν ἐν Θεσσαλονίκῃ ματέσθη
εἰς Σμύρνην πρὸ διετίας.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑπηρετῶν προκήθη εἰς τὸν
Χρυσοῦν Σταύρὸν τοῦ Ιωάννου, συγχρόνας δὲ
μὲν τὴν εἰς Σιδώνην ἀποστολὴν του τῷ ἀπόστολῳ
μῆνι οἱ Ταξιαρχῆς τοῦ αὐτοῦ Τάγματος. Φέλλος

τὴν μεγάλην τινίαν τοῦ Μετύπητος ἀπονεμεῖ
θέσσαν αὐτῷ ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλάτωνο.
Η παρούσα τοῦ ἁζ. κ. Εἰδογενέαδος ἐν
Σμύρνῃ ἐστημένην ἔποχην γενέθλιον, ἐπιταπεί-
σμένην καὶ ἀμφορήπετον στάσιμην, ἐπιταπεί-
σης τὴν γενετὴν καὶ ἀμέριστον ὑπόληψιν καὶ
ἀρχῆπεν τῶν ἐπιτοπίων ἀρχῶν, τῶν συν-
δέλφων τους καὶ ἐν γένει τοῦ διάστασος καὶ ξε-
νου δημοσίου.

δέκανων ἐφημερίδας οὐ πληρώνῃ πρόστιμον 10
γραφεῖσιν.

Επ της διλγοστήχου ταύτης διατάξεων δύναται τις να είκαθη δια ή Λέσχη κατά την ιποχήν έισινερ υφέστησε εἰς τὰ πρώτα αὐτῆς βημάτα καὶ συνεπόντες τὸ ἔτος τῆς συστάσεως της δὲν πρέπει νάναζητηθῆ πίσω τὴν τε λευτάξις δικαιείας τοῦ προπρελόθοντος αἴδην. Φίρει δὲ τὸ ἔγγραφον τοῦτο τὰς μπορχράς προσώπων, πολλῶν τῶν ὅποιων οἱ ἀπόγονοι ζῶσι μεταξὺ ἡμών. Οὕτω συνεχρέουμεν τοὺς Δασῖδι Βανλέαν, Σεζίν Κουλινέρη, Ι. Δε Μπελί, Α. Κράμερ, Γκάις κατ.

Πλατώνος τοῦ διλγοστήχου τοῦτο σημειώματος συζητεῖται καὶ ἐν ἑταῖρον ἔγγραφον, ἐπειδὴ μηκύνανται πόλεις οἰκημάτηροι προσιμευεῖν ὁδόν. Λέσχη κατά τὸ ἔτος 1792. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο είναι συμβλλαχον μεταξὺ τῶν συμβούλων τῆς Λέσχης Ang. Endin καὶ Dentand κατὰ τοῦ διοικητοῦ Δασῖδι Βανλέαν, στοις παραγόντες ἀντί ἑταῖρον ἔνοικον 1000 γρασσούς μέρας τῆς οἰκίας του, τὸ πρός τὴν ἔδραν (τὴν Εὔρωπατήν βεβαίως.)

«Ο χ. Βανλέπη, λέγει τό παμβόλαιον τούτο, ενώ
καικίστι εἰς τὴν Λέσχην τὴν οἰκίαν του, τὴν
καιμάνην πρὸ τοῦ μέρου τῆς ὁδοῦ καὶ ἐπέτειον
ἡγή χρησιμοποιεῖσαν τοῦ ἀγάθου (terrasse) τοῦ
ευρισκομένου διπλῶν τῆς οἰκίας οὐ καὶ αὐτὸν
τοῦ ἀνδρῶν του ἐυρισκομένου μεταξὺ τῆς οἰκίας
καὶ τῆς καταύτης καὶ τῆς οἰκίας, τῆς κατοικουμένης

Η Λέσχη ἀπέβλεπε κατ' ἄρχας, ὡς φάνεται, εἰς πνευματικωτέραν ἀναστροφήν, ἀλλά

δέλγον κατ' δέλγον ὁ σκοπὸς αὐτῆς εὑρίσκεται·
καὶ οὕτω ἐξ ἑγγράφου, ἔροντος ἡμερομηνίαν
τοῦ μαρτίου 1793, πιστοποιεῖται ἡ ἀγορὰ ἐ-
νὸς σφαιριστηρίου.

Ο πρώτος χανιούσμας της Λέσχης δὲν συζητείται καὶ ἀγνωστόν ἐν εἰλή τοιεῦτον, ὁ μόνος δὲ σύζημος, ἐντυπὸς μάλιστα, φέρει ἡμερομηνίαν τοῦ σεπτεμβρίου 1821. Κατ' αὐτὴν ἡ ἔτηρια συνέργων ἑκάστου μέλους ἦτο 200 γρ., τὰ δὲ μιὰν ὄπετελούντο ὡς καὶ σήμερον ἐν δύο τάξεων.

Η Λεσχη εύρισκετο ἐν σχετικῇ ἀκμῇ κα-
τὰ τὴν ἐποχὴν ταῦτην καὶ σταύ ὁ περιγρα-
τῆς Μιών ἐπεκείθη τὴν Σωμῆν κατὰ τὸ
ἔτος 1830 εὐρίσκει αὐτὴν ὡς τὸ μέσον κέν-
τρου τῆς Βόρυφαικής παροικίας, διὰ τὸ ὄπεσσον
ὅμως ἐκφράζεται μετά τίνος πικρᾶς εἰρωνείας
διὰ τὰς ἐν αὐτῇ συνθιστέεις. «Οὐδηγήθην,
γράφει, εἰς ἓν καζίνον ἢ φιλοσογικὸν κέν-
τρον, ἵππον λαμβάνοντι τὰ κυριώτερα φύλλα
τῆς Εὐρώπης αὐτῶν οἱ εμπόροι, οἱ ζένοι, οἱ
περιέργοι, οἱ σέργοι ἐνασχολοῦνται ἐπίσης
οἱ νῦν διατικῶν τῶν κόσμων καὶ νῦν χρίνωσι
τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς λαούς».

Ο Μισός κρίνεται έλλογος αὐστηρώς τούς Λε-
σχίτας τῆς ἐποχῆς ἔκεινον, ἀλλὰ μὴ ληπτο-
νόμουν ἔτι πήρετο εἰς Γαλλίας, ὅπου ὑπέρχρον
πνευματικούς κέντρου καὶ ἐπον αἱ συνδι-
λέξεις περιεπτέρισον καὶ εἰς ἄλλα λεπτότε-
ρα θεμάτων παρέ εἰς τὴν πολιτικήν, ἣτις και-
στημέρον εἴτε εἶναι τὸ αἰώνιον οὐρα τῶν συνο-
μιλίων, εἰς τὰς Ἀγαθοὺς κοινωνίας. Εἰς
τὴν κρήσιν του δὲ ταῦτην ἀλλοι ἐπενήργησο-
ῦσι καὶ ἡ παροιαί εἰστιν οὐ πειραζόμενη συμ-
πατριώτων του, τοῦ ὄρχιστον Φωβέλλα, δοτίς
κατὰ τὴν ἐποχὴν ἴστιν θερόπον προσωπιῶν
τὸ γαλλικὸν προσενέπειον. Περιπόνθη λόρτωσι
τῆς ὄρχιστος, τέσσον ωτε νὰ ὀμολογηθῇ
δὲν ἔδηπε διειτι νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Περισσούς
καὶ νὰ ἔγκατατήῃ τὴν Σμόργην, ὅπου ἔγινε
τόσο πλήθυς τὸν ἱερὸν Πάτρον, πατερούμενο
εὐγένης καὶ πνεῦμα λεπτὸν, ὃ θωβέλλα ἐγγο-
γγητεύει αναμφισβέλλως τὸν Μισό, ζῆται ἐ-
ποιει μετ' αὐτῷ καθηδρικών ἵερων εἰς τὰ
τε περι τῆς Κόλλεων, καὶ η πλευρατική αὐ-
τὴ ἀναστρέψη τὸν ἔκαμψιν τοὺς αἱράτης πα-
κρότερον περὶ τῶν πολιτικῶν μαρτυρῶν τῆς Λέσχης

Διάτοι δὲ ισανά στάπερίσσα; εἰς τὸν Μηνὸν
χρηματήρα τῆς Εὐρώπης πάντας Λεόπυργον εἰλένει
ἀπόρεσσιν ἐπίστημα προμηγουμένων εἰς ἔτεσσον δικαιώματον
διακεκριμένων συμπεπλεύσθων του, τὸν τόπον προ-
ξενίου τῆς Γαλλίας ἐν τῇ πόλει μακρὰ Διεβλ.,
καὶ ἐγένετο ἀρρομῆ. Ἐπος συσταθῆ κατένεμον
παθεῖσας φιλολογικῶν, εἰς δὲ εἰρήνην τὸ δέ
λιγχον ἀλλως πεμπτιδές ἔνομα «Ακαδημία τῆς
Σμύρνης».

Την σύστασιν τοῦ κέντρου τούτου μαρώκων
νομεῖ ἐκ τῆς τότε ἐκδιδομένης ἑνταῦθα μόνης
ἔγγυμαρίδος «Le Spectateur de Smyrne»,
ἥτις ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 14 ἀπρίλιος 1826
γράφει τὰ ἔξι:

«Από πολλό ήν Σύμφωνη πρόσεξε της Γαλλίας καὶ Διδίβι εἶχε σκοτών ων ἴσθνατον Ακαδημίαν αν την Συμφωνή, ὅπλα τα πολιτικά γεγονότα ἔβρισ- δυνού μέρι τομέας την ἐκτίθεσον τοῦ συγκριτι- τοῦτον. Η εὐτύχησις αὕτη, ητο, τὸ καινοτομε- μόνον ἱσχυρότατη ιτιγύριον ἀποδίδουν πρὸς περιγρα- τοτοποιησιν, ἑστίειδη τελος ὑπὸ επιτυχίας. Η ἐναρ- ξη τῶν ἔργων της Ακαδημίας της Σύμφωνης ἐγένετο τοῦ 10 τρέχουσας μηνὸς ὑπὸ τῆς προ- δεσίας του Γενικοῦ προξένου τῆς Γαλλίας ἐν μι- τοῦ αἰθουσῶν του προξενείου καὶ παρουσίᾳ ἐκλ- κτῆς συνεδρεύσεως».

Κατὰ τὴν πρώτην δὲ ταῦτην συνεργείαν
τῆς Σμυρναῖς Ακαδημίας ὡμήλιγος πρέπει
τος αὐτῶν ὁ πρέσβεος, ἕνθισας τὸν σκοπόν
τῆς ἀρρύστους τοῦ φιλολογικοῦ τετράποδού κύκλου
μετ' αὐτῶν δὲ λαβεῖ τὸν λόγον ὁ ἱεράρχης
τοῦ ἀνγύστου ὑπόστηματος εἴτε τῆς
καρδιᾶς τῆς Σμυρνῆς. Κατόπιν δὲ λόγος Ιεράρχης
Escalon ἀπήγγειλε ποιημάτια εἰς μνήμην της
ἀποθανόντος Τρικούν, δευτέρων δὲ τῆς ἐμφυερείας
δειπνού Spectateur, καὶ ὁ ἐμπόρος Vigouret
ώμηλιγος περὶ τῆς ὀψευσίας τῶν μαθημάτων.
Μετ' αὐτῶν δὲ Γάλλος πρέσβεος λαβεῖ
ἔντον τὸν λόγον ἐπιλέγοντας τὸ Ιγκωμίου της
Τρικούν καὶ ἀνέγνωτον ὥδην πρός τὸν πόλιτον
αὐτὸν, ἢν εἴτε γράψει σύντος ἔπως ἀναγνωστός.

σμένη, ηγετική στάση, παραπομπή και
κατά τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ακαδη-
μίας. Εληγχεῖ δὲ ἡ πρώτη αὐτῆς συνεργεία ἐπί-
τῆς ἀναγνωστῶν τοῦ πράτου ἀσπρατοῦ ἐπίκ-
ποντούμενος, εἰς τοῦ ὄποιος τὴν σύμβιστιν ἐ-
λευσούστιν ἔληγχο διέθετε τὰς ὠρὰς τῆς Ακαδημίας πρέπει
λῆγες τούς ἐθερτής τῆς Ακαδημίας πρέπει
Δασίδ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑΣ
ΜΕΝΕΔΙΚ

Αἱ θεματοποιησιαι μὲν παρέρεις ἵν τὸν εὔρυτανῶν τύπον εἰκόνες τοῦ βασιλέως τῆς Δοτίνης Μεγάλης καὶ τῆς βασιλίσσης Τατζή θρόνου φανταστοῦνται, γενέτη σύνθετος λογοτεχνίας μεταξύ τοις εἰς λαϊκούς τινας οὐδὲ διαφέρειν ιδεύειν ποτὲ νὰ φωτογραφηθῇ. Ήρθωτος δὲ τὸς εἰκόνας τους Βασιλίων της Σερβίας Λαζαρέας καὶ της Σερβιτσάς Λογοτεχνίας κ. Προκοπίου, έστι; εἰποτέ, ο; Εγράψαμεν, ο; Επιδιώσθη αὐτοῖς λογοτεχνίας τῶν εἰς τὸν βασιλέα Εδουάρδον.

Τας πραγματικάς διεισδύτης ταῦθε τῶν βραχίων τῆς Αέτουρίας πρώτη δημοσιεύει ὡς «Λυράθεια», καὶ τὴν αποκατάστασιν της εἰσένειχε ἡ μάρτυρας Καλλιάνης ὁ Πρεσβύτερος.

καθημία ήταν συνέργειο καθ' ἕκαστον μῆνα,
δὲ συμβούλιον της ἀπετελέσθη ἐν τοῖς προ-
νοι Δασὶ μὲν τοῖς πρόσδρου, τοῖς Φαιδίλ προξε-
τῆς Γαλλίας ἐν Αθήναις πρεπειδημοντο-
σμῷρην ὡς ἀντιπρόσωπον ποιεῖ Γάλλου
πόρου Μπλάκ ως γραμματίως.

Η δευτέρα συνεδρία της Ακαδημίας έγινε το τέλος μάρτιου τευ οπού έτσι, αρκετά κατ' αὐτήν ό φωτιά, περὶ τευ ἀγάλματος την γνωστοῦ ὑπὸ την θάνατον Polli Mammi ὁ δὲ λατρέας Φερράν ἐγκαθίδησε τὴν τοιούτην οὐρανοῦ του. Κατόπιν δὲ ἐντέλειον πρόσθια τῆς Ιστονίας κ. Στις 18 οὐρλία περὶ τῶν ἡδύων τῶν Οθωμανῶν καὶ περὶ χρυσοῦρος καὶ τῆς θρησκείας τῶν Ελλήνων καὶ περὶ τῆς πολιτικῆς των Βεΐσσων ἐδιδούμενης αὐτοκρατορίας. Μετὰ τὴν ἐνδείξην προστατεύεται δὲ οὐδὲ τὸ γένος, μας ὀμήλιους των ηγετών οὐδὲ τοῦ πατριαρχείου.

μερον, ὡρίσαντας εἰς νεαρός τότε Ιωάννον
Ραφενέσκην, καὶ διευθύντης γαλλικοῦ ἐκ-
δικτήριου. Καὶ ὃ κατόπιν διευθύντης τῆς
δέλτου Impartial). Η ἀνάγρισσα σὲ
πληροφορίας ταύτας Spectateur προσθ-
καὶ τὴν πληροφορίαν, ἐπὶ δευτέρᾳ ὀμήτη σ-
δρια τῆς Ακαδημίας; Ακαδημίας παρέξει
περὶ 2) 2 Διάσ. ὥρας, σχεδιασσα τὴν 3
μ. μ. καὶ λήξασα τὴν 5 1/2.

Αλλ' η κών τοῦ εἰδεῖσθαις τούτου
τρω δὲν ὑπῆρχε μαρτί. Ο Γάλλος πρότι
Δασίδι ἀπήλθεν εἰς Σμύρνης καὶ μὲ τὴν ἀν-
τρού του ἐξέπιε καὶ τὸ ἔργα αὐτοῦ.
Ωδὴ ὁ σπειρατὴς ἀμαρτιῶν τὴν ὅμι-
τοῦ ιατροῦ Φερράν πλέκει ἐμμίσους καὶ
ἐπιτάχεις τῆς Ακαδημίας Σὲ τῶν ἔργων ἐ-

σίας αἱ γενέμεναι κατὰ τὴν ἀληγορίαν
παρεῖν τῇς Ακαδημίᾳ τῆς Σμύρνης, εἰ
μόνον τὰ προτερήματα καὶ οὐ πενικά
δρυτοῦ αὐτῆς ἐδύναντο να παράσχωσαν
ισχὺν καὶ τὴν διάσποριν, καταδεικνύοντας
τὸ ἔργον μα τοῦτο ἐδύνατο να πελῶσῃ ὑπὲν,

εἰς τὴν ἐπιστήμην·
Καθ' ἣν ἐποκόγη εἰ Εὐρωπᾶται Ὑπερ-
Λέγχην αὐτῶν ἡ ἡμέτερα κοινότης ἐν Σ-
ὲλῃ ἔδυντα γά ἔχη παρέμεσον κέντρον, δι-
ἡμέτεροι ὑπὸ ἀλλας συνήθης Κῶντες τοι-
κούντο γά σκεψατε περὶ κέντρου ἀναστ-
άξον μόνις κατώπιννον νότιακύριων
ἀπόλοτων ἀναγκαῖα, εἰς τὴν διοτήρησιν
ἐπικαθεύδεις ἴδρυματος, τυρκοῦωντος
πόλεων τοῦτο τὸ μέρον ἀναγνωρίζειν.

τούτου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἀκείνην.
Αλλ᾽ ὅλης κατ᾽ ἔλιγον δὲ ὁρίων ἐ-
φιετεῖντος καὶ ή̄ ρωνή τὸν ἐπο-
μεγάλου Σωμαργάνου, τοῦ Αδεμαντίου
διεγέρθαι εἰπόλεν τὰς φιέμεντας τῶν
κατοικιδίων πατέρας.

άλιγ τῇ. Σμύρνη εἰς τὴν Ἑγείαν μάχην προτέρων καταστατιν. Εἴπει τὰ γεννητὰ καὶ τὸ ρῶν θύει σεκάπαλα μήποτε πανταχός.

Καὶ ἐπῆλθεν ὁ μωρὸς ἐποκή τοῦ Φιλίου Κοῦ Γυμναστίου, ἀπογεγόντος ἔριδον καὶ νοιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐποκή φωτὸς καὶ προσός. Σμύρνη ἐνίκειτο τότε εἰς τοὺς κεῖπτοις

γόραν καὶ τὸν Κούμαν, καὶ ἡ ἐνταῦθα προσείξει τῶν δὲν ἐδύνατο γάποδή ὅμεν ὥστε λημάτων.

Μεταξύ δὲ τῶν τότε μεγάλων θηράστων τῶν Σμυρνίων εἶναι καὶ ἡ Θεοτικὴ Εἰληφίκηθε Λέγουσα, ἵνα κάντρου συνεργατικὸς καὶ συμ- πρέσων, ἵνα κάντρου πνευματικῆς ἀναστρο- φῆς. Εἶχεν θεωρή τότε εἰς πατέρες μας καὶ εἰς τὰ ιδεώδη ταῦτα ἀποδίδει καὶ οἱ Φιλή- μον ἐν τῷ «Ιστορικῷ Δοκιμίῳ» του τὴν σύ- στασιν τῆς Λέγουσας τούτης: «Τὸ σκοπούμενον ἀποτέλεσμα καὶ τὸ πνευμάτικον τοῦ γράφει, γνωρί- ζεται ἀπὸ τοῦ Σύμβολον τὸν ἀλληλουχουμένον μεταξίουν καὶ τὸ ἐπικερμάψενον εἰς τὸν εἰσόδον τῆς Αἰθιοπίτης Πινάκου τῶν Κανόνων ἔχον- έτι κορυφήν ἐμβλημα δύο χεῖρας συνεστηγμέ- νας καὶ ἐπιγραφὴν «Λ θεοὶ τὰν χεῖρα νί- λειται».

Καὶ οὖν ιδύκτο νὰ ἔχῃ ἀλλως ἄρου τὸν
Κανονισμὸν τοῦ κέντρου τούτου συνθετεῖν αὐ-
τὸς ἢ Οἰκουμένος, έπειτα καὶ ἀνώνυμος ἀπά-
στειλε τὰ τῆς ἱδρύσεως τῆς Λέσχης πρός τὸν
ἐν Βίτιῳ εἰδιδούμενον τόπον «Λόγον Εργάτην».
«Χέσσον φιλοτελείας, ἐπιτηδηρῶν, ἔγραφτε, τὰς
ἀναγγελλοῦ πράξια τὸ δόπιον ὃν μικρον καὶ
να φαινόμενον καθ' ἐντοῦ, δὲν ἔνικα παντοποιεῖ
εἰδήσεον καὶ ἀκεράς εἰς τὰς παρόντας τοι
Πάνους ὑπὸ περιστάσεως. Μάθετε, φίλοι μου,
ὅτι εἰς τὴν Σύνοδον ἴστατιθεν, αὔριον, Κυπρο-
κή Δεσμή. Σμερκιον καὶ Χίοι σιδηρωτοί

περοῦ καὶ ἀλλα τούς τόν εἰς ταῦτην τὴν πόλιν περιπλουμένους Εὐάγρους συμβουλαθεῖταις συσυνίεις συναίρεγχαν εἰς σύστασιν ταῦτην την αὐτοπερχήσῃ, ἡ νῦν τὴν δυνάμεων προσεργάτερον. Ιωνίκης Αἰτίγης, τρίτη εὐελπιάτεράν διοικητικῶν εὑπαρχιών κατόντων συμφερόντων. Παρατηγανεῖς τὸς πρώτας αὐτῶν συναίρεσίς εἰς τὴν διάδηματος εὐέλπατην τὸν Ἡγούμενον αὐτῶν ὑπὲρ τῆς κοινῆς τοῦ Καρπαθίου Π.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑΣ
ΤΑΙΤΟΥ

τὰ πάντα καὶ συνηγέρχει τὸ πρῶτον τῆς εἰ-
κοστής της πρώτην τοῦ δεκάεμβρου τὸ ἑπτάριον (τοῦ
ἔτους 1849). Εμπίνεται πρὸς ἓν τὸ βλέποντες τὸ
κύριον ὄντος ἐξακολουθῶντας ἔκπτωτον καὶ ἀπε-
λῶτι τὰς συνάξεις των κοσμικότερων.

Kai ὁ Οἰονόμος μᾶς δίεστως καὶ τὸν χρονικὸν τὸν διέποντα τὴν Λεσχήν, δύος απετελέστη ἐν 16 ἔτηρibus καὶ ἐφευρέθη πρεσβύτερος Ιανουαρίου τοῦ ἔτους 1819, εἰκῇ ἀκτυνοποιεῖ εἰς τὰ ὑπάρχοντα ἐν Σμύρνῃ μηδὲν τυπογραφεῖσιν.

Κατά τὸν Κανονισμὸν τούτον, εἰπίνοις ἔχοντος ἀν σώματος πουλεράχαντὸν ἀντίτυπον,
ἡ Σμύρνη ἡ Λέση μίαν ἔχει εποδήν,
ἐν τέλος, ἑνὶ αὐτῷ, νῦν τυνεργεῖσιν οὐδεωνός
εἰς ἓν καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, διὰ νῦν ἀδελφό-
τυγμῶν κατὰ θεὸν συμβουλευθείσιν περὶ τούτων
καὶ ἕδων επατούσιν συμπεριέντων, κανονι-
σμὸς πρὸς ἄλληλους εἰδικερίων τὰς ἀσφαρδάσ-
εις τὸν ἀλέτερον επάγγελμα γνώστες. Βεβηλωτες
εἰς τὸν ἀλέτον εἰς τὰς προστρυχύσας ἀνάγκας,
εὐκόλουντος θετὸν τὸ δυνατόν, τῷν συναλλαγμά-
τον τὰς δυσκολίας, επεκπλανήσας ἀπλοὺς τὴν
λανθρόπιας γέρεν, ἡδὲ ἀπεβάλλει τὰς πρὸς
τὸν πληθυνόν αγάπης ὑδρίας καὶ εἰς ἓν ἐκάστοτε
μερικός, καὶ καθολοῦν εἰς τὰς διαφύσεις τείχε-
σιν παρατείνουν τὰς πολιτείας κοινωνίας.

Η σισίκησις τῆς Λέσχης ἀνετέθη εἰς τὸν Επόποιον καὶ τοῖς συμβουλούσι, ὃν ἡ ἐκλογὴ ἐ-

¹⁾ Ο Σοφοκλῆς οἰκουμένης λέγει ὅτι τὸ τυπογραφεῖον τουτο ἀνήκει εἰς τινὰ Ἰταλὸν, πιθανῶς τὸν Αὐτοίνοι Δραδιάνων, τὸν πρὸ διλγών εἴτε ἐτῶν ἐν Βαθεῖ γίγαστι τελευτήσαντα σύνθιζ.

2) Τὸν φιλανθρώπιον δὲ τοῦτον σκοπὸν είχε καὶ
πρέπει ἀφοροῦν ἡ Λεσχὴ νὰ ἐξασκήῃ κατὰ τὰ
πρώτα πλαίσια τῆς ευπατρίδος της. Τοῦ 21 Ιανουαρίου
καιρού 1818 μεγάλη πυρκαϊδί ἦν τῇ αυλικῇ πόλει
τοῦ Αγ. Γεωργίου ἀπειλέσθη τεσσαράκοντα με-
γάλα οἰκία καὶ δεκάτην εἰργάστηρις, ἡ ἥ-
τη πυρκαϊδί δὲ τελτύθη Σημία αὐτῷ εἰς 111
εκατομμύρια γραστία. Τό ίσον τῆς Συναγοράς
συνέβησε τόπος τούς πεθάνεις ἀλλά καὶ οἱ Λε-
ψίτες (οἱ Λεψίται ὡς τους ὄνομαζει ὁ Οἰκουν-
υπός) αὐθεντικῶς τραγίδον εισέπραχον καὶ
ειπερχόν τούς 10000 γραστίους. Καὶ οἱ ἔν-
αρτοπολίται Λέπτη τοι πρατηγούν τόποι 2000 γρα-
στίους, απειλούσσαντες ἀνέλθως εἰς τοὺς ήγη-
μόντας Γραχούλους.

γένετο κατ' έτοι, Πεπτοί δὲ Ερυθροί τε· Ασ-
σηδε εἰχούσι φρεσκάδαν οἱ Χριστιανοί ήσσοι,
Μηνούντος Ρεβινάνθου, Ιωάννη Μαργαρίτην,
Μιχαήλ Αγιαστόν, Μιχαὴλ Διάτες, καὶ Κ.
Ρενίέρον, Σύλλογοι δὲ Νικάντου Μαργαρίτην
διέσπασαν· Μιχαὴλ; Ελεοφρενίους; καὶ· Αντώ-
νιος; Γαλαζίου;

Επειδόταν τῶν μελῶν (τῶν Μιτόλων ὡς
τοὺς ὄντας ἐν Κανονισταῖς) κατίνηλλον ἐπ-
σίν συνδρομῆναι (ἴσχουν κατὰ τὸν Κανονισταῖς)
τρυπίαν ἀγδύματος, ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ τῆς
συντάξεως τῆς εἰλίκην ἐγγράψει, κατὰ τὸν Οι-
κουμένων, ἀγδύματος μελτον, εἰς τῶν χρησ-
μωταντων ἐμπόρων Γρηγορίου. Πεῦ ἔκειτο τοῦ
πρώτουν καταστῆμα τῆς Λίσσης δὲν ἀνχίριστο
οἱ Οἰκουμένες εὐθὲν δινάμειον να μάθωμεν πλάσον
σήμαρον, ἀλλὰ μη; πληρωτορεῖδις διαμας διτή ή οι-
κία τῆς Λίσσης ηδος εὐρυχωροτάτη καὶ ἐμα-
νει αἰσκατή παρὰ τῆς ἀδύλης ὥρας τῆς πρω-
αὶ μέρια τῶν μετωνυμίων.

Πλιν δὲ χαρακτηριστικά τῆς ή τῆς Λίσσης

άνωστροφής είναι τα ρηθόρα 0°. και ιδ. το
Κρυοκίτιμαυ, όπερ και παραθέτομεν αύτολαξε^ε
έχοντα ως έξης :

Θ. Μετά τας ωρας τοι Σιδηρουλον θελ γινεσθαι κανγάριας ημέρας πρωινούς η μελλίν έμει πορών και φύκιον εις ηπέτων πάντων το διά της Εξιτητής ολεύονταν Γραμματικής ή Ανγγλικής στην προ έθων διάγυρον συγχρονούσαν μεταπό τα και την κάθημα παινινάς τι παντού οινον την χρονιάν είναι αδύνατον διά παγιδαρισμένων μένον το πρακτητόν (βλάχοις έσυγχρονη και η κοινεί (το ταβάνι) ουκ έχειν μηνικούς. Άλλα τα πόνητα των ιδών τούτων παιχνιδιών θατας και έν γιγάντια, διν δύναται νι ανάζω πολιτική σπάνια γρήγορον εις την τριπλή πλειάν (πατούδη).

3) Εν σάξεις πρές τὴν τότε ἀζίαν τοῦ γροτού
τὰ 80 τρέπει, γροτὰ ἀνάλογοισι στύμνην πάρει
380 περίπου, καθότι, ὡς βλέπουμεν, εν σημείῳ
μακρινὶ τῆς Spectaculare τῆς Ι ἐκπομπῆς πάρει 4'—43 γρ.
τικ. Ήσχον δὲ πειραγμένας σημειώσουμεν ὅτι ἐν τῷ
κυρτῷ φολλῷ ἔναγράρχαται ὅτι μια διάκη βασιτός
ἔπικράτη 3 γρ., εν κυνήταιρον συκάρχει 75 γρ.
105 διάκη καὶ γρ. 380 κατὰ 10 διάκονούς 5 3).

«Ι. Το κάτιναστα της πάπιας (τουπούδι) είναι επικρήμανες εἰς την μεγάλην της: Συνένει-
σθαι στον καὶ εἰς ταῦτα κακώσεις τοῦ φρί-
τατερίου.

Ο Οἰτανός μὲν διέσωσε καὶ περιγράψα-
της αἰδούσης τῆς Λίσσης, ἡ οἵτις ἔχουσα δύει
μᾶλλον σχελικῆς αἰδούσης, παλὶ ποιῶνδν σή-
μερον νό τρακάλεσθε τὸ μαζίκων τῶν νεοτε-
ρῶντων, ἀλλὰ θέμας οὐδείς δύναται: ψάρηθη
τὴν ἐντὸς τῶν ιδίων κατανοούσην κραχτοτερύν-
των πετέρων μαζὶ θεῖ' οὐ δέρεται πάντοτε
να πυρτενεύει πατεῖ η φύσιστος. Ακούστε
τοι τοιούτην οὐδείς οἶστρος;

ποι; περιγράφει ωστε στον Αἰγαίον;

Εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς αὐθόντου ἐπικωμένατο τὸ Πινακίνον τῶν Κανόνων ἔχον κατὰ κορυφῆς ἡμέραν όποιο γένειος συμπράγματος καὶ ἐπιγράψῃ.
ΑἼ διὰ τοῦτο τὸν Χεῖρα νοέσθαι. Εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ προδόμου τῆς μηχανῆς στοῖχοι εἰναι αὐτῷ ἡ ἐπιγράφη. Μηδὲν καλύπτοντο στοῖχοι ἐπάνω τῆς θύρας αὐτῆς, οὐδὲ Στοῦς «Δικαιοσύνης» καὶ εἰρήνης κτενεῖται. Η στοῦ οὖν ἀπόδοσιν μὲν καὶ καθέρια διπλά καὶ θυρών. Γύρων δὲ κρέμανται σημύταται εἰκόνες· εἰς δὲ τοῦ ματαίν τον εἰκόνων κρίνονται αἱδίσια μικρά εἰς ἴγνωστας φύλαττορες καὶ τῇ θείᾳ Γαργάρῃ· «Ορέτε καὶ προσεύχεσθε ἀπὸ τῆς πλονεύσεως καὶ Δικαιοσύνην μετέσθιτον ὁ ἵνονοςκόντας ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ ἀγριωτεύει καὶ θνητάς μηδὲν απελπίζει· Σωτέας καὶ Πύραντας φύσιον οἱ οἵρεις καὶ ἀκέφαλοι· αἱ πυραπτήρες καὶ «Οποὶ θίλεται πειθούστων λαύτοις οὐ δύνθησον· καὶ θυεῖς ποιεῖσθαι

αυτούς θεωρεῖ καὶ «Σέργιον καὶ πλεύσον
εργαζόμενον ταῦτα πάντα, καὶ «Πέτρον ἄγκα
θεατήσειν» εἰπε. Οὐδείς καὶ γεννώντας
εργαζόμενον, «εἰς τι καὶ λέσσειν τι εἰπε»
επειδὴν περιβαλλόντας λέγει ἀπόρως καὶ
«Κέρδος ποιῶντος πάντοτε πλήρης εἰκόνων,
καὶ πλεύσας μὴ βεβαιώνει τὸ ἀτέργατον πάντες ἄγονον»
πειρατεῖ. Καὶ «Επειδὴ γράμματα εἴπερ μὴ φρόν-
τησι, ὃν τε πάντων ἔνοτος διάνυσσε χωρίσ-
ται ἀλλὰ τοιχούς πολλά, ταῖς δὲ γίνονται πολ-
λάκις ἀφορητοὶ πελάνοι πρήστων φαντάσιοι τις τὸν ἐ-
πιτοντας καταπολεμῆταν πενθελεύσαντον τῶν Μετρόπολε-

Αὐτὴν ὑπέρεξεν ἡ βρεφικὴ ἥλικας τῆς Ελληνικῆς Λίστης. Εκτός περῆφαν ἔνεα πέριοδον δεκαετίας καὶ μετά τινας ἔτης οὐδὲν οὐδὲν νίκησεν εἰς τὸν ἵππον τοῦ ιπποτού της (β. τῆς Ιδρύσεως της). Αλλὰ μετά τῶν βρεφική-

ἐπιλήνων ἄρα γε καὶ ή νευκηνὴ καὶ ἀνδρικὴ ή λικία. Δέν οὖτε τις εἰς τὰς ἀπλᾶς αὐτές λι-
στορικὲς σημειώσεις νανχάριη καὶ μαρμόται-
ρους παρατηρήσεις, ἀλλ᾽ ἔπειτα καὶ τὸν θε-
λητικὸν νανχάριη τοῦτο, δὲν δύναται ζημιανὸν
μη παρετρέψθαι οὐδὲ σκελετός οὐ συμπέπενθει οὐ-
λοκονόμος δὲν κατονόμασθαι νὰ περιέλθῃ νευ-
κηνὴ καὶ σπάχαι, νὰ ἐνσυγχωθῇ νὰ ἀνακτηθῇ.
Νανχάριον δὲ χρηστόνας αὐτῆς σκοτεῖ πειροίσθων
καὶ ἀντί κέντρου ἐνεργείες καὶ ἀράσεως κα-
τελεγόντων σημεῖον εἰς σπλαγχνούς κέντρουν εὐχαρι-
στήσεων καὶ πρός ἐπιμέτρουν δέ, τότε ἀπά-
γορεύετο διὰ τοῦ 0°. Ἀρθρον ἐγένετο διατυπω-

σημερούν ἡ βάσις τῆς ὑπάρχειας αὐτῆς. Λυπη-
ρὸν βεβαίως γὰρ τὸ εἶπη τις ἀλλ' ἀληθές.

Г. К. ГНЕДИЧ

ΠΩΣ ΓΡΑΦΕΤΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Δέν είνα ότι πρώτη φορά καθ' ήν ίν Σωμαργκ συνέδεσαν κουνιτσάκια διπλασίας. Οι μελετώντες τὴν κουνιτικήν ιστορίαν μεριώνταν σ' είς οι νεαρότεροι αύτες καλλιέργεια, αύτες γειράτεροι τῶν προγεγενημένων ἔγινοντο. Οι Σωμαργκοί ήρεμούσαν επὶ τινὰ χρονια, φάνετον εἰς σημαῖα δηλητηριώδεις στακεμάτησος καὶ ξέπιεται ἐρύζοντες ἐπικυμούσαται τὴν διερώσαν.

Ταῦτα ἐφορνεῖς τὴν μητρὸν μας τὰ γρά-
φομένα του ἀξ. Κ. Α. Φωντρίερ Οἰλάκσοντος
να διμηριούθηται οὐαὶ ήματις ἐπειδὸν ἐγρά-
ψαμεν οὐαὶ ἀρρώστης τῶν ἔργων μέπερ τῆς Εὐχῆς.
Συγχάδει περι βούθειας τῆς Δημογεροντίας πόδε-
τὴν Συγχάδει εἰς παρωχημένας ἐποχὰς πρὶν ἢ
τὸ ἀντικτυον ἡμῶν κοινωνικὸν σωματεῖον συ-
στήσῃ τὴν Κεντρικήν μὲν τὸν ἀπολεστικὸν
στόκον νὰ τὸ βοηθήσῃ μόνον εἰς τὰ σικονο-
μικά.

Καὶ δύος ὅτε ἐγράψθησαν τὸ ἀπόδεικνύμενον
διὰ ἐγγράφων τὰ ὄποια ἀπορᾶμαν πῶς διέργον
τὴν μελέτην τοῦ κ. Φωτιάριος εἰδούσιον εἰς
τὸ θύμοντα καὶ συνήθως μη γράφοντος πράγματα
ἀνυπότατα. Ιερὸς ἡ λαχη συντονίσεις. Η Γρα-
μμὴ τοῦ πελεκανοῦ ὁμοίωσεν τῷ παντρεύοντος
ἡ αἵτια νά μη ὑμελογήσῃ έσσα η Δημοσίευ-
σία (τοι) πράξει πρὸ καὶ μετά τῆς σύστασι-
στη τῆς Κεντροκήπης μέπερ τῆς Ελλαγής. Συρόλε-

Αλλ ἀν δέν θελει γχ τό δημοσιευγηση ὁ κ.
Φοντριέρ τό διακηρύττουσι τά σωζόμενα ἔγ-
γραφα.

Εξ αρχης της ιδρυσεως υπό τον Καρδινάλιον του Κ. Οικουμενικού Θεολόγου Γρηγορίου ήταν η Σμήρη πρός εργάτους μέρισμαν τῶν ἐλληνοταξιδίων μια μεγάλη και ἔξτατη ἡρική διάρρεεται ἐπί μίαν δύσλεπτον δεκαετίαν τοῦ Σμηρινάου, διότι ὑπῆρχεν οι ἀποτελέσματαν τῶν παλιών Εὐρυηγ. Σχελήν καὶ τὸ μανεστικόν καὶ ἔλαιον διόλου γραμματικὸν ἀρτῆς πρόγραμμα δὲ ὑπῆρχεν καὶ ἔτεροι μᾶλλον προσδιοικοὶ ποιησύνες τελεστέρων μέρφεσιν τῶν πειδών τῆς Σμήρης, τὴν ὄποιαν παρήγε τὸ Φιλολογικὸν Γυμναστικόν. Οὕτον ἀπὸ τοῦ 1809 μέχρι του 1819 ἦρις ἐλαύνετο τὴν κοινότητα, ἀναρροπεῖ καὶ πορνογραφίατα εἰς τὰ πατριαρχεῖα διεποργοῦντο καὶ τότε, ἐπώς καὶ σήμερον, ἔσχροι διπλοὶ καὶ τριπλοὶ ἐστήληστοι καὶ διὰ ἐφαίνοντο τὰ πρόγραμμα φύλαντα εἰς ἐν τέρμοις εἰρηνικοῖς πάλιν ἐν ἀποδούμενοι μικρῷ γεγονός ἀνέτρεψε τὴν ἐπιστολήν της αυγούσιασσον.

Εν μίσῳ τῆς ἐριθεώς ταύτης ἡ τότε Δημογεροντία ἐπέχυθη πρὸς τὴν μερίδα τῶν προσωπικῶν ὁ μὲν ἀπομεμυσθεὶς δῶμα, καὶ τὴν απάργητην τῆς πελάγους Εὔηγρον. Σπλήξη, ψιλλὰ περιχωτοῦ τῷ μέσῳ ἐν τοῖς καὶ σὺ πρὸς διατήρησιν του νέων φιλοτελογικοῦ γυμναστεῖου.

Τούτου δημιός ἐκλείψαντος, ἡ Δημοσγεροντία
ῆρχετο ἀπὸ τοῦ ἐπερχομένη ἐπίκουμος; σικ-
νομικῶς εἰς τὴν Εὐρώπην. Σχολὴν περὶ θλα-
τῶν ἀνταπεδίθετος ἀντιθέτους διαβεβαιώσετο;
τοῦ κ. Αρ. Φωτιέρ.

Πολέλε καὶ ἡ τότε Δημογεροντίχ μεταρ-
ρύθμισιν, θύελε πρόσδοξην, θύελε διευθέτησην
ἐν ταῖς κοινίαις καὶ πρὸ παντὸς ἀπῆται: νῦν ἐπί-
έλθη η Ἐλέγχη. Σχολὴ ἀπὸ τὴν ταπεινὴν θε-
σσαν εἰς τὴν εὐγενή περιφρίσει: αὐτὴν τὸ μοναστή-
κον της κοινότητον.

Καὶ ὅταν εἶδε τοὺς τότε ἑρόους τῆς Σχολῆς συναισθενούμενούς τὴν ἀνέγκην τῶν μεταρρυθμίσεων προθύμως ἔσπευσεν εἰς βοήθειαν

ΜΙΑ ΑΒΥΣΣΙΝΗ

Ο Σμυργός Κωνσταντίνος κ. Πρεσβύτερος, θέλω νά δειχνή τι δύναται νά γίνη ή θέλεται νά γίνη σε μέρη που διαθέτουν μόνον τοπική ανεργία και μόνον εύρηση παραπομπής.

κέμην της κατά τὸν τρέτον τῶν θησαυρῶν κυριῶν, τοῦ περιέργου δὲ τούτου προτύπου η εἰκὼν εἶναι ή ἀνωτέρω παρατίθεμεν.

τῆς πατριόσης οἰκονομικῆς Σχολῆς καὶ δι- | χήσαν εὐχαριστίων τὰ τούτων, καὶ διαφόρους πρὸς εἰσπράξιν βοηθημάτων ἐπί τοῖς ί- | κατεβόλους πάντας επούδην καὶ ἐπιμελεῖαν εἰς τὴν ἐπὶ τὸ βεβτίον πρόσδεν καὶ ὅξειν πάντων ἀποκατάστασιν τῆς ἴσριμετες σχολῆς, ὡρισθίων δὲ καὶ οἱ τιμωτάτοις δημοσιέροντες ὑποσχονται χρεωτικὸν ἔν μέρον τοῦ κοινοῦ τῆς πόλεως ταῦτης τοῦς τιμωτάτους ἐ- | πιτρόπους, διασώζεται ή πραγματικὴ ἀγαθὴ ἀποκατάστασις καὶ ὁ αναγ- | καῖος καλλιωπισμὸς τοῦ αὐτοῦ παλαιοῦ μεγά-

λοῦ τοῦ κομματισμοῦ τῆς σημερονότητος.

Δὲν εἴναι δύμας δίκαιον νά μη δηλωτηρθῇ πρὸς τὴν Εὔρηγνη Σχολῆν στοργὴ τῶν πάλαι Δημογεροντῶν, διότι τὸ παραδίδειν ἡ τέλος θέλεται κατά τὴν ἰδεούσιν τῶν Κωδίκων τῆς Εὔρηγνης Σχολῆς, τῷ 1876 γενούμενην ἵστασις αὐτοῦ τοῦ κ. Φωντρίδη, καίτοι εἰστὶ αὐτὸδ βιβλίον εὐρέσκετο.

Τὸ ἔγγραφον τοῦτο εἶναι συμφωνητικὸν μεταξὺ τῆς Δημογεροντίας καὶ τῆς ἱερείας τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς ἔτει δὲ ὡς ἐπεμενοῦ:

Γράμμα συμφωνητικὸν τῶν δημογεροντῶν μετὰ τῶν ἐπιτρόπων τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς.

Ο Συνόρης Λινθίμος ἐπιβεβαιοῖ.

«Διὰ τοῦ παρόντος δημοσιοκοῦ συμφωνητικοῦ καὶ ἀποδεικτικοῦ ἥμων γράμματος ἀποκαθίσταται δῆλον ὅτι οἱ τιμωτάτοις δημοσιέροντες τοῦ κοινοῦ τῆς πόλεως ταῦτης τοῦς τιμωτάτους ἐπιτρόπους, διασώζεται ή πραγματικὴ ἀγαθὴ ἀποκατάστασις καὶ ὁ αναγκαῖος καλλιωπισμὸς τοῦ αὐτοῦ παλαιοῦ μεγά-

λοῦ σχολείου, μὲ τοὺς ἀνάλογους καὶ σοφοὺς διδαστάλους, ὅπετε νά γίνεται πρόσδεν τοῦ σχολείου καὶ μαθήτων; δὲ αὐτῶν πρὸς τοὺς ὄμογενες, νά οἰδη τὸ κοινὸν τῆς πόλεως μας πρὸς τους αὐτοὺς ἐπιτρόπους ἐτησίους τὴν ἀναγκαῖην χρηματικὴν δοθῆταιν ἀπὸ τὰ ἵντερά τῶν λαπρῶν καὶ τῆς καταθέσεως τῶν φίλογεντων τὰ ὅποια εἰρήσκονται εἰς τὸ κατόπιν καὶ ὃντις ἀμολογίας εἰσὶ πατεγμορισμένων εἰς τὸν κοινὸν τῆς αὐτῆς πόλεως τῶν ἀναγκαῖων ἔξοδων τῆς αὐτῆς σχολῆς ἀνεύπορων τῶν αὐτούς τῶν συμπιπτοντας γάρ τους καὶ λειψάνα τῶν τοιωταίς καὶ ἐπένδυσιν δέν ἔχονται τοὺς ἡ κάστα σχολῆς κοινότητος νά προσφέρονται τοῖς περιπλέοντας χλιδάσες πρὸς ἀποντηταν τῶν αναγκαῖων ἔξοδων τῆς αὐτῆς σχολῆς ἀνεύπορων τῶν συμπιπτοντας πρὸς τοὺς ἀνεύπορους εἰς τὸν κατάκτητον ἀπογείροντας εἴλοις ἐλεύθεροι νά τρεποῦνται καὶ νά υπερθύνονται αὐτὴν ἀπάντης βοηθείας τῆς ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ ὃντις τῶν εκκλησιῶν διδούμενης χωρίς νά ἤρθων σόδα δέσποδαν ἐκ τῶν δυοντινῶν ἰσχυραντων νά ἐξεβίωσαν. Καὶ πρὸς ἀπελεύθερον φιλέπειρον τῶν συμφωνητίνων ἐξ ἀμαρτέρων τῶν μαρῶν ἐγένοντο τὰ παρόντα δέσποτης εἰς πατεγμοριστικὰ ὅμοιοισαν τῆς συμπιπτοντας χρέωστας πρὸς τῶν τιμωτάτων δημοσιέροντων καὶ τῶν τιμωτάτων ἐπιτρόπων τὸν τῆς διαδεξιώσεως τοῦ Πανιεροτάκου ἥμαντ Δευτόποτος ἀγίου Σμύρνης κυρ. Ανθίμου καὶ Ἐλαῖαν ἵκαστον μέρος ἵνα πρὸς ἔνθετην καὶ ἀσύλητην.

Ἐν Σμύρνῃ τὴν πρώτην Οκτωβρίου ωρὴν.

Πατέλος Ουμπρες δημογεροντος
Σάββας Μονούδάκης »
Χ' Αυτονόμην Μιχαήλ »
Κονδυλαντής Μερίκας »
Δημόπολος Μπαγιαρώνης ἐπιτρόπος
Γιοβάννης Βοσκούφης προστατηρος
Χριστοδούλου Μανούκη, ἐπιτρόπος
Μανούκη, Ν. Περόγλου.

Ο Οὐρανοκαθηδαινεῖται ὅτι τὴν Δημογεροντία ἐμπλένουν οἱ γῆραις θεοί τοῦ ἐγκέφαλου, ὑπὸ τῆς Εὐρώπης. Σχεδόντας τοὺς δέ τοῦ κατόπιν ἀπρό- | ζεν ὑπὲρ αὐτοὺς ἥποις θεῖαι νά διέλυσσονται ἀναποδείξιται ὅτι οἱ Αρ. Φωντρίδης, Καί τοῦ αν- | ρωγῆν ταῦτην ἴσηνος θεοῦσσην τὴν Δημογεροντίαν πρόσδετην Σχολῆν καὶ μετὰ τὴν σύστασιν τῆς Κεντρικῆς τοῦ 1877 διέτε βλέπομεν ἀναγ- | γραμμένας ἐν τοῖς ἰσολογισμοῖς τῆς Σχολῆς προσφορᾶς καὶ κατά τὸ 1881, 1882-1883 πρᾶξης ἐπερ δὲν συμφωνεῖ πρὸς τοὺς ἀντιθέ- | τους πρᾶξης τὴν ἀλήθευτην διαδεξιώσεις τοῦ κ.

Φωντρίδης μίαν ὁμολογήσαντος ἀκούσιοις ἀλήθευτην δέ τοσα συνεστήθησαν εἰς τὴν κοινότητα πτωχῶν καὶ πενηντά εἰνορίαν Σχολῆς η Κεντρική οδὲν ἐπράξει καὶ προτετει ὑπὲρ αὐτῶν πέρα τὸ καθηγον καὶ τὸ προσρισμόν, δι' ἓν συνέστη καὶ δι' ἓν εἶναι ανεντῆ.

Σ. ΣΟΛΟΜΩΝΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ «ΝΟΙΚΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ»

ΤΟ ΒΟΥΝΟ

Καὶ τὸ ἀγαπωντὸν ἀψιηλός σου
μέ το γραφτό κορύ!

Τὸν ισκριό τῶν συννέφων σου,
τὸ γοργοπέρασμά των.

Τοῦ μακρενοῦ πελάγου σου
τὴ γυλανή γραμμή.

Τῶν γλάρων τὸ φτερόνυχτα
στὴν ἀκρο τῶν κρύπτων!

Καὶ τὴν κορφή σου τὴν ψηλήν,
τὰ σύγνεφα γαπαφ!

Τὴν νέχτη στὴν ρυγούλα σου
τὴ μυστική φωτιά σου,

Καὶ τὶς αὐγές διαν γυνας
καὶ βλέπεις χωραπό,

Στὴ θαλασσα, τὸν Ιακώπο σου
καὶ τὸ καβρόφροιμά σου!

ΑΛΕΞ. Α. ΦΩΤΙΑΔΗΣ.

ΓΡΑΦΙΔΟΣ ΠΑΙΣΙΑ

Η κυρία Μ. πηγαίνει εἰς τὴν πλοπώλιδα Β.

— Ή! τι μράι καπέλο, θυμάσιο, Πόσο έγει;

— Μόνον είκοσι φράγκα.
— Μόνον είκοσι; Μία λοιπὸν είναι συγκέντονος διάβαστε μου σόλα πών να στηγίσουν ακριβωτέρα.

Ο πρόδρος τοῦ δικαιστηρίου εἰς τὴν ὑπόδειξην, κακηγορούμενην δια συντηρησας τὸν σύλλογο της.

— Ειδετα τίποτε νά σημάνει τοῦ όποιον νά ελέγχει τὴν θεώνη;

— Μάλιστα, Μεσέλεγον θεῖται ούτο μοσ πήγαναν τὰ μαργα.

Ο Ιωρός Ι. κατακλίνει τὸ Βουτζέν. Κάπους οίλος τον τον φρέσκο;

— Ειναι καλή η εύσοχη;

— Αιδου, δεν ξένω πώλε νά σκοτωσω τὸν καρπό μου, άπαντες δέσποτος;

— Ω! εύσοδιτον, φίλε μου, γράψε του μίαν συντηγήν.

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ
ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΤΑΔΙΟΝ

ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ

Ο πρόεδρος της γαλλικής επαρχίας τῶν επιστημάνων κ. Πουγκάρει κατά τὸν ἔμμοσιον συνεδρίαν τῆς 17ης Δεκεμβρίου 1906 ἤρεντης τὴν ἀποτέλεσμαν ἐπὶ τῆς προσθετοῦ τῶν ἐπιστημάνων κατὰ τὸ λῆσμαν ἕτος.

Ἐλαῖος δὲ ἀρόραμήν ἐκ τοῦ τραχύκου θυνάτου τοῦ μεγάλου σφραγίδος Κιουρή ὅπος πλέον τὸ ἐγκαύματαν αὐτὸν καὶ χαρακτηρίζει τὴν περὶ τοῦ ράδιον ἄνωκάλυψιν τοῦ.

Τὰ κατόπιν εἴναι τὸ συγκένιον μέρος τῆς ἀγροτεύσεως τοῦ. Ο Κιουρή ἀπειδὴ γάρταν νὰ ἱργάσται ἀνεύ οὐρέμενον ἢ τὸ γνωστὸς εἰς ἀλλούς μόνον εἰδικούς ἀνακαλύψεις της ὅμοιας κατάστασην αὐτὸν γνωστὸν εἰς πάντας καὶ ἀπὸ ἡμίρρες εἰς ὑπεριώνας καθίστασι τόντον ἔνδοξότερον. Ὅπρερεις ἐν Βεζιέζι μεταλλέσιον θένεν ἔξαγεται λίθος περίγραφον πολυάριθμον καὶ ποικίλης στοιχείως, τοῦ τῶν ὀπώνων οὐερμένων καὶ ἔχετον τὸ ράδιον, εἰδὼν δέ τοι εἶχεν ἐκτηρητικός ἵδιότητας.

Τὸ ράδιον ἔκπτεται ἀκταπαύστως ἀκτινοδέλιας, τὰς δύο πλευράς τῶν παρομοιωτάνων πρὸς διαφορὴν τῆς ἀκτερωτίμην παραστατικών, ἀπερμέτριαν λεπτοτάτων κινούμενων μὲ ταχύτητα τοῦτη σχεδόνην πρὸς τὴν ταχύτηταν τοῦ φωτός. Ή τοπικά ταῦτα εἶναι τόσον μικρό, ώστε φάντασι τοῦ τὸ ράδιον δύναται νὰ ἀπονοσταλῇ διαφορᾶς τοιωτάτη ἐπὶ κιλοδέκας ἴχτυομαριών ἔτη χωρὶς τὸ βάρος αὐτῶν νὰ ἀποτελεῖται περάπαν.

Οταν τὰ σωμάτια ταῦτα προσδιδάλωσι σώματά των, φωτίουν αὐτὰ καὶ ἐκ προτῆς 5. Φεύρος τὸ φῶς τοῦτο φύνεται πάντοις, ἀπειδὴ ἡ πηγὴ ἣς περάγει αὐτὸν φάνεται ἀνεξαντλητούς.

Τὰ σωμάτια ταῦτα κινοῦνται μὲ τοιωτῆν ταχύτητα, η ἧτο ἀδινάτων νὰ φαντασθῶνται προτυμένων ἔτι ἔχουσι σώματα, ἡ δὲ σπουδὴ τῶν κινήσεων τῶν παραστάτων τοῦ ράδιον ἀποκαλύπτει εἰς ἡμές μένας μηδενικήν, πάντας καὶ τὸν σκεφθεῖν εἰκαστόν πατεῖνται πάντας τὴν γάλην την τελείαν πατορόμενον νὰ κινητῇ πάντας τὸ πολὺ 120 χιλιομέτρων καθ' ὥραν, καὶ συμφόνως πρὸς τὴν ἀπόστασιν βραδύτερα κινοῦνται οἱ ἄνθρωποι πλανητηί, εἰτινες μόδις τρέχουσι κιλοδέκας ταχύτερον ἀπὸ τὰς ταχείες ἀμάξοστους κίνησις.

Καὶ ἡ νέα ἀδήτη μηχανική καταρρίπτει τὰ πάντα, ἀφοῦ ἀγροτεύει ήδη τοῦ δὲν ὑπάρχει ὅλη, ἀλλ' ὅ, τοι ὀνομάζειν αὐτὸν εἶναι ἀπάντη ἔχουσα ἀκτερωτήν τὴν αἰτίαν.

Αφοῦ παράγει τὸ ράδιον φῶς, πρέπει ἐπίσης νὰ παράγει καὶ θερμάτως, καὶ ὁ Κιουρή ἀπέδειξεν διὰ περάτως καὶ οὐράτως, διπέρ θωματεῖν φόρον ἕτοι εἰς νίκαις ἀπάντης.

Εύρισκόμενοι λοιπὸν πρὸ τῆς ἀνέρος κινήσεως; Τοῦτο ἔρεθνονταν καὶ Ἀράχει, ἀπειδὴ σπουδεῖς πολὺ εἰς τὴν βεβαίωσιν, ἀπειδὴ σὺν μέρον ἔκτηρος δύνατον, διερεύεται τὸ δέρδιον ἔξαντλεται μετὰ κίλιον διακόσια στὸ τητάρτη. Λλλά καὶ πάλιν ὑπὸ τοιωτούς δύρους τὸ ράδιον παρέλαβεν ἔκπτεταν κιλοδέκας φορᾶς περισσότεραν θερμότηταν παρὰ τοῦσα βρόσους ἄνθρακα. Καὶ τότε ἡγετήθη η πηγὴ τῆς ἀποτελείης θερμότητος τῆς γῆς δύως καὶ τῆς ἄνθρακος θερμότητος εἰς κακρυμάνικα ποστότητα ράσεις.

Οσον ἐμελετέσθω τὸ μέν σῶμα, τόσον εὐρύσκοντο πρὸ νέων ἀνθρώπων γενούστων, αὐτὰν ἐργάνοντο διειδύσοντο πάντα δια τὸντούς μεν ἔτι γνωρίζουμεν μετρητής συλλογεῖσισθεῖσισι, αἴτινες μετὰ διερχούμενς μεταχρονώτερις φάνεται προκλοῦσαι τὴν παραγμένην θερμότητα καὶ αἴτινες ἐπὶ τίλους γίνονται κῆλειν διλαχητῆρισι πρῶτον τὸ ράδιον, τὸ δεύτερον ἀνεκαλύψθη πρῶτον εἰς τὸν Ἡλεῖον καὶ ἐπειτα σύρθη καὶ εἰς τὴν Γῆν. Οὐχιαί τοιποτὸν πργματοποιεῖται τὸ δέρδιον τῶν ἀρχαρίων ἀλλαχτητῶν, αἴτινες διπέριστον εἰς τὴν μετωπούσιν τῶν στρατιῶν! Οὐχιαί τοιποτὸν τύλουν Ἑρακλεῖοι ἐπὶ τίλους θεαί, κατορθωτοὶ πάντα ταῦτα τὸ περάδεξας φυνόμενα νὰ ὑπαγάγωνται ὑπὸ τοὺς γωπούς εἰς αὐτὸὺς νόμους.

Περίττων νὰ γίνῃ λόγος διὰ τὰς πραχτικὰς ἰσχρυσίγες τοῦ ράδιον, ιδίως δὲ τὰς λατρίκας. Ας σημειωθῇ μάλιστας τοῦ τὸ ἀποτελέσματα ταῦτα, ἀντινεῖται ἐπὶ μᾶλλον πολύτιμος εἰς ἀλείνους, οινινές τυμοβίσσους διὰ τὸντούς μετρητής ωπούμονας, καὶ θυμετέστης δέσμονας ἡγεμονίους τοῦ Κιουρῆ περίταχνης τοῦ δημοκρατίτης αὐτοῦ καὶ ἡ σημαντική τοῦ συνήσθεσι τούς τοὺς ἀνάγκητούς τούς αὐτὸν επειδὴ ἐπονταί τοῖς τούτοις λατρέους τοῦ ράδιον τὸντούς.

Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Ενῷ μαρκάρεν ὁ Φόδεσσι δίλει
εἰς τὸν κυμάτιον τὰς ἐκτάσεις
καὶ μὲ γρυπτές ἀπέναντας χρίει
τὰ συνηρεῖτα τὰ ἀλέαρχα
καὶ τὰ επιτηρεῖνα νερά
τῆς ἀγνοίας ἐνείλεστας;

Ενῷ ἀπλώνεται εύρεται
ἡ θάλασσας γαληνάκα
καὶ ἡ ωλέα πινεύστας γλυκεῖται
ἀσφράδως τὰς ὑπάτερτης φιλετέ
ριας ἡγεμύλως ἀπαλή
καὶ εἰνὶ ἤρημος αὐτῆς η θίξη,

Πλῶς ἐν τῷ μάστοι τῆς γλυκαίας
αὐτῆς μηχευτικῆς γλαύκης
μέσῳ αὐτοῦ τὸν την την την
τὸ κύριον ἀστρί τούς τοὺς λαυκάν
καὶ διλοίν ἀρμητικέν.

Εκεῖ ἐν μάστοι τῆς θαλάσσης
κυμάτων πιεσμένη ἀρρώδη
εἰς τὰς λοιπὰς εἰναι διάλειπεν
τοῦ πόντου τοὺς τοὺς τοὺς τοὺς
τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ

Αἰγας τοῦ προσδάλλουν
τὸν την θαλάσσην περάλιν
θαλάσσην περάλιν
τὴν γλυκόλαστα πετρά
εἰς τὰς ἀρρέοντα νερά
καὶ λαύσει τὰ σωματά των.
Οποίας εἰδένεις ἀπατεῖα
ὁ τηλεοπτικής δύναμην
ἐπιπρόστουν ἐν λαύσει ηθίξει
γρυπτής αὐτήν θαλάτικήν
ἔστον ποτὲ μηχευτικήν
ἀργῆν τῶν ορέσιων θείων.

Εἰς τὸν τοῦ περιθεώτα αἰθέρα
τὰς στράτεις εἰλέχων ἀνατηλεῖ
τόσον ωρίαι, καὶ ἡ ιστέρα
ημέρων λεγετεί λαυρέρ
πῶς ἀγονούντες φοιτέοντας
χρυσήν πρώτας εἶτι διάλη.

Καὶ μειδύτως καὶ Σελήνη
ἀντείλενται ἐν τῷς φρέσον
εστιλέ, ως ἡλίας καὶ ἐκείνη
Ηταίρως ποτὲ μηχευτική
καὶ φέργος εἰστελλεις γλυκών
ὅστον οὐδέποτε ωράσαιν.

Πλῶς αἰχνης δὲν ἔτοις
εἰχει ἀδέων μετιέσει;
καὶ ὁ πόντος καὶ ὁ αἰθέρης εἰσίστη
αἰγάλης προσέλαστον γρυπτόν
μαγγένης θείων περισσήν
δέ τι συνίει ἐν τῷ θαλάσσῃ;

Εκ τῶν αἴροντας κυμάτων
μέσῳ τῶν κύκλων τῶν ωράιων
οἵτινες πάλλουν τὰ πτερά των
ποιας ἀνέμους θείων
καὶ ἔνων ἐξείνη μειδέλ
γελεῖ τὸ πάντα γλυκά θείων.

Ιδέται ἐκτείνεις χιονώδεις
μέρηγκονας ἐπὶ τὸ κύριο
καὶ μὲ ἀρέσους αὐτὸν δροσώδεις

ριγές ἐν θείαις ἡρωήνη
εἰνὶ ἡ θεά της καλλίστη
ἡ θρόνον ἔχειται τὸ κύριο

Οποίας ὅμις θεάτερίζει
διάρρεων! ἀποτοτές
δόπιος γειτήρας ράδιο
δόπιος κύριον περιστρή
χρήσης ἀπλόνεται: γρυπτή
ἐπὶ τὰ κύριατα αὐτοῦ.

Εἰς τὸ ωράπον μίτωπον της
πτερωτού σι τούτοις βρεττούχηται της
καὶ τὸ γέλων πρόσωπον της
τοῦ ράδιον λαύσει ἡ γρυπτή
καὶ ἡ ἄγνη μειδέλη
η θίξη γόνησσε, μαρτρή της.

Τοὺς ἀράλικαρις αὐτῆς σπιρίζουν
οἱ βλέρχριζεις αἱ γρυπτίαι:
καθίουν ἵνοτε σκεπτούσαι
νέην γρυπτήν τὸν αὐρανδό
καὶ μὲτη τὸ γλαυκόν
χρώματα αὐτὸν ἀρέταινέναι.

Ο τράχηλος τῆς ὁ αὔρων
διάλειπται μαζεύτης
δέ πρεπεστερῶν μειδέλης
είναι λευκότερος πολὺ¹
τὸν κύκλων οὓς λευκόν φίλεται
τὸ κύριον θρέμμαν ἑμέρας της.

Ορέται τὴν περιπληρώσυν
ξανθοὶ πετόντες ἀγγελίσους:
μὲ ἀνθή τὸν γέρεμαν μαρύνουν
μὲ ὄντος γειτόνας αὐτὴν γλυκάν
καὶ φάνεται σύστοις θελκτικοί:
τῶν παρειών της σι λακκίσκη.

Βλέπεται ἀπλήστας τοῦ καλλίους
οἱ ἀγγελίσαις τὴν φωνῆς:
καὶ νηρρήδεις μὲ πόδες αὐτούς
τοῦ κυριότατος περιηράσεως
ἐπὶ τοῦ στρέμματος τοῦ περιθεώτου
νῦν πολλάκει τὴν καρδίαν.

Χάρις βρασίλισσας τοῦ καλλίους
οἱ ἀγγελίσαις τὴν φωνῆς:
καὶ νηρρήδεις μὲ πόδες αὐτούς
τοῦ κυριότατος περιηράσεως
ἐπὶ τοῦ περιθεώτου μεγάλης
καὶ τὸ μέρη τοῦ περιθεώτου.

Χάρις οὐρανή της θεραπείης,
χάρις θεάτερή της περιθεώτου
μὲ φύλον οὐρανής της θεραπείης
της γένετος της ποτὲ ποντού
σὺν φύλον οὐρανής της γένετος της ποντού.

Χάρις οὐρανή της θεραπείης
της γένετος της θεραπείης
της γένετος της ποτὲ ποντού
σὺν φύλον οὐρανής της γένετος της ποντού.

Χάρις οὐρανή της θεραπείης
της γένετος της θεραπείης
της γένετος της ποτὲ ποντού
σὺν φύλον οὐρανής της γένετος της ποντού.

Χάρις οὐρανή της θεραπείης
της γένετος της θεραπείης
της γένετος της ποτὲ ποντού
σὺν φύλον οὐρανής της γένετος της ποντού.

Χάρις οὐρανή της θεραπείης
της γένετος της θεραπείης
της γένετος της ποτὲ ποντού
σὺν φύλον οὐρανής της γένετος της ποντού.

Χάρις οὐρανή της θεραπείης
της γένετος της θεραπείης
της γένετος της ποτὲ ποντού
σὺν φύλον οὐρανής της γένετος της ποντού.

Η. Α. Ε. Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΧΑΣΗΜ ΠΑΣΑΣ

Ω! ναὶ! μετὰ τὴς Λεροθίτης
ἐκ τῶν ἄρρεττων μυράσσων
Τὰ ρέδη ἄνθεταν μαζεύσει της
τὸ αἷμα αὐτῆς δὲ πορρωρά
τὴ ἐπλήψη ταῦ οὐλέρη
καὶ ἡ στόνος της εἴν' τὸ αρρέν.

Ο στεναγμός της ὁ αύδης
τῶν πρόσωπων τὸν αὐτούς
μὲ ζυγόν τὸν ζεύπερον μαρύνει
καὶ πολλούς περιθεώτους
ὴ γλυκεία μαστική
ἴσαστος θείος γλυκός τονός

Ω! γλυκή οὐρανή της θεραπείης
λαυρέρες οὐρανή της θεραπείης
μὲ φύλον οὐρανή της θεραπείης
καὶ λάμψης οὐρανή της θεραπείης
λαυρέπεις ωράσαι τὴν τηρετόνη

Τὸ φέγγος σου της θετούσης
σοὶ θέωκεν τὰ βλέμματά μου
ζεύπερον τοῦ καλλίους βαστίλου
τὴν θείαν λαμπάν μὲρούς
τοῦ θείου διστελεῖς φύλακας
τοῦ θείου τοῦ περιθεώτου

Κ' ὁ Εσπερός μὲ ἀπέναν θείαν
εἰς τὸ πόδες μέτωπον της
χρυσήν της θεώκε θεραπείης
καὶ πέριημα γλυκόν ἀγρόν
καὶ θέλαψεν ιρατειόν
τὸ φιλέρινον μάργον πρόσωπον της

Αστραπή αἰγνης φωτοδόλος
εἰχε φωτίσαι τὸν αἰθέρα
αἰγνης ὁ πόντος ήτραράψ έλος
καὶ ή Λεροθίτης θυματώδης
την κεραλήν ποτηπλόδης
εκκινειν έτ' ὠρατοτέρες.

Αράχ χρυσούν εἰς τοῦ κιλίρεος
φρεκατζήδη ἀπενούδεν
τὴν λάμψιν εἰς τὸν την την την
πρωτηπάθητον την την την την
την την την την την την την την
την την την την την την την την
την την την την την την την την την
την την την την την την την την την

Η. Α. Ε. Ο ΑΒΡΑΔΑΜ Β. ΒΑΠΟΡΙΔΗΣ
ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΛΕΓΚΤ. ΣΥΝΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡ. ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Τάς γραμμαχείτε αὐτοῦ ἓντας;
σήμανος περιστρέψον, μόριαν
ἴσουρε, και εἰς τὰς εὐρείας
ἐκπάντεις τούς εὐρείου μαρτυρίου
τὴν Λεροθίτην λιγυρέων
ἥρηκε οὐν τοι ταχινῶν

πτερῶν, αὐτῆς περὶ ποτανούς
οἱ ἀγγελίσιοι της φύσιοι στέμματα
τῆς ἐπαλκονομούσινον
κ' ἔνταντη στρέψοντα γλυκᾶ
τὰ δυσκαλά τὰ διελατά
τούς τελετανούσινον βλέψαν.

Τὸν χρόνον τοῦ εἰδῶν συνέδιστο
ἔπει τὸν Ολυμπὸν, και μέσον
εν τῷ λαυρῷ κατεῖνεται
καὶ εἶχε τοσοῦν κήλιον
καλλίδε, κ' ἐν μέσῳ τοῦ θεάν.
κατέλαβε τὸν πρώτον θρόνον.

MARIA E. ZAMPA

Η ΘΥΡΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΟΛΙΟΥ

Εἶναι εἰς τοὺς δρόμους σπαστοτειτή ἀπὸ
χερᾶς καὶ γένοις ἁδίσθεντος ἡ θύρη.
Οὐρανὸς μὲν τὸν αυτοκρατορίν τοῦ μεροῦ,
ἡ χιονισμένης καρυδὶς τοῦ βουνοῦ και τὰ ἀ-
ραιοκαλύπτα δένδρα, τὸ ἄσπρο και καθαρότατο
σπηταῖο τῆς νοτιοκυπριανῆς ὅπου ἔλαυνον
οἱ τούχοι και αὐδίσιεν η θύρα τοῦ λειζάνου
μαρυθῆ, τὰ πλεύκα τοῦ ἔδαλλαν μέσω μέ-
σος τοῦ δρόμου, ὃντας διελληγούσαν στὴν
ἀπίρρυτη πλάγια τὴν γῆντος τοῦ Χριστοῦ.

Ο γέρος Θεοχάρης πάντας ἀπὸ τὸ φῆλο
περάνθρωπο τὸν αὐτοτελεῖν καὶ τὴν τὴν
μεγάλην χρυσά. Τούριμας τοῦ θεάν θλιμμένος
και τὸ προτετόπ του μετατρέπει τοῦ; καποια
πικρή σπλήνιοι πέρνονται απὸ τοὺς νούς του.

Αλι, ήτον καὶ δο Θεοχάρης ἀλιστε έμπλορος;
νηροὶ και ἀριοὶ πελεκινοί. Γόρη τὰ Ιδιομῆτα
τοῦ χρώνος ποιεῖσθαι στὴ φύσην, τοῦ εἶχεν
καθεῖ δύναμιν και καθεῖ πλούτον.

Νεάτακις και πάλι σείσκα. Αγ., πῶς θάν σέ-
ρεται νὰ τὰ χρηστὰ στεῖ ποὺ τὰ σχέτα.

Τὸ μητροπλεῖον τοῦ γέρο-Θεοχάρην ἐστριο-
γύζεται στὰ πολλὰ περιστραγές του χρώνος. Εδυ-
μούνται τοὺς καρπούς του φίλους ποὺ κα-
νίκας ἀπὸ μόνους ποιεῖσθαι στὴ φύση,
τὰ γλυκῖτα ποιεῖσθαι μαλιά τους, τὰ τρα-
γούδια, τους γραπτούς και ἡλικίας τους, τὰ μη-
μορφά της νεάτης. Νεάτακις και πάλι σείστα.

Μή πει ποὺ δην θάν ο γέρο-Θεοχάρης
θύμασθεν τὸν κρυστὸν φρόντις ποὺ εἶχε στην
ώρα του Χριστοῦ. Πώς είμαστε μετανόητοι νὰ
ποτέ τὸ ἀγγελικὸν ἔνεινο κοράλι, τὸ δροσερό

χέρι, ἵνα λειδίνηται ἡστρά πάνω, μὲ τίμον
και κάτιο πελλήκαρι.

Ο Θεοχάρης ὅποι τὴν εἶδε τότε και τὸν κόντε-
ψη τὸ χέρι του νὰ τρύπησε τὸ δικό της, ἀκούσε-
την καρδιά του νὰ κρυπτᾶ δυνατά, και ἡ φωνή
του ἐπιστρέψει στὴν να τὸν ικανεῖσθαι κανενας
τὸ σύμιξα. Επειδαπήδης χωρὶς νὰ τὸ θέλη.

Ησαν μοναχος στὸ μέρος ἔκεινο. Ψυγή ζη-
λη θέντης ἦταν λαμπά. Η Χριστοῦλα εστεμά-
σα και κάτιο μηρόπει στὴ πόρτα τοῦ περιστατοῦ.
Ο στύρες ευτούς τα μαλλιά της και τὰ κλω-
νιά της περιτιλλίδες μυριάνα ἀπὸ τοὺς περ-
πούνους επικανανεύειν αὐτούσιον στεφανὸν γέρον
στὴν ἀγγελικὴ της μαρτυρία.

Νετροπάλη, νετροπάλη ιστήκωσε γιὰ μία
σταγημή τὸ κάλκινο πρόσωπό της και τὰ μάτια
της ἀντίστροφα τὰ μάτια τοῦ Θεοχάρη. Ήτι
μετο, ει ματιά θέντη εἶναι. Τοῦ μάτια ἔγειρε μέ-
ση της. Εἶναι καὶ ἐλαφρά στὸ στοματίο Θεοχάρη
ποὺ έστακε μπροστά της και τὴν ἐκάστατη
μουσῆδες στὸν ζηταλάκος: «Κατελαθάνιο τὸν πόνο
ου και κοινωνία τὴ λάρψη ποὺ καίει τὰ σωτή-
κά του, μὲ ἡγάπην που θέν μὲ εὐστένη φυ-
χρῆ κι' αὐτούρον και μπορεῖ νὰ είμαι δική^{της} σου στὴ θύληση».

Ο Θεοχάρης ἐτελέσθηκε νὰ ἀνοίξῃ τὴν
καρδιά του και νὰ τῆς διεργανεροτει τὸν καρπό^{της}
ἔμωτα ποὺ καίει τὰ σπλαγχνά του. Με τὸ
λαργικὸ του δὲν ἐμφράσθη ἔκεινη τὴν ώρα, η
καρδιά του έγκυρως δυνατά, η μίλια του
είχε πιστοῦ καὶ... ξέργη χωρὶς νὰ τῆς πη-
σθε ταλαιπωρία.

Ποργά τὰ χρώνα ἀσπροτούν τὸν Θεοχάρη,
μαὶ δὲν τοῦ ἐγκατέρεψεν και τὸν πόνον τῆς καρ-
διᾶς του. Τῆς Χριστοῦλας τὸ δροσερά νεάτη
έμπρασθη μέσα στὴ ξενὴ καρπάλια. Ποτὲ δέ-
ρεται ἀν ἀνθλαγούσην και καρματά φράζειτο
τοῦ, τὸ φημός Θεοχάρη. Τὰ σφραγέντες κρέ-
μανταν τὸ παλληγράτηρό σκαπτη και τὴν
λιγαρηθη ποπίλλα γηγή καλεσμάντε.

Ο γέρο Θεοχάρης τώρα πόλυτονος, σὰν
τοὺς δίνειν τὸ πότιον ποὺ εἶδε τὴ Χριστοῦλα και
τοὺς ἐπικύψωσε τὴν καρδιά. Ήταν και τὸ πε-
ρισσούντα Χριστούγεννα. Μὲ ἀπὸ τὴν ἀ-
μέρην ἔκεινη εἴλην περάστε παραντέπνεις ὀ-
λάκερα καδνίκαι.

Η Χριστοῦλα τότε μὲ τὰ δεκασκοτόν χρόνια
της, ἡταν σὰν τὸ πότιον τριαντάρηλλο ποὺ τὸ
ρεισσούντα δροσεῖς τοῦ Απριλίου. Εἰπεν τὰς τένες
κρίνη, κακινή σὺν τὸ γαρούσιο, δρο-
σάστη πὰν τὴν άνοιξη, ἔλεχρη σὺν τὴν πετα-
λούδα, πότερη σὺν τὴν σημένη.

Θερρεῖ πῶς την βλέπει μπροστά του ἀκά-
μα μὲ γέρο-Θεοχάρη τὴ παρδονή ἔκεινη τὸν
Χριστούγεννα ποὺ η Χριστοῦλα μὲ ξέπλευ-
σανταίδησιν καρματά θέσιν μετρήσαντας και τὸν
αποτέλεστα σημεῖαν τοῦ θεάν ποὺ θέλειν μὲ τὴν
επηρεά της πλάκη τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ, μὲ
κανίνεας ἀπὸ δύσος ἐπερούσταν. Βιστοπέδη τὸ
χαρούσινο δράμο τῆς θύρης δὲν ἐπροτεῖται καὶ
δὲν εἶδε τὰ πυρά δάκρυα ποὺ ἀργοκαλεστεῖν
ἀπὸ τὰ μάτια του γέρο-Θεοχάρη.

Καὶ δέλτο έτρεγε τὸν ὄτιλεωτο δρόμο του.
Μὲ τὸ λίγο ἐσταμάτησε καὶ ποὺ χωρὶς νὰ τὸ
θέλῃ Μπροστά του και ἡ κάστετη πόρτα
τοῦ περιστατοῦ δύτες δένονται εὖ και σφρα-
γέστηνται γεόντα. Καὶ στὸ μίσος τῆς πόρτας
και ἡ Χριστοῦλα. Μόνος ἡ περιπολιάδη δὲν
υπάρχει. Τὴν ἐργασίαν και κατή τὴ πολλή χρό-
νη. Μὲ κάλιο ποὺ ἐλέπει γιατὶ αν βραστούσα
άκρωμα, οἱ χώνες της δὲν οὐ στεράνονται πιὰ
ώραλι περιθενιακά μαλλιά.

Στὸ μυητορικό τοῦ γέρο-Θεοχάρη ἰαντά-
νεψη τότε η ἀνθυμητή ποὺ τὸν ἱκανό της
κόπτει τὰ ποικίλα του. Αντικαρον του δὲν ἔλεπε
τὴ Χριστοῦλα μὲ τὰ δεκαγράμμων χρώνια της,
αλλὰ τὴ Χριστοῦλα τὴν ἐγνήσαρη, μὲ στὸ
πρόσωπο της θερρεύει ποὺ είχε δέντα τὴν
μυτική λάρψη της σκηνής ποὺ είχε δέντα τὴν
εἰδος αἴσιας εὖ και στρατηπατίνει γράπτα.

— Γιά πον, καρ-Θεοχάρη, τόσα βιαστι-
κά;

— Μήν τὰ ρωτᾶς.... Χριστοῦλα, μπορῶ
να τ' ερωτήσω κατὶ τι;

— Ελεγκτόσιμος, καρ-Θεοχάρη.

— Θυμάστας μὲ δύο και σφραγίνεις χρόνι-

παιςίδες ποὺ μένονται μὲ τὸν δέλτην στὸν
πόρταν μετρήσαντας τὸν δέλτην στὸν θεάν.

— Μπά! σὲ καλέσσω καὶ ποὺ θεάχρη. Ποτ
θυμάστικες τωρά πελλαῖς σύδενον χράκαντας;

— Ήταν μου στὸ Θέα του, Χριστοῦλα, τὸ θε-
μέλιον;

— Πάνω δὲν τὸ θυμάσται.

— Τὶ έκπτωθες τότε γιὰ μένα;

— Ο, τι έκπτωθες και σὲ γιὰ μένα.

— Κι' ὃ σοῦ έρχεται τότε τὴν ἀγάπη
μου μετρήσαντας;

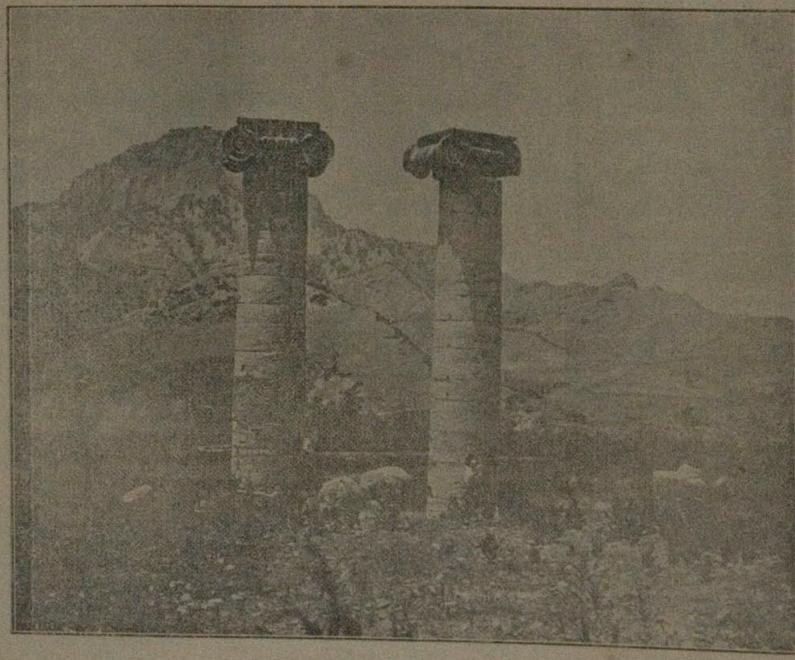
— Ογκιάζω, γιὰ κ' ἁγνό...

— Κι' ὃ σοῦ έλεγα τότε νὰ ζήσωμε γιὰ
πάντα μαζί ἀγαπημένοις και ἀγωράστοι, θέ
τὸ δέλτης;

— Βίσσων, μὲ δὲν μου τὸ εἶπες.

— Εχε γειτ., Χριστοῦλα.

— Σὲ καλέ, Θεοχάρη...

ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΩΝ ΣΑΡΔΕΩΝ

Καὶ αὐτοί εἶπον αὐτῷ τὴν αἵρεσιν τῆς ἁγίας τοῦ, τὸν δύνατον τοῦ Ναούρωντος Ιησοῦ, τοῦ Ἰησοῦ τοῦ μεγάλου προφήτου, τὸν δόςιον οἱ ἱερεῖς προσέδωκαν, εἰ δὲ Ρωμαῖοι ιστάσσωσαν.

— Ήραῖς φιλιππίζουμεν, ἔλεγον οἵτινες αὐτὸς εἶναι ὁ μέλλον τὸν λυτρώσαντὸν ἡραῖτην. Αλλὰ καὶ πρὸς τούτους πᾶσι, τρίτη λύματα είναι σήμα σημεῖον αὐτῶν, ὅφελος ἐγίνεται τεθῆναι ἀλλά καὶ γυναικίς τινες ἡμῶν ἔξτηλονται ἡμέρα, αἵτινες βούλησαν τὴν αὐτῆν τὸν μαρκεῖν καὶ μὴ εὔρεσσαν τὸ σῶμα αὐτῶν, θάλοι λέγονται διτὶ εἴδη καὶ ὀπταῖσιν ἔγγονας, οἵτινες λεγούσιν οὖτες αὐτὸς ἡρ. Καὶ ὁ συνεδεῖπνος ἡμῶν, ἕσπερν γάρ τὸν λαβεῖν, λέγεται ἡμεῖς οὐδέποτε προστείσθιμεν αὐτὸν. Τοῖς ἀνυπομονήσαι τὸν λαμπτήραν, καὶ εἰνὶ ὁ ἀνυπομονῶν διὰ τὸν προστινέσσων, οὕτως τοῦτον τὸν λαμπτήραν. Καὶ ὡς ὁ ἀκόντιος μεθὲν ἡμῶν εἰς τὴν τράπεζαν ἥλθησεν τὸν ἄρτον τὸν ἴκνους καὶ ἰδοὺς εἶς ἦλθε.

Τοῖς πάλιν, τὸ παχαλινὸν ἄλληλούτικα ἀντάχει τὸν εὔστρωτον. Οὐτε δέ τοι Πάτρε, ὄγρέπι καὶ αὐτὸς καὶ εἶπεν:

— Λαμψά! ἐπίτητας οἱ χριστινοί!

— Λαμψά! ἐπίτητας οἱ χριστινοί.
— Ας προσευχηθῶμεν, ὑπέρεισθε!

— Ας προσευχηθῶμεν, ὑπέρ τῶν Ιουδαίων, οἵτινες δὲν ἔνθετον τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μελίτη, ὃς προσευχήθημεν ὑπέρ τῶν πατέρων ἡμῶν τῆς πολιάρις οἰκουμενικού τοῦ νέων τοῦ Αρքαρίου, τοῦ Μωϋσέων καὶ τοῦ Δαυΐδος. Λεπτοποιήθημεν διὰ τοῦ Ελλήνας, ὅπου δεχθῆντο τὸ Εὐαγγέλιον, ὃς προσευχήθημεν ὑπέρ τῆς Ιερουσαλήμ, ὑπέρ πάντων τῶν ἀπογόνων τοῦ Αδελφοῦ, προσευχήθημεν διὰ μετεπομπῆς αἵματος ἀπό τοῦ Σωτῆρος ἐν τῇ πότε, καὶ αὐτὸς ἀνθράκην ἢ τοῖς διωγμοῖς καὶ τοῖς μαρτυροῖσι!

— Αμψά! Αμψά! ἀπάντων οἱ πάτοι

— Προσευχήθησε καὶ ὑπὲρ τοῦ ἱερούποιου ποτῶν, ἰρούντων, διήγηκες ποντίν, ὃ ἀπέστη τῆς Γαλιλαίας, στραφεῖσας πρὸς τὸν ἄγνωστον, τοῦ ἀποιτοῦ ἡγήνετος ἱερῶν εἰς τὸ ξερόν ποτηρίων ταῖνίαν.

Αὐτὸς δὲν τοιγάρι έχειντον, ἁ μαζητὴς ἕπειτα, προσεύχετο τὸν Ἰησοῦν τούς μεν πρόσωπους ἣντας τούς μεν πρόσωπους, πρός τὸν ἄγνωστον, τοῦ ἀποιτοῦ ἡγήνετος, τοῦ ποτηρίου καὶ τοῦ πάντοτε ποτηρίου ταῖνίαν.

Οἱ δὲ Πάτρες Ηλίατος προσευχήθησαν πρὸς τὸν αὐτόπιον!

Ωμέλιστον ἐν μίσῳ νεκρικής σιγῆς. Εδέσσαισε τὸν εἰλικρινῆ πένθος, τὸν ὀπέτεον εἶχε να στέησῃ τὸν Ναζαρηνόν, τὴν ἀδυνατίαν του, ἑνεκαὶ τῆς λιτότης τοῦ ἑγαλοῦ καὶ τῆς τυκναγών τοῦ θεοῦ τοῦ πολιάρις πορευόμενος αἵματος, οἷος θεοῦ τοῦ πολιάρις τῆς Ρώμης. Τέλος, τὴν πικρίαν τῶν ἀναμνησιῶν τούτων καὶ τὴν τύμην τῆς συνενδρούσεως του.

— Δέν ἔργης προσέφερεν εἰς τὸν Πάτρον κάντιστρον ἀρτών. Οὔτος τοῦ φύλαγχος τοῖς πιστοῖς. Μίαν φοράν αὔλομα πρόσθειν, διέτη ὁ Κύριος συνεγώντων τοῦ θυμοῦ Αὐτοῦ, ἡμεῖς δὲ προσευχήθημεν δὲν ὑπὲρ σοῦ. Τὸ μωσήριον τῆς εὐποτελείας ἡ τῆς ἀγορᾶς ἐπετείσθη..

— Δέν ἔργης προσέφερεν εἰς τὸν Πάτρον κάντιστρον ἀρτών. Οὔτος τοῦ φύλαγχος τοῖς πιστοῖς. Μίαν φοράν αὔλομα πρόσθειν, διέτη ὁ Κύριος συνεγώντων τοῦ θυμοῦ Αὐτοῦ, ἡμεῖς δὲ προσευχήθημεν δὲν ὑπὲρ σοῦ. Τὸ μωσήριον τῆς εὐποτελείας ἡ τῆς ἀγορᾶς ἐπετείσθη..

— Ω! Μελίση μοι προσένεις φάσον, τὰ γνωστήσια....

Καὶ τὸ πρόσωπον τῆς Αντωνίττας συνετάλη ὑπὸ θυλλής δακρύων τὰ ὄπτα ἀνήλιθού εἰς τοὺς πόντους τοῦ πάτερος της.

— Η Μελίση ἔτρεξε πλήντον τῆς μεμφιστοῦ ἔνωντος τοῦ εὔκολου τρεῖς μέρες.

— Ω! Μελίση μοι προσένεις φάσον, τὰ γνωστήσια....

Καὶ ἔτεινος ἔξηνες, θραστὴ τῷ φύλακατον, τῶν μερισθῶν πατακούμων, διέλεπτος καὶ δοστάτης, πάτησε τοῦ φύλακος τοῦ Λεμπετήν, πάτησε τοῦ φύλακος τοῦ Λεμπετήν.

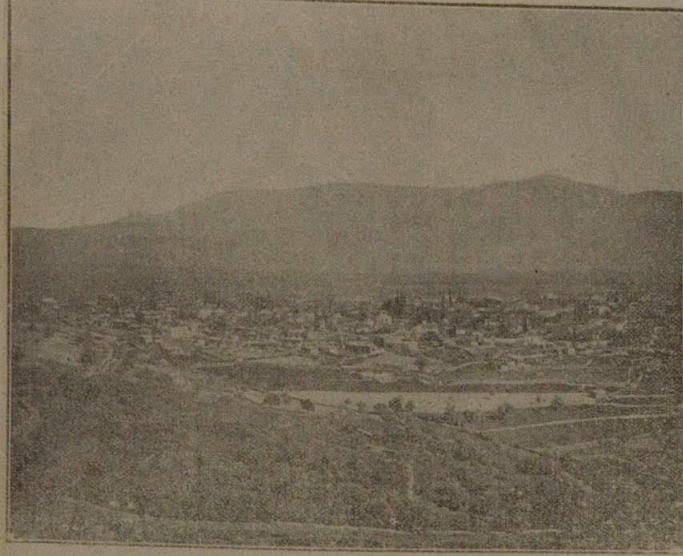
— Καὶ ἔτεινος ἔξηνες, θραστὴ τῷ φύλακατον, τῶν μερισθῶν πατακούμων, διέλεπτος καὶ δοστάτης, πάτησε τοῦ φύλακος τοῦ Λεμπετήν.

Εἰς τὴν Καντιλίδαν τὴς τάπησιν ηγετεῖσαν.

— Εἰς τὴν Καντιλίδαν τὴς τάπησιν ηγετεῖσαν.

Εἰς τὴν Καντιλίδαν τὴς τάπησιν ηγετεῖσαν.

— Εἰς τὴν Καντιλίδαν τὴς τάπησιν ηγετεῖσαν.

Η ΣΜΥΡΝΗ ΘΕΩΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΑΠΟΦΕΙΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΟΣ ΚΥΚΛΑΣ (SPORTING CLUB)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

ΔΥΟ ΑΤΥΧΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Σ' ἔναν ἀκρογύλιλι ἔρημο τὸ ταυρινοῦτό ζευγάρι,
ἀνήσυχο γε στεκούνταν — μάλιστα περισσά χάρι! Ι
Εκεῖνος, ἔπο λεβεντία! — Εκείνη σὺν Ολυμπιένη,
τὴ θάλασσα εἰκότες πούταν φουρτουνικαμένη.

Μέσον τὸ ἄγριεμένα κύματα βαρκοῦσα μιχ μονάχο
μὲν παῖδει παγκάστερο, φωνύσκων τὶ τάχο;
αμήποις μὲν αὐτὴν πέρια μερίκη νὰ βούσμι δὲν μποροῦσαν
και πειά πο τοῦ πατέρα τοῦ τὰ γίρια νὰ σωθῆσαν;

Εἶπε σε τὴν ἀγάπητη του δὲ γείρα τὴ λατρευτή του,
και στὸ βαρκάριο γονάξεις μὲ εὖλη τὴ φωνή του:
«Στάσο τοῦ! καὶ ἔνα γλουτοῦ δέλχυστο σου δίκιο,
μὲν μᾶς περάσῃς ἀπίκριν πολλὰ ἀποτέρας ἡ κόρη.

«Μὰ γλῆρας πρίν φύσασυν ἀνθρώποι ποῦδε, στελμένοι,
μῆρος φύση μὲν ἐπιτίρας της και εικαστε γεράνιο! Ι
Αγ! εἴρεσαι τὴν ἀγάπητην, και μὲν ἀγάπη μὲν εἰσίνη
στὴν ἀγάπηλή μου ἀρρεῖν τὰν φύγανε οὐδὲ μαίνη.

Τότες καὶ τὸ ναυτόπουλο, «έργον μὲν οὐδέν» φωνάζει!
«ἄγιο γιὰ τὸ χριστὸ φλούρι— λιγο γιατρό μὲ νοσήσει,
μάνιο γιὰ τὴν ἀγάπητη σου θάλασση τὴ ταυρινοῦτη του
που σου ταυρινής ἀλφούνει— μέλιση γιὰ τὸ φλούρι σου.

«Καὶ στοι καὶ δι' εἰν' η θάλασσα φουρτουνικαμένη τάσσ
καὶ ἄγριος ἡ οὔρανος, και περιπτώνη ἡ ὥρα,
ἴστι στὴν ἔρημη μερίδη— τὸ λιγ' ἂπ' τὴ καρδιά μου,
μὲ τὰς περάσω πεταχτή— τὸ φρέσκον ἀργυρόν μου! Ι

«Ναυτόπουλο! ακλλήτερη τὸ κύδια τὸ ἄγριεμένο,
τὴ νεοτη μεν νὰ καταπιῇ— περι τὸ ἄγριεμένο
νὰ τύχω τὸν πατέρα μου! — φωνάζει ἡ νειλὶ καὶ βέβαι,
πρώτη τὸ πόδι στη μαρή τὴ βάρκα— δεν τραμέναι!

Στιγμές πολλές δὲν περάσαν, καὶ ἡ βάρκα φορτωμένη,
μὲ δέρο καρδιής πού ἀπέιλητη ἀγάπη εἴχην κρυμμένη,
έρχονταν στα κύκτα, καὶ ἔριντανταν και πάλι.
Θέει! τὶ μαρή θάλασσα τὶ ἄγιο! ἀνεροζάλη!

Σ' εἴκινη ὅμως τὴ στιγμή, μία φωνὴ και πάλι
στὸ πλάγιος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἄγριεμένο.
Ιτανεις ὁ πατέρας της καὶ ἀπὸ τὸν γραλοῦ τὴν καρη
έρωντας στὴ κόρη του μὲ μάλιγη ἔπο βάρκαρος!

«Γύρισε πίσω νειλὶ καὶ σο! σὲ συγχωροῦ μὲ εἰκίνη
εἴλει θερέδη ἡ θάλασσα καὶ εὐδίς σάξ καταπινέι!
γύρισε πίσω— φώναζε— ἄγιο! ναὶ μὲ τὴν εὐχή μου,
μὲ εἰκίνη σοὶ ἡ κόρη μου— στὸ φρέσκουν πατέρα μου! Ι

«Η δέλικη ἡ ἀγάπητη σας στὰ βάθη δὲν ἀπομένει
καὶ ἀλόμυρος παγκότει; ηδὲ ἡ κόσμος δὲν μαζί γείνει!
«Ἔγω ὁ ἀπογειος γονείς τι θέλω πειά νὰ ζήσω;
ἔγεις στεράνιν καρπούν στὸ κόσμο δὲν φιλήσω!»

Ερώντας! — μάλιστα καρδιά δ Ἅρεος βουρχωμένη,
είδε σὲ λίγο τὴ σκηνὴ εἰκόνη τὴ θάλασσαν,
σταὶς ἀπογειος αὐταὶς καρδιές μετροῦ καὶ πίσσην μινήματ
νὰ γίνεται τῆς θάλασσας τὸ ἀρριστινού κύμα!

Ματάρρας τοῦ ποιημάτος τοῦ Campbell: «Lady Ullin's Daughter».

ΜΙΧΑΗΛ Κ. ΦΩΤΕΙΝΟΣ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΟΝ

1.

Θάλλουσα τῷρα λευκάδα, θάλλουσα κρέπη δρέπον.
Τῷρας ἄγριος εἰ φίλοιδρος νέφριστος οὐδὲλει παρούσας.
Ἄνθες δὲν ὀράστεν καὶ ἀδέν τερπνούς πεταχταὶς τὸν οὐρανό.
Η τῆς Παιανίδης Ζηνοφίλη ἡ φιλέρραστος θάλλουσας.
Τί θάλλουσας ματαίσιος φιλέρραστος θάλλουσας, γελάτε;
Τῶν θάλλουσαν θάλλουν πολλὰ ἀποτέρας ἡ κόρη.

2.

Τὶ ἀθερόποτε μελίσσα ψύσεις τὸ σῶμα τῆς φίλης
Πλιοδράχας ἀρτεῖς τὰ τέσσα τοῦ έρωτος ἀνθροῦ;
Μή καὶ γύρινος καὶ θεραρότας ἔρωτος κεντρον ἀγγέλλεις
Πλιοδράχας παρέντεις πορείας ἡ περιά εἰκόνης δὲν ἔχει;
Τούτο νομίμων νὰ λίγης; ἀλλάσσοντος γάρις δέσμοι.
Η ἀγγέλλεις μας είναι γνωστή πρὸ πολλοῦ, ἡ φιλάτη.

3.

Βοτάνες τὰς εἰδές ποτε τὴν Νίσσην, εκείνην νὰ κλαίη,
Εύλαμπτεν δὲν καὶ λίθοι γηράζονταν νὰ γέλωται δάκρυ.
Εἴπε δὲ στενάζοντα, εἰπε, καὶ δέλη τὴν μέλισσαν νότια
Οδόποτε! δὲ ζῶντης Ηλίαποτες θάλλητος ἀπλαγχγος λίθος.
Αίσια τῆς τοσας ανίκα; τῶν δύο διάρρηξεις ἡ δράση.
Τὰ τίκνα τῆς κλαίεις καὶ Νίσση, τὰ πίση μου κλαίω διάλας.

4.

Τὴν καρδιάν σου τὴν βάρεις ἀλλά δὲν οὐδὲρης τὸ γήρας
Καὶ τὰς βρύσεις εἰς τῶν παρισῶν σου ποτε δὲν οὐδὲντες.
Μή μὲ φυσιός λιοπόν σχετῆς τὴν μαρρήν, αὐτὸν νὰ πλάτητες
Οστεον αντὶ τοῦ προσώπου νὰ ἔχης τῶν σωτερῶν πρωτεύον.
Δὲν ὀρθάσσονται διάλους τὶ τρωγαστεῖς; μὲ τὸ φυσιόν;
Εἴναι ποτε δυνατόν, τὴ Ελέσην νὰ γίνη Ελένη;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

5.

Θάλλουν τὰ λευκὰ τὰ δέν θάλλει καὶ διάρκεισσος
διάρραχεις! ἐπίσης καὶ τὰ κρήνα τοῦ βουνοῦ,
ὡς τὰ ἄστρα τὰ οὐραῖς ὡς τὰ βόσκα γελαστή,
θάλλει καὶ η Ζηνοφίλη ἡ θάλλουσα τῆς Παιανίδης.
Τὶ ματαίσιος, διά λειμῶνες, χαίρεται εἰς τὰ κόλπα σας;
Προστυμὸν τὴν καρπάσιδαν τῶν ἀσθέων τῶν τερπνῶν,

6.

Τὴν Νίσσην εἰς βουκόλος, ἔτυχε νὰ ιση
ὅπ' τὰ μάτια της νὰ γίνη δάκρυ θαλερόν.

Τὸ θάλλουσα καὶ εἰπεν: Εἶναι δυνατόν
νὰ διπάρχουν εἰς τὸν λίθον σπλάγχνα στικτεμάνων;
Πλὴν τούς ίδιοκόδι μου πάνους τὸν θυκτερινόν
δὲν λυπάταις η Εύληπτη, πέτρα ζωντανή.
Ερώ εἶναι η αἵτια, ητοι προσενεῖ
τὴν ἀντίνη ἀμφετίρων τὴν θυμηρότα.
Η Νίσση τὰ παιδία κλαίει γοργός,
τὰ έρωτικά μου πάθη θάλιος ἔγα.

25

Ολυδες τοτούτου είναι ο Παντανέτος,
ώπτε πολύν ἐπ πορτοῦ, ἐκ τῶν θεῶν
έζηται πλέον νὰ μή σημιθῇ ποτε.
Και τώρα, ακούσω; μὲν ἐγειρτείαι,
ἄλλα περιποτέται κατὰ τὴν θαλάσσην,
ζητεις αδίκως εχουσιν οὐτα καὶ

Βάρεις τὰ μαλλιά σου, τηρεις τὸ γήρας ποτε,
πῶς θύεις τὸ βάθιο; τὰς φύσιδας ποτε,
Οὐ τούς ίζειλαίθης ἀπ' τὰς πορταίς;
Μή τὸ πρόσωπόν σου βάρεις, ἀπεδή,
προσωπαπέον θέης; δέηται πρόσωπον.

Ορέιλος δὲν ἔχεις τὶ τρελλαίνονται;
Ποτέ η Εύληπτη καὶ δεν βαρεῖ
ν' ἀποδῆ Ελέση θέη δὲν δυνηθῇ.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ.

[Καὶ δὲ τὸν μή βαθειστεῖσιν περιφρέσιων ἐπιγραμμάτων
τινὰ δὲν είναι δέλος ἀπορρίψιμα, διό τούτο δὲ η διεύθυνσι τῆς
«Αυλαδίσια», μετ' εὐχαριστήσιμον θάλλους κατέβοιτο διη τὸ δια-
γωνισμον τούτο δὲν ἀποδῆ ἀπόγεια, κρίνει καλόν νὰ δημοσιεύση
μέρη τῶν θάλλων περιφρέσιων, φυλάττουσα τὴν δική φυδονύ-
μου περιγράψη:]

Ανθεῖ τὸ τὸ λευκόν καὶ νόρκισσας διδραχρής
καὶ κρίνων διαμαργροτῶν ἔρεσιδων συνωρίς.

ἄλλα πρὸ τούτων θελκτική η Ζηνοφίλη τῆς Παιανίδης
ώς δύδην πεπαρίσταται μετ' θάλλαίας ἀλλοθεῖς.

Ανθίνεις, μή σεμνήκοθει δι' ἔκτασιν ἀνθοσταφή,
ἡ κόρη βαίνει πρὸ θάλην θεληνοπτέρα έντρυγη.

2

Ο μίλοτας, ωπεράρχης τὰς τῶν ἀνθέων παλλάς
καὶ ἐγγίζεις τὰς τῆς εἰδούτους Πλιοδράχας περιεις
ἄγριελλουσας αὐτὴν πικρὸν κίντρον ἐνέχουσαν ώς αὐ-
τερνην συνάμα καὶ δριμό διεργάτης γινώσκεις αὐτοφει,
αἱ ἐπιτεύχεις του αὐτὸν ἀμφισύνονται, ἔρατεινή
ἄλλη ἀνηγχράτης εἰς γνωστή μὴ γίνου πάρφεδες δεινή.

3

Αιθωθίσσαν τὴν Νίσσην κλαίσισται ίδιαν βουζόλος
διηπόρεισσι καὶ δύσις ἡ ἀπράκτης δακρύει.

ἄλλη ἐμό τοστάτης νότιας κλαίσισται πρὸ τὸ οὐδεῖλας
ἡ θειασθήτης οὐσία κλαίσισται δεν δεικνύει;

ἡ έμοι καὶ ταῦτη, ἔρως αἵτια κανός, εινάτης,
της Νίσση, θρήνος τίκνων, καὶ έμοι παθῶν ἡγέτης,

Τὸ στόχα πρὸς τὰς χερίτας, τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ θύμον, πρὸς τὸν θεάν τὸν θεωνὸν τὸ δυμα παραβέλλεται, κιθαριδεῖσιν ἕκδουλοῖς καὶ ἐπιχερίτως θάλλεται, πρὸς εὖ νεόζους ἀποκαὶ δυμα ἐμεράνηται.

ΑΝΕΨΙΔΗΛΟΣ.

5

Τέττρος τεμπίλαρος εἴν' ὁ Παντακίνετος πεσὼν τὸν ἄποινο μὴκὲν ἡρῷη θύγατρας νὰ μὴ τοῦ κάρην εὐχαῖς καὶ δέησες πάντα νὰ κοιτεται. Τύρφη σκηνήματος γαρίτης καὶ θέλητης αὐτὸς ἔμοις κακώσιος παρὰ πολὺ μὲ τὰ καράτα αὐτοῦς θεῶντας θέλητην.

6.

Ολο βάρεται τὰ μαζλάκια σου ποτὲ δύμας δὲν θὰ βάθηγες ηξευρε, τὰ γηρατεῖα σου. Άλλα μάτως θὰ ταυτώσῃς τῆς ζωμακατούς πεν έχεις τῆς βαθειάτης ἐξαριστερά σου; Λαϊτόν τόπερ μὲ φραστήν μὴ τὰ μεστράρας σεντάνεις καὶ τὰ κάνινας προσωπίδας καὶ δὲν ἔχεις πλέον μοστρά γιατὶ μοστρά πλέον δὲν εἶναι. Τῇ θυμωνίες; τὸ ρυματίδι σύτε καὶ τὸ λοκνιάδι; κάρμανον ποτὲ φρεάτικά μία βεδοντιάρα γράτια.

Επι Σμύρνη

7.

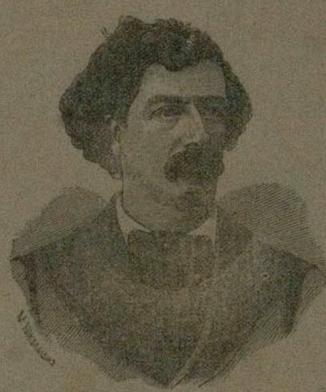
Τόσον πολὺ ὁ Παντακίνετος, φίλος δέντης τῆς ἀργίας, μᾶτε πορέσσων Ιάνετες πάντα θεάν ὁ περίξ πάντα διάν καὶ θεάν ξεπεύεις νὰ μήν άναρροστῃ. Νῦ δὲ καὶ σύνοινος ἥγρον μὲ κάποιον, ἀντὶ δὲ νὰ δύνηται καὶ μεταποτίστων θεάν την ἀδέναν, δύνηται δὲν ποτέ ποτέ περέρην γεννίσον.

8.

Βάπτεται λευκήν κασταλήν, τὰ δὲ ἔτη του ἀδέρα μένουν τὸν παρεπιδότην τοι ρυτίδες μὲ πελμά πολὺ παραμένουν. Μή το λεπτὸν μὲ φυματίους πλάτης τὸ πρωτόπουνον, γραῖς γίνεσσι θάτερον, ζῶν μορμολόκετον. Βασίται. Διὸς σ' ὑπελεύθετο. Τι; Μαίνεται; Διὸς κατορθοῖς ή Εκάνθην διλῆτη Ελένη μὲ φῦκος νὰ γείνη. Τὸ ἔργον της πανεῖ.

Επι Σμύρνη,

ΠΙΤΤΑΚΟΣ

A. Papadimitriou

ΜΑΡΚΟΝ

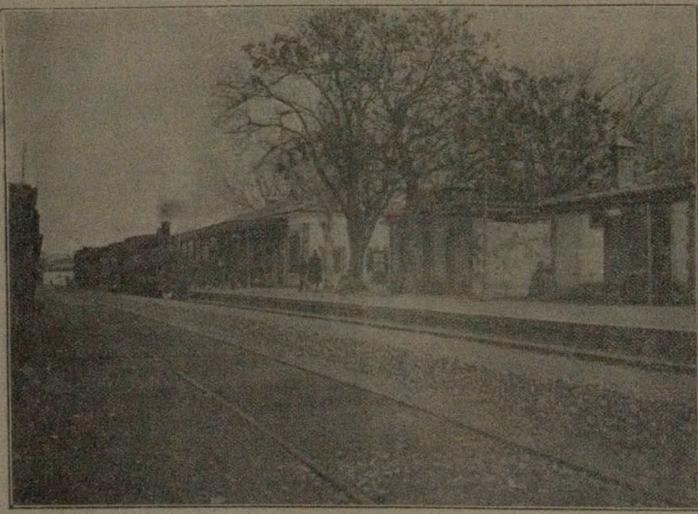
ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΑΣΥΡΜΑΤΟΥ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΥ

ΓΝΩΜΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΑΧΙΛ· ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Κ' εἴν' ὅπλον ἐπικίνδυνον πολλάκις ἢ πειθεῖς
ἔτεν συγχρ. τὸ αἰσθητα καὶ ἀρετὴν δὲν θέλῃ,
• Δὲν καταδίνεις εἰς βάρδορον οὐδίποτε ή Μοῦσα.
• Μόνον τὸ γῶμας δὲνίδας ἐρίλεις ν' ἀτενίη.
• Είναι τὸ φίλημα τροφὴ πυρίνη τῆς καρδίας,
στηγμὴ κλαπέτσα τῆς Εδέμη, ἀρχὴν ἀλενατικής
είναι τὸ μάρον τῆς ζωῆς, η γλωσσας τῶν ἀγγείων
έρωτος, εἰς δύο τομάτα ειώδην ἀνατίλλουν.
• Οποιος βρεῖται πάντα ίμπρος ποιεῖ πάντα δὲν γνωρίζει.
• Ειναι ποιεῖ θυμεῖς ἀκεῖ καὶ ν' ἀποθάνῃ ...
• Είναιτε συλληρός, πολὺ συλληρός κανενάς ν' ἀγκατήσῃ
φύκο, π. Καγιά η Κρήνωνας μή τὸν καταπρεπεῖν.
• Μ' ἐν φίλημα γεννώμεθα μὲν φίλημα γεννώμεν
καὶ ἐν φίλημα λαρβάνομεν ὅποταν τελευτήμεν.
• Ω χρόνε, μοχύηρος θεά! τὰ πάντα ἀλλοιώνεις,
Ούδεν λυπεῖσαι, καὶ οὐδὲν εὖ εἰπε ποτὲ «στάσου».
• Αγ! οποιος δὲν ἐπείναστο «πεινᾶ!» ποτὲ δὲν λέγει.
• Οπου ή τηδὲν φαίνεται δ βίος ἀντανάσι.
• Δὲν είναι θώραξ ἀτρητος κατά τῆς δυστυχίας
η δέησις πιστεύοντος, καὶ συμπαθεῖς καρδίας;
• Φεῦ! είναι τόσον τερός τὸ ἄφωνον μυγμάτου,
καὶ ἐτι ιερώτερον τὸ πίπτον μεγαλέσιον!

• Ολα θά τίνουν θάλασσα, διὰ θάλαττους μικῆμα.
καὶ μόνον εἰς τὴν θάλασσαν εἰς ταραχὴν τυρνανές...
• Ξέρεις τί είναι ξενητεία; Μάστις στὴν καρδία μαχαίρι.
• Θυμαζόμενον θυκυριάς έργοντος είναι νόσοι
ινώπιον τῆς γυναικὸς εἰς τὴν θυκυρίαν.
• Εκεῖνος θοτος ἀγαπᾶ ἔχει βαθό τὸ δέμα.
• Τὸ μέρον εἴν' ἡ καλλονή καὶ η γέραις τῶν ἀνθίων.
• Κ' ἀγνηλίσιν θηλητήριον τὸ θάνθη τὸ εὐδόη!
• Διάττων, Εθυμήζε, είσαι πάντοτε!
• Ενει πού λίγο «Σ' ἀγαπῶ» εἴν' η μεριά ἀγία,
Εργασκαλήσει τῆς καρδίας, π. ἀκούσθη λειτουργία,
• Τὸ δάκρυον είναι τούρανον ἡ τελευταία χάρι.
• Τὸ ρόδον, ἐπεις θυμαί, μη τὸ πατήσει.
• Χρόνα προσέταξε καὶ φάλις τῶν βρύων τοῦ θεάν σου.
• Χαρά στὸ μάτι ποιεῖ θρηνεῖ! τὸ δάκρυον σ' θεοίσιν πλάσει,
Πέσσας, χωρὶς νὰ τοῦ μηλοῦ παρηγορίας τοῦ λίστη.
• Τίποτα δεν θέλεις, τίποτα δεν θέλεις.
• Γαρύχουν τέλια τοῦ φυτοῦ καὶ τέκνα τῆς σπαστίας.
• Οταν δὲ κάλυπται θάλαυθη πετρὴ η εύωδεια.
• Οποιος τὸν τάρο σκιάζεται καὶ θάλη στηγμὴ πεθαίνει.
• Χαριτωμένη καρδιά στὸ στήθος μας πάντα λίγην
γνωρίζω πόσον ελαφράφη, πόσο γλυκά διαρύνει.
• Φεῦ! διαστήξαν φίλημάς η συμπαθεῖς καρδίας,
Ας φεύγουν τὸν Ασκληπιον,
Τοῦ φεύγουν τούτου τὸν θεάν
Τὸν γρήγορον τῆς ὑγίειας!
• Μήτηρ καὶ τέκνα είναι ἐν, δὲν τέμνονται εἰς Βίον.
• Πιστὸ γεννιός μαχητῆς ἀσπλους δὲν φονεῖται.
• Η πραγκάρουσις ποτὲ δὲν είναι ἔμμανία.
• Οστις τὰ πάντα ἀγαπᾶ δὲν ἀγαπᾶ οὐδένα...
• Οίμοις δὲν φάλλεις ἀσθενές πτηνόν ποτὲ, φιλάτται!
• Α, ο τάρος είναι δὲ τὸ εἰστηλαγχον ἐπιλατουργήθη.
• Φεῦ, μόνον η ἀνέραστος τὴν θυμαρέων ἀρίνει...
• Ναι! έσοι μῆς ἔξιζουσι μῆς ἀγαπάσσι μονον.
• Πιστὲ η ἴρις τούρανον τὸν σκαληγά δὲν τέρπει,
Ο κώληξ πτώματ' ἀγαπᾶ καὶ εἰς τὸ κῆρα μέρπει...
• Η σρατις τῶν οφθαλμῶν ἀμβλωποτεῖ, διότι
Πολὺ έλίγον ψλίπορεν δὲν η ψυχὴ τυρλώτηη...
• Δὲν καταδίνεις δὲστήρ εἰς τὴν οδῶν τὴν κάννην.
• Βλαστάνεσσιν είναιται καὶ εἰς τοὺς τάρους ζει...

Εκ τῆς συλλογῆς τῆς κηρίας Ε. Κ.

Ο ΣΙΔ. ΣΤΑΘΜΟΣ ΠΕΡΑΙΑΣ